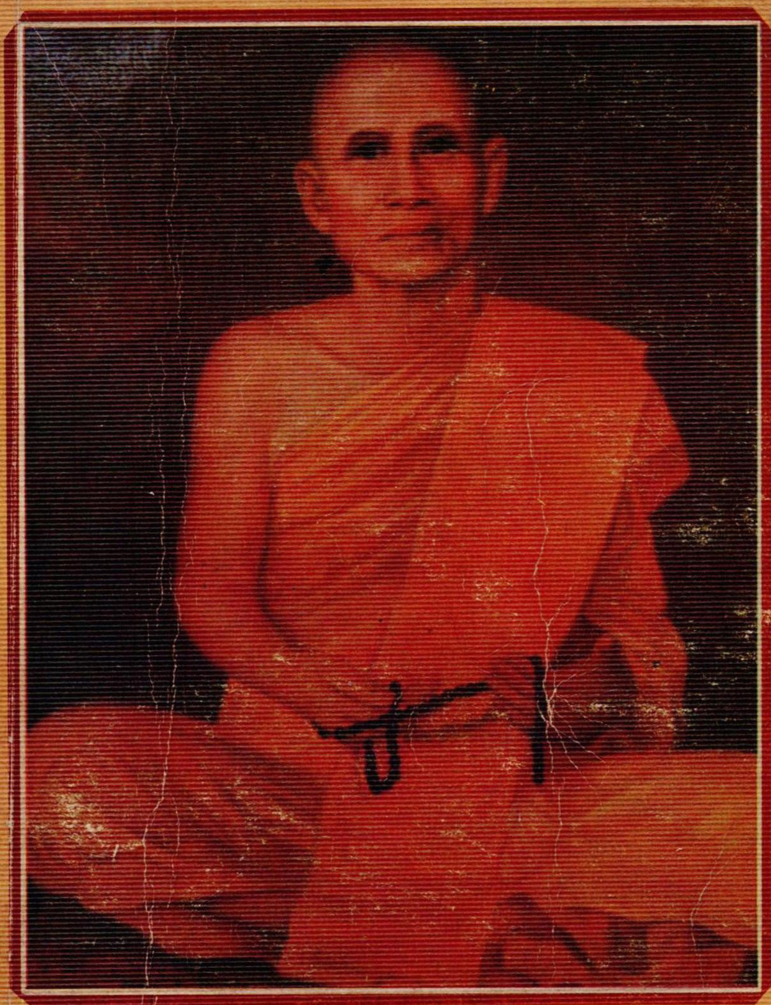
ประวัติ หลวงพ่อเสือ

ประวัติหลวงพ่อเสือ

โดย

มาลี สร้อยพิสุทธิ์

วนิดา สร้อยพิสุทธิ์

ประวัติหลวงพ่อเสือ

มาลี สร้อยพิสุทธิ์

วนิดา สร้อยพิสุทธิ์

๓๐.๐๐

พิมพ์ที่

บริษัท วัชรินทร์การพิมพ์ จำกัด
350-352 ถนนพระสุเมรุ ใกล้สี่แยกวันชาติ กรุงเทพฯ โทร. 2812197 . 2812205
นายทวิชัย วัชรินทรานนท์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2527

คำนำ

หนังสือประวัติของหลวงพ่อเสือเล่มนี้ ควรจะได้จัดทำเสียตั้งแต่ ๔-๕ ปีมาแล้ว เพราะมีผู้ที่เคารพรักในหลวงพ่อ สนใจมาถามหาด้วยความอยากรู้เรื่องราวความเป็นมาของท่านเป็นจำนวนมาก ด้วยหลวงพ่อเป็นผู้ที่มีความสำคัญต่ออภิธรรมมูลนิธิ วัดพระเชตุพนฯนี้มานานนับสิบๆปี เป็นทั้งที่ปรึกษาในกิจการเผยแพร่พระอภิธรรม และเป็นทั้งผู้บำบัดปัดเป่าความทุกข์ ความเดือดร้อนของบุคคลทั่วไปที่เข้ามาขอความช่วยเหลือ โดยที่ผู้เขียนได้ใช้เวลาว่างมาช่วยงานของอภิธรรมมูลนิธิ วัดพระเชตุพน ฯ นี้เป็นเวลาหลายปีแล้ว และส่วนมากก็จะช่วยคุณแสงรวี ไม้หอม ทำหน้าที่ขายหนังสือธรรมะของอภิธรรมมูลนิธิ ได้รับฟังคำถามของผู้ที่ต้องการจะได้อ่านหนังสือประวัติของหลวงพ่อเสือนับครั้งไม่ถ้วน รู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้ที่มาถามหาทุกท่าน แต่ก็รอคอยเรื่อยมาด้วยความหวังว่า จะมีผู้ใดผู้หนึ่งในบรรดาศิษยานุศิษย์ จะได้รวบรวมเรื่องราวของหลวงพ่อ พิมพ์ออกมาเป็นรูปเล่มให้ได้อ่านทั่วกัน เชื่อว่าคงจะเป็นหนังสือที่ได้รับความสนใจจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก เพราะนับวัน

กิตติศัพท์ของหลวงพ่อก็แพร่หลายไปจนเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง เคยมีหนังสือพิมพ์หลายฉบับนำเรื่องราวของหลวงพ่อเสือไปลงพิมพ์เผยแพร่ จนกระทั่งมีผู้มาพบท่านและมอบตัวเป็นลูกศิษย์มากขึ้นตามวันเวลาที่ผ่านไป ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีผู้ใดจัดทำประวัติหลวงพ่อเสือจนกระทั่งบัดนี้ ผู้เขียนจึงตัดสินใจว่าจะลงมือทำหนังสือเล่มนี้เสียเอง โดยได้รับความสนับสนุนให้กำลังใจจาก อาจารย์บุญมี เมธางกูร ประธานกรรมการอภิธรรมมูลนิธิ และเป็นอาจารย์ผู้บรรยายพระอภิธรรมด้วย เมื่อได้กราบเรียนหารือหลวงพ่อแล้ว ท่านก็อนุญาตและกรุณาให้รายละเอียดชีวิตของท่านสมัยที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์เป็นเบื้องต้น ส่วนประวัติในช่วงที่อยู่ในเทวโลก พ้นจากสายตามนุษย์นั้น หลวงพ่อได้มอบให้คุณวิชิต ธรรมรังษี เทพบุตรหนุ่มรูปงาม ซึ่งเป็นศิษย์ใกล้ชิดของท่านเป็นผู้บันทึก

เฉพาะกรณียกิจที่หลวงพ่อได้ปฏิบัติอยู่ปัจจุบันนี้ โดยการเข้าทรงมาเกี่ยวข้องกับมนุษย์ เพื่อทำประโยชน์ให้บังเกิดแก่มหาชนทั่วไปนั้น ผู้เขียนได้รวบรวมจากประสบการณ์ที่ได้พบเห็นมาด้วยตัวเอง ทั้งยังได้รับความร่วมมือจากอาจารย์บุญมี และ บุตรสาว คือคุณศศิธร เมธางกร ช่วยเหลือให้รายละเอียดเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าทรง

ของท่าน และก็หนีไม่พ้นที่จะต้องกล่าวถึงอิทธิปาฏิหาริย์แทรกผสมอยู่ด้วย เพราะเป็นสิ่งที่ท่านทำได้จริง ๆ เป็นเรื่องมหัศจรรย์ ท้าทายต่อการพิสูจน์อยู่เสมอ สำหรับผู้ที่ยังเคลือบแคลงสงสัย แม้แต่ผู้เขียนเองก็เป็นคนที่เชื่อยากที่สุดคนหนึ่ง โดยเฉพาะเรื่องมหัศจรรย์เช่นนี้ แต่เมื่อได้ประสบกับตนเองแล้ว จึงจำต้องเชื่อ และความเชื่อชนิดนี้ก็มิได้ทำให้ผู้เชื่อเสียประโยชน์เป็นเงินทอง หรือสิ่งใดเป็นการตอบแทน มีแต่จะทำให้ได้รับคุณประโยชน์เท่านั้น

นอกจากอิทธิปาฏิหาริย์ที่หลวงพ่อได้แสดงให้ชมและการรักษาโรคภัยไข้เจ็บเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ประชาชนแล้ว ท่านก็ยังมุ่งประโยชน์ที่จะสร้างเสริมปัญญาในด้านธรรมะให้อีกด้วย สิ่งที่หลวงพ่อได้เน้นความสำคัญนักหนาก็คือ "ขันติธรรม" ซึ่งเป็นคุณธรรมอันสำคัญยิ่งสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย และหลวงพ่อก็ได้ปฏิบัติเป็นแบบอย่างให้ศิษย์ทั้งหลายได้เห็นอยู่เป็นนิตย์ มิใช่เพียงแต่สอนเท่านั้น คำขวัญของหลวงพ่อที่ติดปากติดใจก็คือ "ใครทำ ใครได้" และ "ใครพบ ใครพ้น" เป็นคำขวัญที่กระทัดรัด เข้าใจง่าย น่าจดจำและทำตาม

ลูกศิษย์บางคนได้ให้ทัศนคติเกี่ยวกับหลวงพ่อไว้อย่างน่าสนใจ ผู้เขียนจึงรวบรวมข้อคิดเห็นเหล่านั้นมาพิมพ์ไว้ท้ายประวัติของหลวงพ่อด้วย

สำหรับคุณวิชิต ธรรมรังษีนั้นเป็นเทพชั้นดาวดึงส์ ซึ่งได้มาช่วยกิจการของอภิธรรมมูลนิธิเป็นเวลาหลายปีแล้ว ปัจจุบันนี้ก็เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงช่วยคิดช่วยทำงานมากมายหลายอย่าง เป็นที่สนใจใคร่รู้จักของผู้ที่เพิ่งจะเข้ามาสู่อภิธรรมมูลนิธิ วัดพระเชตุพนฯ ทั้งประวัติชีวิตในสมัยที่เป็นมนุษย์ ก็เป็นที่น่ารู้น่าคิด เป็นแบบอย่างชีวิตที่มิควรจะแลเลยไปเสีย จึงรวบรวมและเรียบเรียงนำมาพิมพ์ไว้ในท้ายเล่มหนังสือนี้

อนึ่ง ผู้เขียนได้รับความร่วมมือจากคุณชั้น สร้อย-พิสุทธิ์ ให้คำแนะนำในด้านของภาษาไทย ภาษาบาลี และระเบียบธรรมเนียม ข้อปฏิบัติของพระสงฆ์ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการเขียนหนังสือเล่มนี้ ทั้งยังได้ช่วยเขียน "อาศิรพจน์" ซึ่งเป็นบทไหว้ครูนำเรื่อง และรับธุระในด้านภารกิจติดต่อสั่งพิมพ์ ตลอดจนตรวจพิสูจน์อักษรจนกระทั่งเสร็จเรียบร้อยอีกด้วย จึงนับว่าเป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้มีส่วนสร้างสรรค์หนังสือประวัติหลวงพ่อเสือ

ผลกำไรที่ได้จากการจำหน่ายหนังสือเล่มนี้ จะได้นำไปสมทบทุนในการก่อสร้างสถานที่สำหรับบรรยายพระอภิธรรมและฝึกการปฏิบัติธรรม รวมทั้งใช้เป็นสถานที่รักษาพยาบาลคนเจ็บไข้ได้ป่วย ณ บริเวณตรงข้ามพุทธมณฑล ตำบลศาลายา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ซึ่งขณะนี้ได้เริ่มก่อสร้างไปบ้างแล้ว ยังขาดปัจจัยอีกเป็นจำนวนมาก

ฉะนั้น ท่านที่ได้เสียสละทรัพย์ซื้อหนังสือประวัติหลวงพ่อเสือ จะเพื่ออ่านเอง แจกจ่ายให้แก่ญาติมิตร หรือนำส่งไปเป็นสมบัติของห้องสมุดต่าง ๆ ก็ตาม นับว่าท่านได้ช่วยสนับสนุนกิจการเผยแผ่พระอภิธรรมซึ่งเป็นธรรมะขั้นละเอียดลึกซึ้งของพระพุทธศาสนา อันเป็นหนทางนำไปสู่ความมีปัญญาให้แก่จิตใจ ทั้งแก่ตนเอง และเพื่อนร่วมทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตายทั้งหลาย จึงเป็นการร่วมแรงร่วมใจกันจรรโลงพระพุทธศาสนาให้มั่นคงถาวรสืบไปชั่วกาลนาน ขอให้กุศลผลบุญนี้จงเป็นพลวปัจจัยคุ้มครองส่งเสริมให้ท่านเป็นผู้สมบูรณ์ ด้วยพลานามัย ประกอบด้วยปัญญาอันเจริญยิ่ง ซึ่งจะประคับประคองชีวิตให้ดำเนินไปด้วยความราบรื่นแจ่มใส ปราศจากทุกข์ภัยทั้งปวง และก้าวหน้าไปสู่ความพ้นทุกข์อันสถาพรได้ในที่สุดโดยทั่วกันทุกท่าน.

มาลี สร้อยพิสุทธิ์

วนิดา สร้อยพิสุทธิ์

ปฏิสันถาร

จากประธานกรรมการอภิธรรมมูลนิธิ

ประวัติของหลวงพ่อเสือ ที่อยู่ในมือของท่านเล่มนี้ สำเร็จเป็นรูปเล่มขึ้นมาได้ ส่วนใหญ่ก็โดยคุณมาลี สร้อยพิสุทธิ์ นักประพันธ์สตรีผู้เคยเขียนเรื่องต่าง ๆ ลงในหนังสือพิมพ์สตรี ชื่อศรีสัปดาห์ ในนามปากกาว่า ผกา สุทธิ แล้วก็มีสามีกับบุตรสาวร่วมจัดพิมพ์จนเป็นรูปเล่มขึ้นมา

คุณมาลี สร้อยพิสุทธิ์นั้น เมื่อได้เข้ามาศึกษาพระอภิธรรมซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ ที่ว่าด้วยเรื่องของชีวิตจิตใจที่ลึกซึ้งจากพระอภิธรรมปิฎก เกิดความประทับใจก็อดทนอยู่ไม่ไหว ที่มองเห็นเพื่อนร่วมความทุกข์ทั้งหลายจะหลงผิดไปในเรื่องที่สำคัญอย่างที่สุดยิ่งกว่าวิทยาการใด ๆ เพราะมองเห็นทุกข์ โทษ ภัยร้ายกาจของผู้ต้องเกิดใหม่ และเกิดใหม่ไม่รู้จักจบสิ้นลงได้ ว่าเป็นความทุกข์อย่างสุดแสนเพียงใด จึงได้ช่วยขยายความออกสู่ผู้ที่มาถามอยู่เสมอตลอดมา

ด้วยเหตุดังนี้ จึงได้เข้ามาช่วยเหลืออภิธรรมมูลนิธิอยู่เสมอในหลายหน้าที่ และที่สำคัญก็คือ ช่วยขายหนังสือของอภิธรรมมูลนิธิ พร้อมทั้งทำหน้าที่ชี้แจง อธิบายให้ผู้ที่มายืนล้อมอยู่ที่แผงหนังสือว่าควรจะศึกษาเริ่มต้นเล่มไหน แล้วเล่มต่อ ๆ ไปอย่างไร ถ้าผู้ใดมีความทุกข์ มีความเร่าร้อนควรจะอ่านหนังสือเล่มไหน ปรารถนาจะศึกษาเรื่องจิตใจเรื่องสสารและพลังงานในพระพุทธศาสนา หรือเรื่องชีวิตภายหลังความตาย จะใช้หนังสือเล่มใด ตลอดจนพยายามอธิบายสภาวธรรม คือปัญหาในเรื่องของชีวิตจิตใจที่ลึกซึ้ง ออกมาให้ผู้ที่มีความสนใจฟัง เพื่อจูงใจให้เขาทั้งหลายได้เดินทางมาสู่ประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่แก่ชีวิตของตนเอง

ผู้ที่มีความเสียสละน้อย หรือความเมตตากรุณาไม่มี ก็จะทำเช่นนี้ไม่ได้

นอกจากนั้น ยังได้ช่วยงานของอภิธรรมมูลนิธิอีกหลายอย่าง เช่น ช่วยเหลือสนับสนุนการงานในหลายทางแก่ผู้ที่มีความทุกข์ร้อนกายและใจ หรือป่วยไข้ที่หาสาเหตุไม่พบที่อภิธรรมมูลนิธิได้ดำเนินการอยู่ในวันเสาร์ อาทิตย์ จันทร์อังคารตลอดเวลายาวนานมา

น้ำใจที่ประกอบด้วยความเมตตา กรุณา ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ได้แสดงออกให้ประจักษ์อยู่เสมอ

บัดนี้ ได้พยายามรวบรวมประวัติของหลวงพ่อเสือกับคุณวิชิต ธรรมรังษี ผู้ซึ่งเป็นเทพที่ได้เข้ามาร่วมการงานสนับสนุนอภิธรรมมูลนิธิอยู่ตั้งแต่เริ่มต้น เป็นเวลานานประมาณ ๒๐ ปีมาแล้วขึ้นมาเป็นเล่มด้วยเหตุดังกล่าว ในนามของอภิธรรมมูลนิธิ ผมจึงขอขอบพระคุณ และขออนุโมทนาในจิตที่เต็มไปด้วยความเมตตากรุณาต่อเพื่อนร่วมความทุกข์ต่อคุณมาลี สร้อยพิสุทธิ์กับครอบครัวด้วยจริงใจ และขอให้มีความสุข มีความเจริญทั้งกายและใจ แล้วสามารถทำงานอันมีประโยชน์ใหญ่นี้ยาวนาน เพื่อสร้างสมบัญญาบารมีให้สมกับความปรารถนาทุกประการเทอญ.

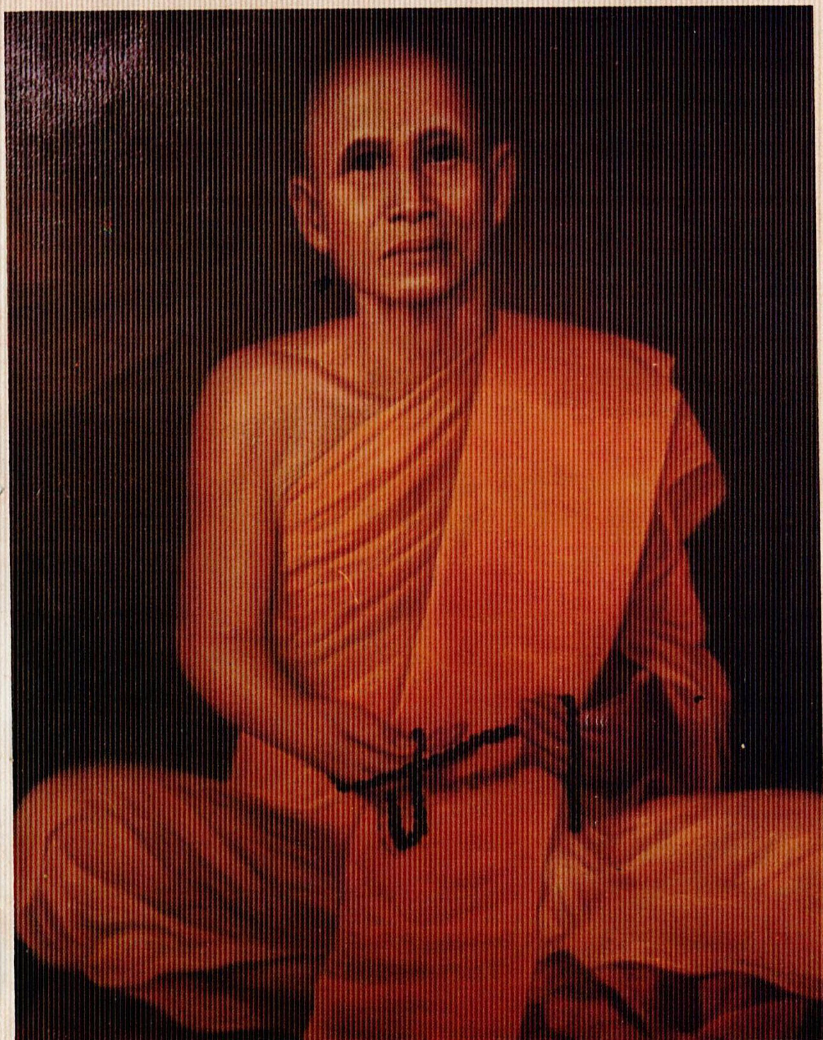
นายบุญมี เมธางกูร

ประธานกรรมการอภิธรรมมูลนิธิ

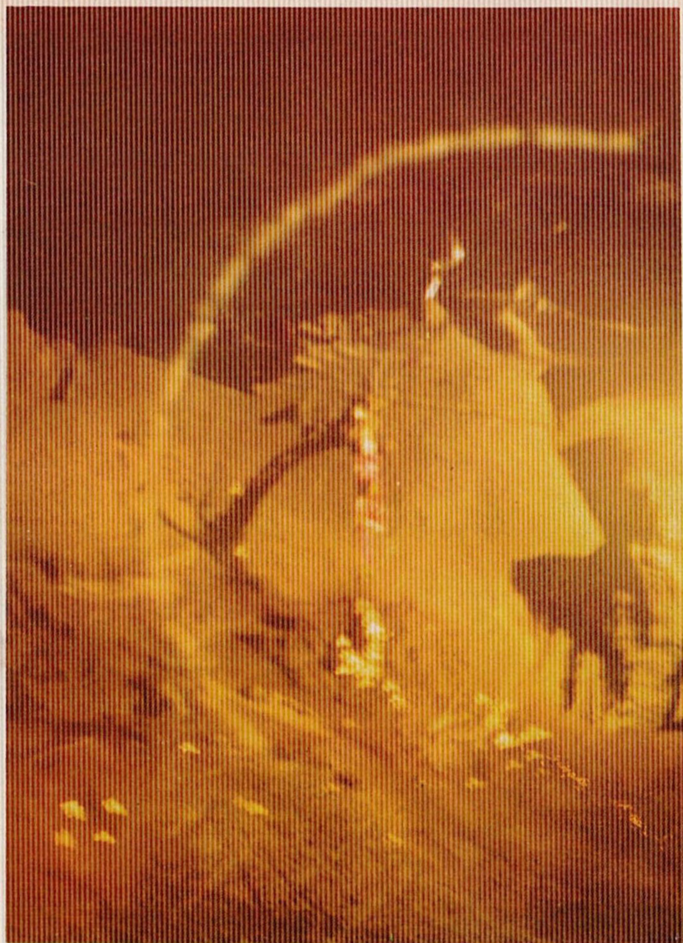
สารบัญ

หน้า

หน้า

ภาพวาดสีน้ำมันของหลวงพ่อเสือในปัจจุบัน
ฝีมือ คุณวิจิตร ธรรมรังษี

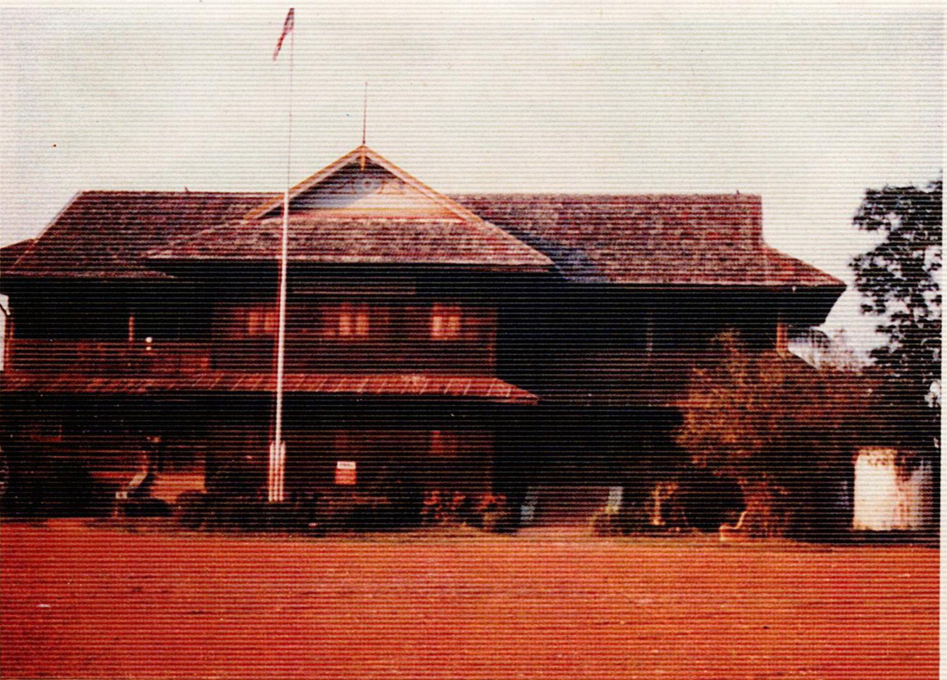
ภายในถ้ำเชียงดาว ซึ่งเคยเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ของหลวงพ่อ เมื่อยังเป็นมนุษย์ ชาวบ้านใกล้เคียง เล่าว่า มีพระธุดงค์ชื่อ เสือ ได้ทิ้งไม้เท้าไว้ เมื่อได้ ถ่ายรูปไม้เท้า เพื่อเป็นที่ระลึก ก็ปรากฏว่าเกิดมีรัศมี ขึ้นในภาพนั้น เป็นวงล้อมรอบไม้เท้า

พระอุโบสถวัดไผ่สามกอในปัจจุบัน

บริเวณที่ดินซึ่งกำลังสร้างอุโบสถ ช่างภาพได้อธิษฐานขอถ่ายภาพในอดีต สมัยที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ เมื่อล้างอัดภาพเสร็จแล้วก็เห็นศาลาและละเมาะไม้อันมีต้นไผ่เหลืองสามกอ ปรากฏอยู่ในภาพอย่างน่าอัศจรรย์

โรงเรียนที่หลวงพ่อได้สร้างไว้ เพื่อสาธารณประโยชน์

หลวงพ่อหยดเทียนลงในน้ำมนต์ เมื่อใช้
กระบวยตักน้ำใส่ขัน หยดเทียนเหล่านั้นก็ลอยกลายเป็น
พระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ ลอยอยู่เต็มขัน

หลวงพ่อเชิญพระธาตุ ซึ่งบรรจุอยู่ในขวดแก้วมาได้

หลวงพ่อแทงพระแสนออกจากส้ม

เหรียญหลวงพ่อเสือ ซึ่งเป็นสีทองแดงทั้งคู่
หลวงพ่อใช้ผ้าเช็ดปากสีเหลืองกับสีขาวมาขัด พระซึ่ง
เป็นสีทองแดง เมื่อถูกขัดด้วยผ้าสีเหลือง กลับกลาย
เป็นสีทอง ที่ถูกขัดด้วยผ้าสีขาว กลับกลายเป็นสีเงิน

ฝรั่งและล่ามที่มาชมการพิสูจน์ อภินิหาร เมื่อหลวงพ่อเสกส้ม แล้วส่งให้ฝรั่งเป็นผู้แทง ได้พระออกมาจากส้มด้วยตนเอง

หลวงพ่อตักกาแฟผสมนมผงใส่ช้อน ตักใส่
ฝ่ามือผู้ชม กลับกลายเป็นพระผง มีกลิ่นกาแฟและนม

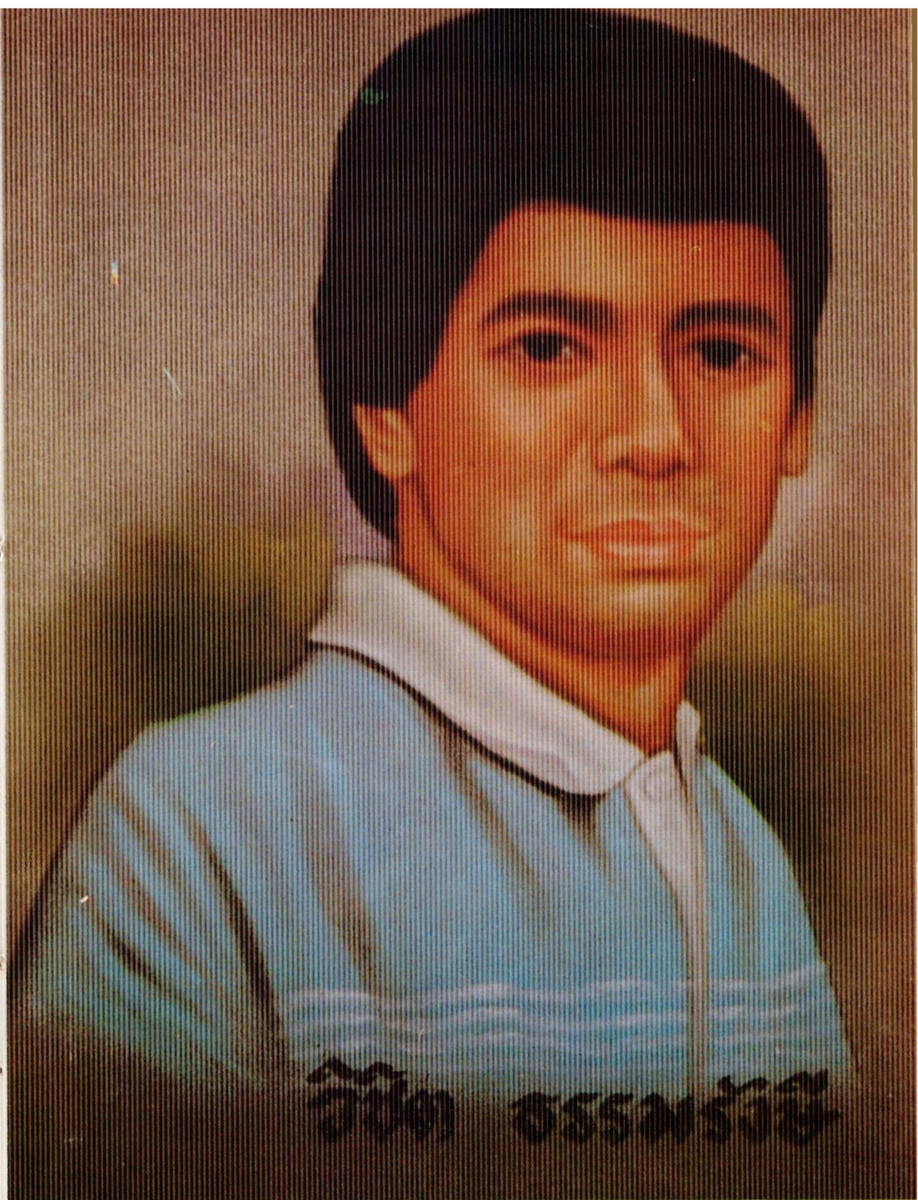
คนไข้ที่ถูกผีเข้า มีอาการดิ้นรน อาละวาด หลวงพ่อกำลังรักษาให้

หลังจากรักษาจนกระทั่งผีออกไปแล้ว จึงนอนสงบนิ่งด้วยความอ่อนเพลีย

หลวงพ่อกำลังสอนธรรมะ มีคนสนใจมาฟังกัน
จนแน่น และล้นออกมาภายนอก

ลูกศิษย์ใกล้ชิดของหลวงพ่อ ซึ่งเป็นเทพชั้น
ดาวดึงส์ และเป็นผู้วาดรูปนี้ด้วยตนเอง

คุณวิชิต ธรรมรังษี เข้าทรงปิดตาเขียนภาพ
ในห้องประชุม

อาศิรพจน์

กายวจีจิตน้อม	นมัสการ
หลวงพ่อเสืออาจารย์	จิตแผ้ว
บำรุงร่วมอภิบาล	ชนป่วย
ด้วยเดชและยาแก้ว	เก่งแท้ทุกทาง
แถลงปางวาระข้อย	คิดเขียน
ราวเรื่องเนื่องแต่เพียร	เพ่งกล้า
ขอคุณอยู่เหนือเศียร	ศิโรตม์
เริ่มเรื่องแล่นฤๅร้า	อย่ารู้ลืมเลือน

ชั้น สร้อยพิสุทธิ์

อาจาริยสดุดี

ขอเกริ่นกลอนบทนี้ที่ระลึก ด้วยสำนึกพระคุณอบอุ่นเหลือ
แผ่เมตตาการุญคอยจุนเจือ หลวงพ่อเสือศิษย์พร้อมน้อมกราบกราน
ท่านเป็นองค์เทวัญชั้นดุสิต ผู้ทรงฤทธิ์อิทธิปาฏิหาริย์
มีความสุขเกษมสันต์ทุกวันวาร อยู่ในทิพย์สถานพิมานแมน
ด้วยสะสมบัญญามากับจิต จึงไม่ติดหลงห่วงคิดหวงแหน
มองเห็นทุกข์ทั่วไปในดินแดน ทั่วโลกแสนแค้นคับอับปัญญา
หลวงพ่ออุตสาหะสละสุข มาช่วยทุกข์มนุษย์นั้นแก้ปัญหา
ช่วยผ่อนคลายหายเหตุเวทนา เพราะเมตตากรุณาและปรานี
ที่เจ็บป่วยช่วยขจัดค่อยปัดเป่า ให้บรรเทาทุกข์ทนหม่นหมองศรี
ที่ข้องขัดกลัดกลุ้มสุมฤดี หลวงพ่อชี้แนวทางให้บางเบา
ทั้งช่วยสอนธรรมะประกอบด้วย เพื่อจะช่วยจิตคลายหายโศกเศร้า
ปฏิบัติเพื่อสละละตัวเรา นำพาเข้าแสงสว่างทางที่ควร
เลิกยึดมั่นหลงผิดความติดข้อง เป็นเจ้าของรูปนามตามสงวน
ด้วยโลภะโทสะเป็นชนวน มันชักชวนให้หลงลงอบาย
อวิชชาก่อเรื่องเป็นเบื้องต้น ไม่รู้กลไกกรรมระส่ำระสาย
ส่งโมหะเข้าหนุนให้วุ่นวาย ทั้งใจกายร้อนรุ่มดังสุมไฟ
หลวงพ่อนำพร่ำสอนสมาธิ ฝึกสติปัฏฐานเป็นการใหญ่
คอยตามติดปัจจุบันทุกขั้นไป ใครทำก็ใครได้ให้ตนเอง
ผู้ใดที่ขยันหมั่นฝึกหัด ปฏิบัติตามไว้ให้เก่งเก่ง
ไม่ปล่อยจิตให้ไหลไปตามเพลง มิต้องเกรงทุกข์ภัยในโลกา
พระคุณของหลวงพ่อขอจารึก มโนนึกน้อมไว้ใส่เกศา
กุศลทั้งทาน ศีล ภาวนา ขอบูชาหลวงพ่อทุกข้อเทอญ

มาลี สร้อยพิสุทธิ์

ประวัติหลวงพ่อเสือ

ภาคที่หนึ่ง

ชีวิตในมนุษยภูมิ

ปฐมวัย

หลวงพ่อเสือในสมัยที่เป็นมนุษย์ มีฉายานามว่า พระวิรุณหผล เกิดเมื่อวันเสาร์ที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๐๕ โยมบิดาชื่อ นายแสวง โยมมารดาชื่อ นางลำเจียก มีพี่ชายร่วมบิดามารดาเพียงคนเดียว คือ นายสิงห์ ครอบครัวของท่านเป็นชาวชลบุรีโดยกำเนิด โยมทั้งสองมีอาชีพเป็นชาวไร่

ในสมัยที่หลวงพ่อยังเป็นเด็กนั้น การศึกษายังมิได้เจริญเหมือนในปัจจุบันนี้ ยังไม่มีโรงเรียน การเรียนหนังสือมีอยู่แต่เพียงในวัด โดยพระสงฆ์ผู้มีความรู้หนังสือเป็นผู้สอนให้เท่านั้น หลวงพ่อต้องช่วยโยมทั้งสองทำงานอาชีพในไร่นาซึ่งมิต้องอาศัยความรู้ทางหนังสือ ท่านจึงไม่เคยเข้าศึกษาเล่าเรียนหนังสือเป็นการจริงจัง เพียงแต่โยมมารดาเป็นผู้สอนให้บ้าง และท่านได้พึ่งการสอนหนังสือที่วัดใกล้บ้านเมื่อผ่านไปบ้าง จึงจดจำไว้จนสามารถอ่านออกเขียนได้ แสดง

ให้เห็นความมีสติปัญญาดี และมีความสนใจในการศึกษาเล่าเรียน หาความรู้ด้วยตนเอง เป็นข้อสังเกตว่า หากผู้ใดมีความปรารถนาที่จะศึกษาเล่าเรียนจริงๆ แล้ว แม้ว่าจะไม่มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียน หรือสถานศึกษาอื่นใดก็ตาม ก็อาจจะมีความรู้ได้ ถ้ามีความสนใจฝึกใฝ่ใช้ความสังเกตสดับตรับฟัง นำมาคิดนึกตรึกตรอง ไต่ถามจากผู้รู้และจดจำเอาไว้จนเป็นผู้รู้ดุจเดียวกันจึงเข้าหลักที่ว่า สุ จิ ปุ ลิ นั่นเอง

เคยมีตัวอย่างอยู่บ่อย ๆ ที่บุคคลที่ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนจากสถาบันสูงส่ง ไม่มีปริญญาหรือวุฒิใดๆ รับรองคุณวุฒิ แต่สามารถจะรอบรู้ในวิชาการ จนกระทั่งอาจนำมาใช้ประโยชน์ได้อย่างมากมาย ยิ่งกว่าผู้สำเร็จการศึกษามาโดยเฉพาะในด้านนั้น และมีวุฒิบัตรรับรองเสียอีก สิ่งที่ไม่ควรลืมก็คือ บุคคลแรกที่เป็นผู้ค้นคิดวิทยาการออกมา ให้คน อื่น เรียนจบแล้วได้รับปริญญารับรองวุฒินั้น หาได้เคยมีปริญญามาก่อนไม่

หลวงพ่อมิได้เพียงแต่จะสอนธรรมะ ซึ่งเป็นวิชาในส่วนที่ท่านรอบรู้แตกฉาน หรือการรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ศิษย์เท่านั้น ท่านยังสนใจไต่ถามความรู้บางเรื่องของมนุษย์ที่ท่านยังไม่ทราบจากผู้รู้ เพราะโลกมนุษย์นั้นมีความเปลี่ยนแปลง ผันแปรไปเรื่อยๆ หลวงพ่อใช้เวลาไปแต่ในทางกุศล

ช่วยบัดเป่าทุกข์ร้อน ให้แก่ชาวโลกทั้งสาม คือ เทวภูมิ มนุษยภูมิ และอบายภูมิ จึงไม่มีเวลาที่จะไปรู้เห็นความเป็นไปของมนุษย์ทุกจุด และความรู้ที่เกี่ยวกับมนุษย์นั้นก็จะเป็นประโยชน์ใช้ประกอบการสอนธรรมะของท่าน แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่เข้าถึงแก่นธรรมะอย่างแท้จริงแล้ว จะไม่มีความถือตัว ทะนงตัวว่ารอบรู้ไปหมดทุกอย่าง และการไต่ถามหาความรู้นั้น มิใช่เรื่องที่จะต้องกระดากกระเดื่องแต่ประการใด ดังโคลงสุภาษิตที่ว่า

เว้นวิจารณ์ว่างเว้น　　สดับฟัง
เว้นที่ถามอันยัง　　ไป่รู้
เว้นเล่าลิขิตสัง　　เกตว่าง เว้นนา
เว้นดั่งกล่าวเรียกผู้　　ปราชญ์ได้ฤๅมี.

(โลกนิติ)

ปัญญาบารมีของหลวงพ่อที่ได้เคยสั่งสมมามากในอดีตชาติได้มาเตือนจิตใต้สำนึกของท่าน จึงทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในชีวิตประจำวันอย่างประหลาด ทั้ง ๆ ที่ท่านยังเป็นเด็ก ท่านก็ยังเริ่มมองเห็นว่า ตั้งแต่ตื่นนอนเช้าขึ้นมา จนกระทั่งค่ำลงนอนหลับไป กิจวัตรที่ทำไปในแต่ละวันนั้น มีแต่เรื่องทำมาหากินแล้วก็หลับนอน ซ้ำซากอยู่ทุกวันๆ ไม่มีอะไรแปลกใหม่ ไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร

ท่านมักจะตั้งคำถามกับโยมทั้งสองว่า ทำไมจึงต้องมีเวลาเช้า สาย บ่าย เย็น กลางคืน ทำไมคนเราจึงต้องทำอะไรซ้ำ ๆ ซากๆ อยู่ทุกวี่ทุกวัน ต้องกิน ต้องนอน ต้องถ่าย ต้องทำสิ่งนั้นสิ่งนี้เพื่ออะไรกัน แต่ก็ไม่มีใครจะให้คำตอบได้ ความเบื่อหน่ายจึงคุกรุ่นอยู่ในใจหลวงพ่อตลอดมา

อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อก็มีโชคดีอย่างหนึ่งที่สำคัญยิ่ง คือโยมบิดามารดาของท่านเป็นผู้มีจิตใจฝักใฝ่ในบุญกุศล มีศรัทธาในการไปวัดถือศีลอุโบสถ ฟังธรรม และปฏิบัติสมาธิ ใน สมัย นั้น ยัง ไม่มีใคร ทราบ ว่า การ ปฏิบัติ วิปัสสนา เป็นอย่างไร คงได้แต่ทำสมาธิไปเท่านั้น แล้วก็มั่นใจว่าเป็นทางที่จะทำให้หลุดพ้นจากทุกข์ได้ คือเมื่อจิตสงบ ความเร่าร้อนวุ่นวายใด ๆ เข้ามารบกวนไม่ได้ ก็มีความเยือกเย็นใจ เห็นนิมิตต่างๆ ที่มหัศจรรย์เกินคาด เกิดความสุขและเพลิดเพลินเลยนึกว่านั่นแหละจะนำไปสู่นิพพาน หลวงพ่อได้ติดตามโยมไปวัดตั้งแต่อายุเพียง ๕–๖ ขวบเท่านั้น ด้วยความรู้สึกติดอกติดใจว่า ที่วัดมีอาหารการกินเหลือเฟือเพราะมีการทำบุญเลี้ยงพระในวันธรรมสวนะ ไม่เหมือนกับที่บ้านซึ่งค่อนข้างอัตคัดขาดแคลนอาหาร จึงได้ฝึกหัดทำสมาธิไปด้วย ได้รู้สึกถึงความสงบสุขอันเกิดจากจิตที่เป็นสมาธิ ได้สัมผัสกับความสุขกายสุขใจ ไม่หิวโหยอิ่มกายอิ่มใจอยู่ตลอดเวลา จึง

ทำให้เป็นหนทางช่วยระงับความทุกข์ ซึ่งเกิดจากความเบื่อหน่ายสิ่งที่ต้องเผชิญอยู่ คือความซ้ำซากจำเจที่หมุนเวียนเป็นประจำทุกคืนดังที่กล่าวมาแล้ว นับว่าสมาธิเป็นงานใหม่ที่น่าสนใจปฏิบัติ

ครั้งแรกที่หลวงพ่อเริ่มหัดสมาธิ ก็ได้รับคำสอนให้ภาวนาคำว่า "พุทโธ" บ้าง "สัมมาอรหัง" บ้าง พอจิตเริ่มสงบเป็นสมาธิ หลวงพ่อก็ได้เห็นนิมิตเกิดขึ้น คือเห็นมีคนใส่ชฎาเหมือนตัวละครนั่งอยู่เป็นจำนวนมากมาย ก็ไม่ทราบว่าคนเหล่านี้เป็นใครมาจากไหน ต่อมาในเวลาใกล้เคียงกันก็ได้เห็นลำแสงพุ่งจากพระประธานในโบสถ์ และมีเสียงเหมือนคนพูดออกมาว่า

"เดินตามมาซิ"

หลวงพ่อจึงตั้งคำถามถามในใจว่า "ตามยังไง"

เสียงเดิมตอบมาว่า "ปฏิบัติไปก็จะได้เอง"

ขณะเดินทางกลับจากวัดที่ไปปฏิบัติ สมาธินั้น เป็นทางผ่านป่าช้า เห็นโอปปาติกะ[1] ซึ่งมีรูปร่างคล้ายมนุษย์เป็นจำนวนมาก นุ่งผ้าขาวม้าขาด ๆ พูดกับหลวงพ่อว่า

---

1 ผู้ผุดเกิดขึ้นเองโดยฉับพลัน มีทั้งเทวดา พรหม เปรต อสุรกายและสัตว์นรก

"ขอมั่งซิ ที่ทำเมื่อกี้นี้" หลวงพ่อจึงนึกได้ว่าควรจะต้องแผ่ส่วนกุศลให้ และหลังจากแผ่ส่วนกุศลให้แล้ว โอปปาติกะเหล่านั้นก็หายไป

หลวงพ่อเก็บความสงสัยในนิมิตนั้นไปถามโยมทั้งสองว่า สิ่งที่เห็นนั้นคืออะไร โยมบิดาฟังแล้วก็นิ่งเฉย ไม่ตอบประการใด โยมมารดาหัวเราะ ส่วนพี่ชายออกความเห็นว่า "ท่าจะบ้า" ท่านได้เคยถามถึง ๓ ครั้ง ไม่ได้คำตอบอย่างใดจึงเป็นอันเลิกถาม

หลังจากนั้น หลวงพ่อก็ฝันอยู่เรื่อย ๆ ในระยะเวลา ๑๐ วัน ฝันถึง ๓ ครั้ง โดยเห็นภาพบนสวรรค์ถึง ๓ แห่ง ซึ่งหลวงพ่อได้มาทราบภายหลังว่าคือ สวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ดาวดึงสา และยามานั่นเอง นอกจากนั้น ในฝันยังมีเสียงบอกให้ทำสมาธิต่อไป สำหรับจิตใจของหลวงพ่อนั้นก็คล้อยไปในทางที่จะทำต่อไป เพราะเมื่อไม่ได้คำตอบจากผู้ใดว่านิมิตนั้นคืออะไร เกิดมาจากไหน มีประโยชน์หรือโทษอย่างไร หลวงพ่อก็คิดว่าจะต้องค้นคว้าด้วยตนเองให้ได้คำตอบจนได้ เพราะความอยากรู้อยากเห็น จึงพยายามปฏิบัติสมาธิอยู่เป็นประจำ แต่ก็มิได้เห็นนิมิตเช่นนั้นอีก จนกระทั่งอายุ ๗ ขวบ จึงได้เห็นนิมิตเหมือนที่เคยเห็นครั้งแรก คือเห็นคนใส่ชฎาและลำแสงจากพระประธาน

ต่อมาอีกไม่นานนัก ทั้งโยมบิดาและมารดาก็ได้ทวนถามถึงนิมิตที่หลวงพ่อได้เคยเห็นในครั้งแรกนั้น โดยให้หลวงพ่อเล่าซ้ำอีกอย่างละเอียด เมื่อหลวงพ่อเล่าจบแล้ว ทั้งสองท่านก็บอกว่า ท่านก็ได้เห็นนิมิตเหมือนกันนั้น แต่ลงท้ายก็ไม่ทราบเหตุผลว่าสิ่งที่ได้เห็นนั้นคืออะไรกันแน่

หลังจากอายุ ๗ ขวบแล้ว หลวงพ่อก็รู้สึกตัวว่า จิตของท่านมีพลังอำนาจ โดยที่ไม่ต้องหลับตาก็สามารถมองเห็นพวกโอปปาติกะได้ หลวงพ่อเคยเห็นโอปปาติกะที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนคนเดินมา แต่เวลาเดินผ่านต้นไม้ก็สามารถทะลุไปได้โดยไม่ต้องหลบหลีก บางครั้งเห็นผู้ที่มีความพิการง่อยเปลี้ยเสียขา เดินผ่านทะลุกำแพงวัดได้ ฯลฯ

หลวงพ่อเคยได้รับการอบรมสั่งสอนว่าไม่ ให้ ผ่านเข้าไปในป่าช้า เหตุผลก็คือ เป็นที่ไม่ดีไม่ควรเข้าไป เมื่อถูกห้ามก็ทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น แม้ว่าจะไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งแต่ก็อดมิได้ที่จะแลเล็มอยู่ใกล้ ๆ บริเวณป่าช้าเนือง ๆ ต่อมาก็ได้พบว่า มีคนเดินเข้าเดินออกป่าช้าเป็นจำนวนมาก จึงเกิดความสงสัยว่าเมื่อการเข้าไปในบริเวณป่าช้าเป็นของไม่ดีไม่ควรทำแล้ว เหตุใดจึงยังมีผู้ใหญ่ทำเช่นนั้น โดยหลวงพ่อหาทราบไม่ว่า คนที่เดินเข้าเดินออกป่าช้าให้เห็นนั้นมิใช่มนุษย์ธรรมดา แต่เป็นพวกที่เรียกกันว่าผีสางเทวดาต่างหาก

เมื่ออายุได้ ๑๖ ปี ท่านได้บรรพชาเป็นสามเณรที่วัดหลวง[1] จังหวัดชลบุรี ตามความปรารถนาของโยมมารดา อันที่จริงในสมัยนั้น หลวงพ่อยังไม่เห็นประโยชน์อันใดจากการบวช แต่เนื่องจากท่านเป็นผู้มีความรักใคร่เคารพ ในบิดามารดาอย่างลึกซึ้ง ปรารถนาจะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จะให้เป็นที่พึงพอใจของท่านทั้งสอง ฉะนั้น ท่านจึงยอมบวช เมื่อบวชไปโดยไม่ทราบถึงประโยชน์ จึงไม่ยอมปฏิบัติกิจของสงฆ์บางอย่างที่ยังไม่ทราบถึงเหตุผล โดยเฉพาะการสวดมนต์ทำวัตรเช้า เย็นนั้น หลวงพ่อไม่ยอมสวดเลย โดยอ้างว่าไม่รู้ความหมาย ไม่เข้าใจคำที่สวด ไม่มีผู้ใดจะแปลความในคำสวดมนต์ออกมาให้ท่านเข้าใจได้ ท่านเคยไปถามสมภารถึงคำแปลบทสวดมนต์ แต่ก็ได้ถูกห้ามมิให้ซอกแซกซักไซ้ในเรื่องที่ไม่สมควร ให้ปฏิบัติตามประเพณีที่ทำสืบต่อกันมานานแล้วเท่านั้น อีกเรื่องหนึ่งที่หลวงพ่อติดใจสงสัยและไม่ได้คำตอบที่พอใจก็คือ การสวดยถาสัพพีภายหลังที่ฉันอาหารเสร็จแล้ว ทำไมจึงไม่สวดเป็นภาษาไทยที่ใคร ๆ ก็ฟังรู้เรื่อง เข้าใจง่าย แต่กลับไปสวดเป็นภาษาบาลี ซึ่งฟังไม่รู้เรื่อง ก็ได้รับคำตอบว่า

"แปลแล้วมันไม่ขลัง คาถามันจะเสื่อม"

คำตอบนี้ไม่เป็นที่พอใจของหลวงพ่อ จึงตอบไปว่า

---

1 เดิมชื่อวัดบางกรูด (ปราสาทโสภณ)

"งั้นก็ไม่เรียนแล้ว"

หลวงพ่อเกิดความเบื่อหน่ายไม่อยากอยู่ในวัด ประกอบกับได้เห็นพระสงฆ์ในวัด ๓ รูปออกธุดงค์เข้าป่าหายไปนานจนผิดสังเกต และก็ไม่ปรากฏว่าสมภารจะได้ติดตามสืบเสาะหาพระทั้ง ๓ รูปนั้นเลย ส่วนสมภารเองก็ไม่เคยออกธุดงค์อยู่เฉย ๆ ภายในวัดตลอดมา ทำให้สงสัย อยากจะไปติดตามดูให้รู้แน่ว่าพระทั้ง ๓ รูปนั้นไปอยู่ที่ใด จึงเริ่มหันไปสนใจในการออกธุดงค์ ซึ่งท่านคงจะเห็นว่าเป็นกิจที่แปลกใหม่ ได้เปลี่ยนบรรยากาศและสถานที่อันซ้ำซากจำเจได้ ท่านจึงได้ไปกราบลาสมภาร ขออนุญาตออกธุดงค์เพื่อแสวงหาธรรมะทั้ง ๆ ที่ยังเป็นเณร ท่านสมภารจึงพูดว่า

"ไอ้เสือมันเป็นพระนอกคอก ทำอะไรไม่อยู่กับร่องกับรอย"

หลวงพ่อได้ตอบท่านสมภารว่า

"ออกมานอกคอกน่ะดีแล้ว ถ้าอยู่ในคอกให้เขาล้อมกรอบมันก็เป็นพวกวัวพวกควาย"

ขณะนั้นโยมบิดาของหลวงพ่อนั่งอยู่ที่นั้นพอดีเลยออกความเห็นสนับสนุนด้วยว่า

"มันนอกคอกมาตั้งแต่เด็กแล้ว"

หลังจากนั้น หลวงพ่อจึงได้ออกติดตาม พระอาจารย์ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ของท่าน ออกธุดงค์ไปตามที่ต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะเดินทางธุดงค์อยู่ในภาคอิสานและเรื่อยไปทางเหนือ

จุดหมายที่พระอาจารย์พาไปธุดงค์ในครั้งนั้นก็คือ จังหวัดอุบลราชธานี เพราะมีคำเล่าขานกันว่าเป็นจังหวัดที่มีภูมิประเทศสลับซับซ้อนไปด้วยป่าเขา มีความสงบสงัดวิเวกมาก เหมาะแก่พระภิกษุผู้ปรารถนาจะแสวงหาสัจธรรม ภาคอิสานในสมัยก่อนนั้น ตามป่าเขากันดารและแห้งแล้งมาก แม้แต่ในพื้นดินตามท้องนายังแตกระแหง หนทางที่ไปก็ต้องเดินไปตามป่าดงพงพี ถ้าไม่มีความตั้งใจแน่วแน่ก็คงจะต้องเลิกการเดินธุดงค์อย่างแน่นอน โดยอุปนิสัยดั้งเดิมของหลวงพ่อเป็นผู้ที่มีความอดทนเข้มแข็ง อยากรู้อยากเห็น มีความเมตตากรุณาประจำอยู่ในจิตใจตลอดเวลา เมื่อเห็นใครได้รับความทุกข์ร้อนต้องพยายามช่วยเหลือ

อย่างไรก็ตาม ในสมัยนั้นความเป็นผู้มีอายุน้อยก็ทำให้หลวงพ่อยังมีความหวั่นไหว หวาดกลัวอยู่มาก ในคืนแรกถึงกับขออยู่ในกลดเดียวกับพระอาจารย์ แต่พระอาจารย์ไม่ยินยอม ต้องการจะฝึกให้ลูกศิษย์กล้าหาญ ท่านจึงกล่าวว่า ถ้าเสือจะกิน แม้ว่าจะอยู่ทั้งสองคน มันก็ต้องกินจนได้ การมาอยู่ในกลดเดียวกันไม่ได้ทำให้ป้องกันเสือได้

ความสงบสงัดวิเวกในป่า ทำให้หลวงพ่อทำสมาธิได้ผลดีขึ้นมาก เมื่อออกธุดงค์ในตอนแรก ๆ อารมณ์ต่าง ๆ ก็แวะเข้ามาเยี่ยมรบกวนจิตใจอยู่เสมอ ถ้าเป็นเวลากลางวันก็ไม่สู้หนักเท่าใดนัก แต่พอถึงยามวิกาลจิตจะเริ่มว่อกแว่กแส่ส่ายไปตามอารมณ์ ไม่เป็นสมาธิ ใจหนึ่งก็กลัว ใจหนึ่งก็กล้า เพราะความเงียบของป่าใหญ่ทำให้หูอื้อ จึงได้ความรู้ว่า ความวิเวกนั้นอาจจะทำให้ตกอยู่ในห้วงแห่งความวิปลาสได้ สำหรับผู้ที่ไม่มีพลังแห่งสติที่จะต่อสู้

หลวงพ่อได้พบว่าการที่ได้เตรียมปูนขาวติดตัวไปเพื่อกันมด ปลวก สัตว์เลื้อยคลาน ตามคำแนะนำด้วยความเป็นห่วงของโยมบิดานั้น ไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใด เพราะไม่มีสัตว์เลื้อยคลานหรืออื่นใดมารบกวนเลย จึงทำให้ท่านคิดว่า "เรานี่มีบุญ จึงไม่มีสัตว์อะไรมารบกวนเลย" พอคิดเช่นนั้นตกกลางคืนก็ปรากฏว่าขณะที่นั่งสมาธิอยู่ ก็รู้สึกว่ามีตะขาบไฟขึ้นมาอยู่เต็มตัก ท่านจึงแผ่เมตตาให้ มันก็จากไปทีละตัว ๆ จนหมด

เมื่อได้เดินทางร่วมกับพระอาจารย์ไปถึง ๗ วันแล้วก็แยกทางจากพระอาจารย์ ด้วยท่านแนะนำว่าควรจะไปตามลำพัง หลวงพ่อมีความตั้งใจมั่นที่จะแสวงหาสัจธรรมอยู่แล้ว

จึงเต็มใจที่จะแยกเดินทางไปตามที่พระอาจารย์ได้แนะนำ ด้วยความที่ตั้งจิตว่า **คนเราย่อมมีจุดหมายในชีวิต และชีวิตที่ขาดจุดหมายย่อมคล้ายเรือที่ขาดหางเสือ**

หลังจากแยกทางจากพระอาจารย์มาแล้วเป็นเวลาถึง ๓ วัน รู้สึกว่าจิตไม่สงบเป็นสมาธิ ตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ หลวงพ่อใช้คำภาวนาในเวลาทำสมาธิว่า "พุทโธ" บ้าง "สัมมาอรหัง" บ้าง ในการเดินทางธุดงค์ครั้งนี้ ท่านก็ได้ใช้คำบริกรรมเช่นเดิม คือ ใช้ "พุทโธ" แต่ปรากฏว่าจิตไม่สงบจนเวลาผ่านไปแล้ว ๓ วัน ท่านจึงเปลี่ยนไปใช้บริกรรม "สัมมาอรหัง" แต่ก็คงไม่สงบอีกจนเวลาผ่านไปอีก ๓ วัน ท่านจึงเอาคำภาวนาทั้งสองนั้นมารวมกัน ท่องติดกันเป็นพืดในเวลาถึง ๓ ชั่วโมง จึงได้เห็นนิมิตเกิดขึ้นเป็นลำแสงส่องมาเป็นถ้อยคำว่า "โอมหังวันโท นะโมพุทธายะ" ท่านจึงรีบใช้ไม้เขียนไว้ที่พื้นทรายเพื่อกันลืมและปรากฏว่าคำภาวนานี้ให้ผลดียิ่ง ซึ่งหลวงพ่อก็ได้ใช้ตลอดมา ทั้งยังได้นำมาสอนแก่ลูกศิษย์ต่อไปด้วย

หลวงพ่อเดินธุดงค์ไปตามเส้นทางที่ตัดเข้ากลางป่าห่างไกลหมู่บ้าน บางครั้งก็อาศัยป่าเป็นที่พัก บางทีก็พักตามวัดร้าง ตามถ้ำ เหวบ้างต่าง ๆ กันไปตามแต่โอกาส ระหว่างทาง

ตอนหนึ่งแห่งการเดินไปนั้น ผ่านต้นไม้รกชัฏ มองเห็นโขดเขาอยู่ไม่ห่าง หลวงพ่อต้องหยุดชะงักนิ่งอยู่กับที่ เพราะเสือใหญ่ตัวหนึ่งยืนบังพุ่มไม้ขวางทางอยู่ข้างหน้า ท่านได้นึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และคุณบิดามารดาตั้งจิตอธิษฐานว่าหากชีวิตของท่านเคยมีกรรมกับเสือตัวนี้มาก็ขอตั้งจิตชดใช้หนี้กรรม แต่ถ้ากุศลของท่านยังมีเพื่อออกค้นหาความจริงต่อไปในทางปฏิบัติ ก็ขอให้การเดินทางนั้นเป็นไปด้วยความราบเรียบสะดวก ให้ต่างฝ่ายต่างไป อย่าได้มีเวรกันเลย หลังจากท่านตั้งจิตอธิษฐานจบ สิ่งอัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น เสือตัวนั้นเดินออกมาอย่างช้า ๆ ส่งเสียงคำรามลั่นสนั่นป่า และเลี้ยวลับหายไปจากสายตา เหมือนกับจะรู้ถึงคำอธิษฐานของหลวงพ่อ จากนั้นท่านก็ธุดงค์ต่อไป

วันหนึ่งในระหว่างการเดินทางนั้น หลวงพ่อมีอาการป่วยเนื่องจากไข้ป่า ท่านได้ส่งกระแสพลังจิตออกไปมาก ทำให้สุขภาพทรุดโทรม ท่านได้ใช้ผ้าชุบน้ำเย็นตามลำธารมาวางทาบบนศีรษะและบริกรรมภาวนา เพื่อใช้กุศลจิตต่อสู้กับโรคภัยต่าง ๆ ต่อจากนั้นก็ได้เห็นชายชรามาปรากฏกายอยู่ตรงหน้า ชี้มือไปยังต้นไม้ต้นหนึ่ง บอกว่านั้นคือใบยา ใช้เคี้ยวกิน สามารถแก้พิษไข้ต่าง ๆ ได้ เมื่อพูดจบแล้วชาย

ชราผู้นั้นก็หายไป ท่านจึงถอยออกจากสมาธิ มองไปตามทางที่เห็นในสมาธิ ก็พบว่ามีต้นไม้อยู่ชนิดหนึ่ง มีใบสีเหลืองปนน้ำตาลขึ้นอยู่เป็นพุ่ม ท่านจึงเก็บใบนั้นมาเคี้ยวกลืนกับน้ำ และลงนอนพักหลับไป เมื่อท่านตื่นขึ้นมาก็รู้สึกว่าร่างกายอยู่ในสภาพปกติ อาการไข้หายไปแล้ว เหตุการณ์เช่นนั้นเป็นเรื่องแปลก ทำให้หลวงพ่อมีความอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น

ครั้นเมื่อใกล้เวลาเข้าพรรษา หลวงพ่อก็ต้องกลับมาวัดหลวงที่จังหวัดชลบุรี ระหว่างทางที่ธุดงค์กลับ ท่านได้ตั้งใจว่าจะต้องออกธุดงค์อีกแน่นอน เมื่อถึงเวลาที่จะออกธุดงค์ครั้งใหม่ ท่านได้ไปเจริญพรแก่โยมทั้งสอง และกล่าวว่าจะขอบวชเรียนต่อไปอย่างไม่มีกำหนด

ในคืนนั้นเองหลวงพ่อได้ฝันไปว่า ท่านได้เดินไปกลางป่าใหญ่ ซึ่งเต็มไปด้วยภูเขาอันรกชัฏ มีสัตว์ร้ายมากมาย และทันใดนั้น ท่านได้เห็นเกวียนเล่มหนึ่งแล่นมาโดยปราศจากโคเทียมลากมาจอดตรงหน้า ท่านจึงขึ้นไปนั่งพักบนเกวียน แต่แล้วเกวียนนั้นกลับวิ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูง ผ่านป่าเขาลำธารมากมาย สองข้างทางเต็มไปด้วยซากศพทั้งคนและสัตว์ ท่านได้พยายามใช้มือทั้งสองยึดเหนี่ยว

ไว้ด้วยเกรงว่าจะหล่นลงไป เกวียนนั้นได้วิ่งไปหยุด ณ แม่น้ำใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งกว้างมาก ท่านเห็นเรือลำหนึ่ง สวยงามแปลกตาอยู่กลางแม่น้ำ ในเรือลำนั้นเต็มไปด้วยหนังสือเล่มใหญ่กองสูง หลวงพ่ออยากจะว่ายน้ำไปที่เรือลำนั้น เพื่อจะดูว่าเป็นหนังสืออะไร แต่เมื่อท่านตกลงใจเดินลงไปถึงแม่น้ำ ท่านก็สะดุ้งตื่นเสียก่อน เมื่อตื่นแล้ว ท่านได้ย้อนนึกถึงเหตุการณ์ในฝัน ขณะนั้นเองท่านก็แว่วได้ยินเสียงพูดของใครก็ไม่ทราบผ่านเข้ามาในหู เสียงนั้นพูดว่า ความฝันจะเป็นจริงก็ต่อเมื่อออกธุดงค์

หลังจากนั้นหลวงพ่อก็ได้จัดแจงเตรียมการธุดงค์ทันที และออกเดินทาง จุดหมายปลายทางของหลวงพ่อก็คือมุ่งไปสู่จังหวัดสกลนคร ระหว่างทางตอนที่อยู่กลางป่าคืนหนึ่งซึ่งเป็นคืนเดือนหงาย ท้องฟ้าปราศจากเมฆ มองเห็นทิวเขาสูงตระหง่าน เงาต้นไม้สลัว ๆ ทอดลงมาตามพื้นดิน มีสายลมเย็นพัดมาอ่อน ๆ ทำให้หลวงพ่อรู้สึกว่าจิตปลอดโปร่งมาก แต่แล้วเพียงครู่เดียวกลับมีฝนตกลงมาห่าใหญ่ โดย ที่ท่านไม่ทันรู้ตัว สบงจีวรที่ท่านครองอยู่นั้นเปียกปอนหมดสิ้น เมื่อฝนขาดเม็ดลง ท่านก็เดินกลับไปยังกลดที่ปักอยู่ริมทางเพื่อจะเปลี่ยนผ้า พอท่านก้าวเท้าจะเดินก็รู้สึกว่ามีมือที่แข็งแรง

มากฉุดแขนไว้ เมื่อหันกลับไปดูก็เห็นว่ามีลิงตัวหนึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ตัวท่าน ลักษณะของการสัมผัสของลิงตัวนี้เหมือนจะเป็นมือคนมากกว่าจะเป็นมือลิง แล้วท่านก็ตั้งจิตแผ่เมตตาให้ เสร็จแล้วลิงตัวนั้นได้วิ่งหนีไป ยังมิทันจะลับไปจากสายตา ร่างลิงนั้นกลับกลายเป็นรูปคนตัวดำใหญ่ เห็นแต่ด้านหลังก่อนจะหายลับไปในเงามืด

ระหว่างทางหลวงพ่อได้พบเหตุการณ์แปลก ๆ ซึ่งไม่น่าเชื่อแต่ก็เป็นความจริง เช่น ตามธรรมดาหลวงพ่อจะเดินด้วยลักษณะอาการสำรวม คือจะมองไปข้างหน้าไม่เกิน ๑ ศอก บางครั้งท่านเดินไปเห็นภูเขาขวางทางอยู่ข้างหน้าประมาณ ๒๐ เมตร ก็นึกว่าคงจะต้องขึ้นเขา แต่เมื่อเดินในลักษณะสำรวมดังกล่าวนั้นเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว ก็ยังไม่ถึงภูเขานั้น เมื่อหันกลับไปดูเบื้องหลังก็เห็นว่าเดินเลยภูเขานั้นมาแล้วโดยที่ไม่ได้ขึ้นเขาเลย เพียงแต่จำได้ว่าทางที่เดินผ่านมาแล้วนั้นเป็นดินแข็งผิดปกติ มีลักษณะเหมือนดินภูเขาเป็นเช่นนี้เสมอจึงไม่เคยต้องปีนเขาเลย

บางครั้งหลวงพ่อเดินไปถึงที่แม่น้ำขวางอยู่ จำต้องลุยข้ามไป แต่เมื่อเดินไปสักพักหนึ่งก็ยังไม่ถึงที่ ๆ จะต้องลุยน้ำ แต่รู้สึกว่าดินที่เหยียบลงไปนั้นมีลักษณะแฉะชื้นแบบดินใกล้แม่น้ำ จึงหันกลับไปดูข้างหลัง ปรากฏว่าแม่น้ำนั้นอยู่เบื้องหลัง คือผ่านมาแล้วโดยไม่ต้องลุยน้ำ

ตอนกลางคืนเมื่อหลวงพ่อปักกลดพักอยู่ บางทีก็มีเสือมาหมอบอยู่ใกล้ ๆ เมื่อแผ่เมตตาให้มันก็นอนเฉย รุ่งเช้ามันก็จากไป

การเดินทางระหว่างจังหวัดหนึ่งไปจังหวัดหนึ่งนั้น ใช้เวลาเดินทางเพียงไม่กี่ชั่วโมงก็ถึงแล้ว ระยะทางดูสั้นผิดปกติ ระหว่างที่เดินอยู่ในป่า บางคราวก็ได้พบกับพระที่ไม่เคยนึกมาก่อนว่าจะได้พบกัน และก็ได้รับคำบอกเล่าว่า มีพระธุดงค์มาปักกลดอยู่ในทางข้างหน้า หลวงพ่อซึ่งต้องการความวิเวกก็เปลี่ยนทิศทางเดินไปทางอื่น แต่ก็พบพระที่ปักกลดอยู่จนได้ เมื่อหันเหทิศทางเปลี่ยนไปใหม่ก็กลับพบกันอีก เป็นเช่นนั้นหลายครั้งจนน่าอัศจรรย์ใจ ซึ่งหลวงพ่อทราบว่าเป็นอิทธิฤทธิของเทพที่มาแสดงให้ดู

วันหนึ่ง หลวงพ่อเดินทางไปได้พบพระภิกษุซึ่งเป็นพระธุดงค์เหมือนกัน เกิดอาพาธ (ป่วย) อาการหนักนอนอยู่ในกลด หลวงพ่อเกิดความสงสาร เข้าไปช่วยปรนนิบัติพยาบาลพลางก็คิดว่า จะหาทางพาพระภิกษุรูปนั้นไปหาอนามัยซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก เมื่อพยายามประคองให้ท่านลุกขึ้นเพื่อออกเดินทางนั้น ก็ได้เห็นชาย ๒ คน สังเกตจากการแต่งตัวและกระเป๋าที่ถืออยู่ก็รู้ได้ว่าเป็นหมอจากสถานีอนามัยมาถึงที่นั่นพอดี และโดยมิได้พูดจาอะไรกันเลย ทั้ง ๒ คน

นั้นก็เข้ามาช่วยรักษาพยาบาล คนหนึ่งฉีดยาให้ กิริยาอาการของบุคคลทั้ง ๒ นั้น เหมือนจะรู้ล่วงหน้ามาก่อนถึงอาการป่วยของพระรูปนี้ จึงไม่ต้องซักถามอะไรเลย และเมื่อฉีดยาเสร็จแล้วก็มิได้สั่งให้ทำอะไรอีก ครั้นหลวงพ่อประคองพระภิกษุไข้ให้นอนลงในกลดอย่างเดิมและห่มผ้าให้เสร็จแล้วหันมาเพื่อจะพูดปราศัยและขอบคุณผู้เป็นหมอทั้ง ๒ นั้น ก็ปรากฏว่าทั้งคู่ได้หายไปเสียแล้ว เรื่องนี้หลวงพ่อได้คำตอบหลังจากที่มรณภาพแล้ว โดยที่ท่านได้พบบุคคลทั้ง ๒ นั้นเป็นเทวดาอยู่ชั้นดาวดึงส์

สำหรับอาหารบิณฑบาตนั้น เมื่อเดินธุดงค์ผ่านป่าเป็นเวลานาน ไม่ได้อาหารบิณฑบาตเลยเพราะไม่ได้ผ่านหมู่บ้านเมื่อหลวงพ่อได้พบลิงกำลังนั่งกินผลไม้หรือเผือกมันอยู่ หลวงพ่อก็คิดว่าเมื่อมีสัตว์เก็บเผือกมันและผลไม้มากินได้แสดงว่าในบริเวณนั้นพอจะมีสิ่งเหล่านี้อยู่ พอคิดจะเดินไปเก็บมาฉันบ้าง ลิงก็จะหนีไปโดยทิ้งอาหารเหล่านั้นไว้ บางครั้งสัตว์เหล่านี้ก็จะเก็บผลไม้มาถวายหลวงพ่อเองด้วย

บางวันหลวงพ่อเดินผ่านหมู่บ้านเป็นแบบกระต๊อบจำนวนมาก เขาต้อนรับท่านอย่างดี นิมนต์ให้พักเพื่อถวายอาหาร กับข้าวของเขาส่วนมากคือแกงเลียงและแกงผัก เมื่อฉันเสร็จแล้วหลวงพ่อก็ออกเดินจากหมู่บ้านนั้นมาไม่ไกลนักเหลียวกลับไปดูก็เห็นว่าหมู่บ้านเหล่านั้นอันตรธานไปหมดแล้ว

บางคราวหลวงพ่อนึกถึงผลไม้ชนิดไหนขึ้นมา เช่น ฝรั่ง หลังจากนั้นไปไม่นานนักก็เห็นต้นฝรั่ง มีผลรับประทานได้ เมื่อฉันเผือกดิบทุกวันเกิดความเบื่อก็นึกไปถึงเผือกที่ต้มแล้ว ต่อมาไม่นานนักก็ได้พบเผือกและบ่อน้ำพุร้อน โยนเผือกลงไปสักครู่ก็ได้เผือกต้ม วันใดนึกถึงเผือกเผา ก็จะต้องเผอิญพบกองไฟ ลักษณะเหมือนที่ชาวป่าสุมทิ้งไว้ ก็ได้เผาเผือกจนสุก ยิ่งนึกอะไรก็ได้สิ่งนั้น ทำให้หลวงพ่อรู้สึกตัวว่าการเดินธุดงค์ในครั้งนั้นมิได้ทำให้กิเลส คือตัวโลภะ ความยินดีติดใจ ลดจำนวนลงเลย กลับยิ่งพอกพูนมากยิ่งขึ้น ทำให้ไม่อยากออกจากป่า ตามที่เคยได้รับการอบรมจากพระอาจารย์มาว่า การเดินธุดงค์นั้นเป็นการออกไปสู่ที่วิเวกห่างไกลจากกิเลสตัณหา และเป็นการทำจิตให้สงบไม่ฟุ้งซ่าน เป็นเหตุให้เกิดความสุข แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้หลวงพ่อทราบว่า การอยู่ในที่สงบสงัดนั้นก็อาจจะมีช่องทางที่กิเลสจะเฟื่องฟูได้ โดยเฉพาะคือโลภะ ความยินดีติดใจในสิ่งที่ได้พบได้เห็น ยิ่งได้ก็ยิ่งอยากได้มากขึ้น เมื่อได้ไปพบกับพระอาจารย์ที่จังหวัดสกลนคร ก็ได้ปรารภถึงความนี้กับท่านว่า ความหวังจะให้การธุดงค์ทำลายกิเลสนั้น กลับได้ผลตรงกันข้าม เพราะความสะดวกสบายยิ่งเพิ่มกิเลสให้มากขึ้น มองไม่เห็นทุกข์

พระอาจารย์จึงได้แนะนำว่า ถ้าจะให้เห็นทุกข์ชัดเจน ก็ควรจะเดินทางไปในถิ่นที่กันดาร ต้องประสบกับความลำบากแร้นแค้น อัตคัดขาดแคลนก็น่าจะทำให้เห็นทุกข์ และลดกิเลสลงได้ แล้วท่านก็แนะนำให้เดินทางไปประเทศพม่า ซึ่งที่พม่านั้นเต็มไปด้วยคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมากมาย คำแนะนำนี้ทำให้หลวงพ่อย้อนนึกไปถึงความฝันเมื่อ ๔ ปีล่วงมาแล้ว

หลวงพ่อจึงเริ่มออกเดินทางผ่านอุดรธานี หนองคาย เลย หล่มสัก ขึ้นไปจนกระทั่งถึงเขตแดนพม่า การเดินทางครั้งนี้ถึงที่หมายรวดเร็วผิดธรรมดา พอปักกลดเตรียมจะพักก็ได้เห็นคนนุ่งโสร่ง จึงรู้ว่านั่นคือแดนพม่า จึงถามว่า จะขอพักเพื่อค้นคว้าเรื่องพระพุทธศาสนาจะได้หรือไม่ แต่ต่อมาคนที่เห็นว่านุ่งโสร่งนั้นกลับกลายเป็นพระ รับว่าใช่แล้ว พอหันไปเบื้องหลังก็เห็นวัดโชติการาม ซึ่งหลวงพ่อได้มาทราบในภายหลังว่า เหตุที่ไม่ได้เห็นวัดโชติการามในขณะแรกที่ไปถึง ก็เพราะถูกเทพที่นั่นบังตาไว้ เพื่อสร้างความตื่นเต้นอัศจรรย์น่าสนใจแก่หลวงพ่อ

วัดโชติการามนี้เดิมเป็นวัดร้าง ขาดการบูรณะ จึงไม่มีคนพลุกพล่าน แต่อุดมสมบูรณ์ด้วยตำรับตำรา ทั้งภาษาพม่า อังกฤษ และเยอรมัน มีการสอนทั้งในด้านปริยัติ

และปฏิบัติ มีพระรุ่นพี่ของหลวงพ่อกำลังศึกษาอยู่ที่วัดนี้ก่อนหน้านั้นนานแล้ว ชื่อพระอาจารย์โชติกะธรรมจริยะ ซึ่งท่านอาจารย์ผู้นี้ได้ช่วยแนะนำชี้แจงให้ความกระจ่าง ทำให้ได้รับความสะดวกมาก

ระหว่างที่พักอยู่ หลวงพ่อได้เห็นการปฏิบัติของพระภิกษุที่วัดโชติการามนั้นน่าเลื่อมใส เพราะมีการปฏิบัติเคร่งครัดมากเป็นตัวอย่างที่ดี ท่านได้ฝึกการปฏิบัติอันถูกต้องตามทางแห่งมหาสติปัฏฐาน แล้วก็มีความรู้สึกว่า การออกธุดงค์ของท่านในครั้งที่แล้ว ๆ มา ก็เหมือนกับการเดินไปตามตรอกซอกซอยอ้อมไปอ้อมมา ผิดกับวิธีการที่หลวงพ่อได้พบในพม่านี้ ซึ่งเหมือนกับถนนสายใหญ่เป็นทางตรง ท่านจึงได้อุปสมบทเป็นพระที่วัดนั้น เนื่องจากมีเวลาเพียง ๖ เดือนเท่านั้น ยังศึกษาค้นคว้าไม่ได้มากก็จำเป็นต้องเดินทางกลับ ท่านจึงได้อธิษฐานจิตว่า ถ้าจะมีกุศลผลบุญในด้านปัญญาก็ขอให้ได้กลับไปศึกษาค้นคว้าให้ละเอียดอีกสักครั้ง

หลังจากนั้นหลวงพ่อก็เดินทางกลับมาหาพระอาจารย์ที่เป็นพระอุปัชฌาย์ เพื่อให้ท่านอุปสมบทให้อีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ออกไปปฏิบัติกรรมฐานตามความรู้ที่ได้มาจากพม่า โดยเจริญทางมหาสติปัฏฐานเรื่อยมา ได้เดินผ่านป่าเขา ถ้ำต่าง ๆ ไปที่พม่าอีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้ได้ปักกลดอาศัยอยู่ที่วัด

ซันคยองวิหาร ได้พบกับท่านเลดี สย่าดอ มหาเถระ ซึ่งเป็นที่นับถือกันว่า ท่านเป็นนักปราชญ์ทางพระพุทธศาสนา และได้รับความอุปถัมภ์โดยแนะแนวทางการปฏิบัติธรรม การค้นคว้าพระไตรปิฎก ตลอดจนแนะนำสถานที่ปฏิบัติให้ คือ วัดโชติการาม ที่ซึ่งหลวงพ่อไปพักอาศัยในการเดินทางครั้งแรกนั้นเอง

หลวงพ่อได้ศึกษาภาษาพม่าเพื่อความสะดวกในการศึกษาพระพุทธศาสนา ในครั้งนี้ได้ใช้เวลาอยู่ที่พม่าถึง ๒ ปี

การศึกษาของหลวงพ่อเป็นไปตามหัวข้อดังนี้ คือ

๑. วิปัสสนา – การปฏิบัติวิปัสสนา
๒. ปัฏฐานุทเทศ – ปรัชญาแห่งสัมพันธภาพ
๓. นิยาม – การจัดระเบียบ
๔. สัมมาทิฏฐิ – ความเห็นอันถูกต้อง
๕. จตุสัจจะ – อริยสัจ ๔
๖. โพธิปักขิยะ – ปัจจัยนำไปสู่ความตรัสรู้
๗. มัคคังคะ – องค์ประกอบของมรรค

ซึ่งทำให้ท่านเจริญสติมาตลอด จนกระทั่งรู้ความจริงว่า ความทุกข์นั้นมีอยู่ทุกขณะจิต ทำให้หลวงพ่อเกิดศรัทธาที่จะช่วยเหลือมวลมนุษย์ที่หลงทางผิด โดยเผยแพร่ความรู้

ที่ท่านได้รับมาให้แก่เขาเหล่านั้น เพื่อจะได้รู้แจ้งเห็นจริงตามหนทางที่ถูกต้อง ดังที่หลวงพ่อได้ทราบมาแล้ว

ต่อจากนั้น หลวงพ่อก็ได้เดินทางต่อไปยังประเทศอินเดียด้วย และได้ไปถวายนมัสการ ณ สังเวชนียสถาน ๓ แห่ง คือ สถานที่ประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพานขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วจึงเดินทางต่อไปถึงประเทศลังกา ซึ่งเป็นที่รวบรวมสรรพความรู้ในคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา เพื่อปรารถนาจะได้รายละเอียดให้มากยิ่งขึ้น ได้ไปพบพระสงฆ์รูปหนึ่ง ชื่อท่านญาณโปนิกมหาเถระ ได้ช่วยให้คำแนะนำทำให้หลวงพ่อได้รับความสว่างในธรรมะตามความปรารถนา

หวังมาก – ผิดหวังมาก

หวังน้อย – ผิดหวังน้อย

ไม่หวังเลย – ไม่ต้องผิดหวัง

ความสมหวังคือภาพมายา ผ่านมาแล้วก็เลยไป

มัชฌิมวัย

เมื่อกลับจากลังกาแล้ว หลวงพ่อก็ได้พักปฏิบัติธรรมอยู่ที่ถ้ำเชียงดาวเป็นเวลา ๓ ปีเศษ หลังจากนั้นก็ได้ออกธุดงค์เข้าป่า การธุดงค์ในครั้งหลังนี้ผิดแผกแตกต่างจากครั้งก่อนมาก เพราะท่านสามารถรู้เท่าทันกิเลส มีสติปัญญามากขึ้น ไม่ประมาทนอนใจ จะนั่ง นอน ยืน เดิน ก็มีสติกำหนดรู้อยู่ทุกอิริยาบถ ไม่มีห่วงกังวลในเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น มุ่งแต่ทางพ้นทุกข์แน่วแน่เท่านั้น มุ่งมั่นพากเพียรเพื่อจะทำลายกิเลสที่เป็นเครื่องเศร้าหมองจิตใจให้หมดสิ้นจนได้

ระหว่างการธุดงค์ครั้งนี้เอง หลวงพ่อต้องผจญกับวิบากอกุศลซึ่งเกิดจากโรคเก่าที่ท่านเคยเป็นเมื่ออายุ ๖–๗ ขวบ คือ โรคเกี่ยวกับกระเพาะอาหาร เนื่องจากการฉันอาหารไม่สม่ำเสมอ บางวันก็ฉันอาหาร บางวันก็ฉันแต่น้ำ บางคราวไม่ได้ฉันเลยติดต่อกันเป็นเวลา ๗–๑๐ วัน ทำให้กระเพาะอาหารเกิดการอักเสบ มีอาการเจ็บปวด จุกเสียด ทำให้เกิดทุกขเวทนามาก อาการป่วยครั้งนี้รุนแรงกว่าครั้งก่อน ๆ ถึงกับขับถ่ายออกมาเป็นเลือดสด ๆ ฉันอาหารเข้าไปก็ไม่ย่อย ทำให้ร่างกายอ่อนแรงหมดกำลัง แทบทรงตัวไม่

ไหว อาการป่วยที่เข้าขั้นรุนแรงเช่นนี้ ทำให้ท่านเฉลียวใจนึกถึงคำเตือนของชาวบ้านที่ว่า มีพระธุดงค์มาตายในถ้ำนี้หลายองค์แล้ว รายต่อไปอาจจะเป็นหลวงพ่อก็ได้ แต่ท่านก็มิได้นึกหวาดเกรงอะไร กลับมีสติรู้ว่า ความตายนั้นอาจจะเข้ามาเยือนได้ทุกขณะ ท่านไม่ยอมพลั้งเผลอ กำหนดสติไว้ รู้ในอารมณ์ปัจจุบัน ไม่คิดถึงเรื่องราวอะไรอื่น เมื่อจะตายก็ต้องตายอย่างมีสติพรักพร้อม การมีสติกำหนดรู้เช่นนี้ คือ ธรรมโอสถขนานสุดท้ายที่ดีที่สุด หลวงพ่อได้เริ่มปฏิบัติสมาธิและเจริญสติควบคู่กันไป การที่ท่านเคยอบรมทางสมาธิมามากทำให้ท่านใช้พลังสมาธิรักษาความเจ็บป่วยอันเป็นทุกข์ทรมานจิตที่เริ่มอ่อนแอลงเพราะธาตุขันธ์เป็นเหตุ ก็เกิดความเข้มแข็งขึ้น เลิกความยึดถือในตัวตน เพราะรู้ว่าสังขารเป็นของไม่เที่ยง มีเกิดแล้วก็ต้องแก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดา ไม่มีใครเลี่ยงพ้น ขณะที่กำหนดสติปัญญาหยั่งรู้ในทุกขเวทนาแยกแยะส่วนต่าง ๆ ของธาตุขันธ์ออกพิจารณาด้วยปัญญานั้นก็มิได้สนใจต่อการเจ็บป่วย เพียรกำหนดรู้ในรูปนามเท่านั้นอย่างมิหยุดยั้งจนพลบค่ำ จิตของท่านกลับมีพลังขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์ สามารถคลี่คลายธาตุขันธ์ จนรู้แจ้งแทงตลอดในเหตุแห่งทุกขเวทนาที่กำลังกำเริบกล้าอยู่ อาการของโรคค่อย ๆ ลดลง ความทุกขเวทนาเบาบางไปมาก จิตของท่าน

สงบจนอยู่ในขั้นอุปจารสมาธิ ความรู้สึกในจิตตอนนั้นใสสว่างเป็นพลังมารวมอยู่ที่นัยน์ตา ปรากฏว่าสายตาของท่านมองเห็นได้ไกลทะลุไปข้างหลังภูเขา เห็นลำธารซึ่งภูเขากั้นอยู่นั้นได้

ความเพียรในครั้งนั้นทำให้เกิดผล ๒ อย่างคือ อาการป่วยกลับหายได้ทิพยจักษุ และได้มีโอกาสพบหมู่รุกขเทวดา ผู้ซึ่งนำตำรายามากมายหลายชนิดมาให้แก่ท่าน หลวงพ่อได้เดินทางกลับมายังถ้ำเชียงดาวอีก ครั้งนี้ได้พบกับเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์ คือขณะที่ท่านเดินเข้าไปในถ้ำนั้นมีเสียงกลองดังขึ้นเอง ตามปกติแล้ว กลองในถ้ำนั้นฝังไว้ใต้พื้นหินในถ้ำ คนธรรมดามองไม่เห็น แต่ถ้าคนมีบุญเดินเข้าไปกลองจะดังเอง หลวงพ่อวางใจเป็นอุเบกขา ไม่ยินดียินร้าย เดินเข้าไปเพื่อจะหาที่นั่งสำหรับปฏิบัติกรรมฐาน ซึ่งกำหนดไว้ ๗ วัน ๗ คืน ขณะนั้นก็มองเห็นแสงสว่างที่ผนังถ้ำด้านหนึ่ง ลักษณะเป็นลูกแก้วดวงใหญ่ กลมใสมีสีรุ้งลอยเข้ามาสู่ตัวท่าน เมื่อปฏิบัติจนครบ ๗ วันแล้ว มีตะขาบ งู เสือดำ ค้างคาวมาเรียงรายล้อมรอบตัวท่าน เมื่อหลวงพ่อแผ่เมตตาให้แล้ว สัตว์ทั้ง ๔ นั้นก็กลายเป็นลำธารไหลออกไปจากถ้ำ ท่านจึงเดินตามทางน้ำนั้นไป ได้พบลูกประคำเส้นหนึ่งซึ่งเป็นเส้นเดียวกับที่ท่านถืออยู่ใน รูป ถ่าย ของ ท่าน

นั่นเอง ขณะแรกที่เห็น ลูกประคำนี้วางอยู่บนพานลอยอยู่ตรงสุดทางของลำธารนั้น ลักษณะของลูกประคำมีหลายสีจะเห็นเป็นสีรุ้งในเวลากลางคืน ทำด้วยไม้จันทน์ สัตว์ทั้ง-หลายเหล่านี้แท้ที่จริงก็คือ โอป ปาติกะ ที่มา ขอ รับ ส่วน กุศลหลวงพ่อจึงได้ครบถ้วนทั้งหูทิพย์ ตาทิพย์ และคาถาอาคมตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ด้วยอุปนิสัยที่หลวงพ่อกอปรด้วยเมตตา กรุณาอย่างสูงท่านจึงพิจารณาเห็นว่า ในระหว่างการสร้างปัญญาหาหนทางพ้นทุกข์นี้ นอกจากจะทำกิจของสงฆ์ให้ดีแล้ว ก็ควรจะได้ช่วยเหลือปัดเป่า ความ ทุกข์ให้ แก่เพื่อน ร่วมเกิด แก่เจ็บตายเป็นการสร้างบุญกุศลไปพร้อมกันด้วย และพระสงฆ์นั้นไม่ใช่มีหน้าที่แต่บิณฑบาตอย่างเดียว แต่ควรจะได้ให้ปัญญาให้ธรรมะแก่ชาวบ้านด้วย หลวงพ่อได้ไปพักอยู่ที่หมู่บ้านชาวเขาบนดอยปุย ช่วยสอนธรรมะและรักษาโรคภัยไข้เจ็บทางกาย รวมทั้งโรคที่เกิดจากอำนาจของภูตผีปีศาจ และเวทย์มนต์คาถาจากพวกมนต์ดำ ลูกประคำของหลวงพ่อเมื่อคล้องคอคนไข้ ก็ทำให้ผีเกรงกลัวและเลิกรบกวนต่อไปหลวงพ่อได้ พักอยู่เป็น ที่พึ่งของ ชาวเขา บนดอย ปุยเป็นเวลานานถึง ๙ ปี พวกชาวเขาขนานนามให้หลวงพ่อว่า "เจ้าพ่อเสือ" พวกเด็ก ๆ เรียกว่า "ปู่เทพ"

ต่อมาหลวงพ่อก็ได้เริ่มคิดถึงบ้าน อยากจะได้มาช่วยเหลือประชาชนทางด้านนี้บ้าง จึงได้เริ่มเดินทางจากดอยปุยมา ชาวเขาบนดอยปุยได้ตั้งศาลเป็นที่ระลึกถึงหลวงพ่อ เป็นศาลาทรงไทย มีบันได ๗ ขั้น เสา ๔ ต้นมีโซ่ล้อม ภายในศาลมีรูปปั้นของหลวงพ่ออยู่ในท่านั่งขัดสมาธิ สูงประมาณ ๓ ฟุต มีตาลปัตรวางอยู่ด้านข้าง ศาลนั้นในปัจจุบันนี้ก็ยังคงมีอยู่ ต่อมาชาวเขาเผ่ามูเซอร์จับลูกเสือมาได้ตัวหนึ่งนำมาถวายหลวงพ่อด้วยความเคารพ เสือตัวนั้นก็เลยพำนักอาศัยอยู่ภายในศาลของหลวงพ่อด้วย บัดนี้อายุประมาณ ๓ – ๔ ขวบ ไม่เคยทำร้ายใคร แต่ถ้าคนที่ขึ้นไปเที่ยวบริเวณศาลทำท่าลบหลู่ ไม่เคารพจะออกมาคำรามไล่ จนคนเหล่านั้นต้องวิ่งหนีไป สำหรับอาหารนั้นก็ได้อาศัยกินของที่ชาวเขานำมาถวาย เช่น หมูต้ม ไก่ต้ม และผลไม้ต่าง ๆ จะไม่กินของสดของคาวเช่นเสือทั่วไปและไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

หลวงพ่อออกเดินทางผ่านจังหวัดทางภาคอิสานระหว่างทางก็ได้ช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ประชาชน แม้กระทั่งโค กระบือ ที่เจ็บป่วยก็ช่วยรักษาให้ด้วยความเมตตากรุณา ท่านได้เดินทางเรื่อยมาโดยมีจุดหมายปลายทางที่จะกลับมายังวัดเดิม เพื่อจะได้มีโอกาสช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ชาวบ้านในตำบลนั้น และหลวงพ่อมีปัญญารู้แน่ชัดว่า สถานที่ที่

จะปฏิบัติธรรมนั้นไม่สำคัญเท่ากับจิตใจ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติธรรมได้ และยังได้สร้างกุศลช่วยเหลือผู้อื่นควบคู่ไปด้วย

ท่านกลับมาอยู่ยังบ้านเกิดเมื่ออายุได้ ๔๕ ปี ได้ช่วยเหลือพยาบาลคนเจ็บด้วยสมุนไพร จนกระทั่งเป็นที่รู้จักกว้างขวางในแถบจังหวัดชลบุรีและฉะเชิงเทรา

วันหนึ่งมีคนมา นิมนต์ หลวงพ่อไป รักษา คน ไข้ซึ่งมีอาการผิดแปลก ไม่ใช่การเจ็บป่วยธรรมดา คือคุ้มดีคุ้มร้าย คนไข้นั้นอยู่ที่อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา หลวงพ่อก็รับนิมนต์ไปช่วยรักษาด้วยอำนาจจิต เมื่อคนไข้นั้นหายขาดแล้ว มีชาวบ้านมาขอร้องให้ท่านอยู่เพื่อช่วยเหลือคนอื่น ๆ ต่อไป ท่านก็รับนิมนต์ และปักกลดอาศัยอยู่ชั่วคราว ตั้งใจว่าจะอยู่ที่นั่นสัก ๑ พรรษา การรักษาโรคของท่านใช้สมุนไพรเพียงอย่างเดียวคือต้นขี้เหล็ก ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ ที่ปักกลดของท่าน ในปัจจุบันนี้ต้นขี้เหล็กต้นนั้นก็ยังคงอยู่

ต่อมาชาวบ้านตำบลนั้นมาขอร้องให้ท่านอยู่ที่นั่น โดยได้ร่วมใจกันสร้างกุฏิเล็ก ๆ ตรงร่องน้ำ เพื่อให้ท่านพักอาศัย มีไผ่เหลืองขึ้นอยู่ ๓ กอ และกะโครงการว่าจะร่วมใจกันสร้างวัดถวาย นิมนต์ให้ท่านเป็นประธานในการสร้างวัด วัดนี้จึงได้ชื่อว่า "วัดไผ่สามกอ" ท่านได้ใช้เวลาไปในทาง

กุศล ช่วยเหลือบำบัดปัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บ และให้ปัญญาในทางธรรมะแก่ประชาชนในละแวกนั้นตลอดมา ทำให้เกิดความเจริญขึ้น โดยมีทั้งวัด ทั้งโรงเรียน และสถานีอนามัย

การที่ท่านมีอำนาจจิต ซึ่งได้ฝึกฝนมาเป็นเวลานานแล้วนั้น ก็ได้นำมาใช้กับคนไข้ซึ่งถูกกระทำด้วยอำนาจเวทย์มนต์ หรือภูตผีปีศาจ มีอาการคลุ้มคลั่งไม่รู้สึกสำนึกตัว หลวงพ่อได้ใช้อำนาจจิตบำบัดรักษาจนหายเป็นปกติ

กิจกรรมอีกอย่างหนึ่งที่หลวงพ่อได้สงเคราะห์แก่ประ-ชาชนก็คือ เมื่อเวลาที่ชาวไร่ชาวนาจะออกไปทำงานในไร่ของตน ก็จะนำลูกที่ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ มาฝากไว้กับหลวงพ่อในวันหนึ่ง ๆ มากมายหลายคน เมื่อถึงเวลาที่ควรจะนอน ถ้าเด็กไม่ยอมนอน หลวงพ่อก็ใช้อำนาจจิตเพ่งให้หลับหมด

เด็กบางคนซุกซนชอบเล่นรังแกสัตว์ เช่น ยิงนกด้วยไม้ซางบ้าง หนังสะติ๊กบ้าง หลวงพ่อเห็นว่า ถ้าจะห้ามเด็กหรือบังคับเสียทีเดียว ก็คงจะทำให้เด็กเหล่านั้นอึดอัดใจ และอาจจะไปทำลับหลังผู้ ใหญ่ก็ได้ ท่านจึงใช้วิธีหาของอื่นมาให้เล่นแทน โดยท่านบอกเด็กว่า จะยิงนกมาให้เล่น แล้วท่านก็ยิงขึ้นไปบนอากาศจริง ๆ มีนกตกลงมาจริง ๆ หลายตัว แต่เป็นนกพลาสติก เด็กที่เคยได้รับนกพลาสติกของหลวงพ่อในสมัยนั้น ปัจจุบันนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่

มีคนเคยเห็นหลวงพ่อเสกปลาตะเพียนของเล่นให้เป็นปลาจริง ๆ กำลังว่ายน้ำอยู่ในขันน้ำมนต์ของท่านด้วย

ตามปกติ จะมีคนมาปรึกษาหารือขอคำแนะนำสำหรับแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อยู่เสมอ บางครั้งหลวงพ่อก็ได้ออกไปเยี่ยมตามบ้านของลูกศิษย์ที่เจ็บป่วย อย่างไรก็ตาม เมื่อหลวงพ่ออยู่ที่วัด ผู้คนก็หลั่งไหลมาหาท่านซึ่งเป็นที่พึ่ง ช่วยปัดเป่าความทุกข์ร้อน แต่วันใดที่หลวงพ่อไม่อยู่ คนที่เคยหลั่งไหลมาหาท่านก็จะไม่มีมาเลย ทั้งนี้หลวงพ่อได้ใช้อำนาจจิตบอกกล่าวไปยังคนเหล่านั้นให้รู้ ได้ว่าท่านไม่อยู่

หลวงพ่อไม่เคยอาบน้ำเลย แต่ทุกวันเวลาท่านอยู่ในห้อง ผู้ที่อยู่ใกล้เคียงจะได้ยินเสียงน้ำเหมือนไหลจากฝักบัวและร่างกายของหลวงพ่อก็เปียกเอง น้ำนั้นมีกลิ่นหอมเหมือนดอกลำเจียก เมื่อถึงวันเกิดของท่านทุกปี ผู้คนจะหลั่งไหลมาสรงน้ำท่าน เวลาที่ท่านเดินลงมาจากกุฏิ ฝนก็จะตกลงมาพอดีทุกครั้ง ท่านจึงได้ฉายาว่า "พระวิรุณหผล"

ในระหว่างที่ท่านอยู่ประจำที่วัดไผ่สามกอนี้ หลวงพ่อก็ยังได้ออกไปธุดงค์เป็นครั้งเป็นคราว มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ท่านได้เดินทางไปเป็นเวลานาน จุดหมายของการธุดงค์ครั้งนั้นก็คือ ประเทศลังกา ท่านใช้เวลาเดินทางน้อยกว่าที่บุคคลทั่วไปเคยเดินทางมาก่อน ผู้ที่ร่วมเดินทางไปด้วยคือหลวงพ่อเณร

ซึ่งเป็นพระลูกศิษย์ของท่าน ขณะนั้นหลวงพ่ออายุได้ประมาณ ๕๔ ปี การไปลังกาครั้งนี้ก็เพื่อจะไปศึกษาพระพุทธศาสนาในรายละเอียดเพิ่มเติม ท่านได้พักอยู่ที่ลังกาเป็นเวลาหลายเดือน

การเดินทางธุดงค์ของหลวงพ่อนั้นสะดวกและรวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ เมื่อนึกจะไปที่ใดก็จะไปถึงที่นั้นเร็วเกินคาด ด้วยเหตุนี้เอง ไม่ว่าหลวงพ่อจะไปอยู่ที่ใดเป็นเวลานานแรมปี ท่านก็สามารถจะกลับมาเยี่ยมโยมทั้งสองของท่านได้โดยที่เพียงแต่ท่านตั้งจิตว่าจะกลับไปเยี่ยมบ้าน ท่านก็จะไปถึงบ้านได้โดยใช้เวลาเพียงน้อยวันกว่าบุคคลอื่น ๆ ท่านจึงได้เยี่ยมโยมทั้งสองสม่ำเสมอ ได้รักษาพยาบาลท่านจนกระทั่งท่านสิ้นชีวิต

รู้ แจ้ง แทง ตลอด

รู้	ธรรมถ้วนถี่ด้วย	ศึกษา
แจ้ง	จบสิ้นปัญหา	เหือดแล้ว
แทง	ปรุโปร่งปัญญา	ปฏิบัติ
ตลอด	รอดปลอดภัยแคล้ว	คลาดพ้นเกิดตาย

ปัจฉิมวัย

หลวงพ่อได้อยู่ประจำที่วัดไผ่สามกอเป็นเวลานานจนกระทั่งอายุของท่านได้ ๘๔ ปี เป็นที่เคารพรักใคร่ของชาวบ้านในละแวกนั้นจนกระทั่งจังหวัดใกล้เคียงอย่างกว้างขวาง เนื่องจากท่านเป็นทั้งครูให้ปัญญาแก่ศิษย์ และเป็นหมอรักษาผู้เจ็บไข้ในเวลาเดียวกัน

ก่อนที่จะถึงวันมรณภาพ หลวงพ่อรู้ล่วงหน้าอยู่แล้ว ท่านจึงได้เตรียมตัวพร้อม และได้สั่งงานการแก่ลูกศิษย์ รวมทั้งทำลางสังหรณ์ให้เห็นด้วย ท่านได้เรียกลูกศิษย์มาถ่ายรูปของท่านไว้ แล้วให้ทำความสะอาดศาลา ได้เรียกให้มาประชุมฟังธรรม ท่านได้ให้คติแก่ลูกศิษย์มากมาย หลังจากวันนั้น ท่านก็เริ่มป่วย อาการเริ่มแรกมีไข้และไอผสมกันเล็กน้อย อย่างคนเป็นไข้หวัด ต่อมาอาการไข้ทวีขึ้น ทั้งวันทั้งคืน บรรดาศิษย์ทั้งหลายต่างก็ถวายยาให้หลวงพ่อฉัน แต่ท่านมิได้ฉัน กลับกล่าวว่า เวลานี้ท่านมีอายุถึง ๘๔ ปีแล้ว โรคที่เป็นนี้เป็นโรคของคนชราตามธรรมดาของโลก ควรจะรับความจริงที่ว่า เมื่อมีเกิดแล้ว ก็ต้องมีตาย เวลาใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว ขออย่าได้โศกเศร้าเป็นทุกข์กันไปเลย ไม่มียาอะไรจะหยุดยั้งความตายได้ สังขารของท่านเปรียบเหมือนต้นไม้ที่เหลือแต่แก่น ไม่มีโอกาสที่จะรดน้ำให้แตกใบอ่อน

ได้อีก เมื่อถึงวันโกน ท่านจึงลุกขึ้นจากที่นอน สั่งให้ช่วยกันปลงผม ซึ่งชาวบ้านทั้งหลายได้พูดเป็นการเตือนว่า คนป่วยเป็นไข้เขาห้ามตัดผม แต่หลวงพ่อตอบไปว่า ถ้าถึงเวลาที่จะตายแล้ว ถึงจะปล่อยให้ผมยาวเพียงไหน ชีวิตก็ยาวต่อไปไม่ได้

นอกจากนั้น ท่านยังได้ทำสิ่งแปลกประหลาด คือ นำเอาหมอนที่เคยพิงอยู่ทุกวันนั้นมาแบกไว้บนบ่า เป็นการทำปริศนาให้พวกลูกศิษย์ขบคิด เมื่อมีผู้ถามถึงเหตุผล ท่านก็พูดเป็นนัยว่า ใครทำอะไรมา ก็ต้องแบกของตัวไป ไม่ว่าจะเป็นความดี หรือความชั่ว ที่หลีกหนีไม่พ้นก็คือความตาย

ก่อนจะถึงวันมรณภาพ ๔ วัน หลวงพ่อได้สั่งว่า ท่านจะปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิ วิปัสสนาอยู่ภายในห้องเป็นเวลา ๔ วัน ห้ามไม่ให้ใครมารบกวน ซึ่งเป็นกิจวัตรที่ท่านได้ทำอยู่บ่อย ๆ ครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน หลวงพ่อได้ใช้เวลาอยู่ตามลำพังเพื่อเจริญสติ นึกถึงบุญกุศลที่ได้กระทำมาแล้วตลอดจนการปฏิบัติธรรม ซึ่งประกอบด้วย

๑. เมตตา ๒. กรุณา ๓. มุทิตา

๔. อุเบกขา ๕. ขันติ ๖. วิริยะ

๗. สติ ๘. สมาธิ และ ๙. ปัญญา

เมื่อพิจารณามาถึงข้อสุดท้าย คือ ปัญญาแล้ว ด้วยเหตุที่หลวงพ่อยังมีความเมตตากรุณามากมายยิ่งนัก แม้ว่าจะรู้ว่าการเกิดนี้เป็นทุกข์ ก็ยังปรารถนาจะได้ช่วยเหลือเพื่อน

มนุษย์อยู่อีก ท่านจึงได้รวบรวมบารมีทั้ง ๙ ประการดังกล่าวข้างต้นมาเป็นพลังอธิษฐาน เพื่อการเกิดมาช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้พ้นจากความทุกข์ยากต่อไปอีก แล้วท่านก็ทำจิตสงบอยู่ในสมาธิจนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

ครั้นครบกำหนด ๔ วัน ตามที่หลวงพ่อได้สั่งไว้ พระสงฆ์ที่เป็นลูกศิษย์ของท่าน ชื่อว่า หลวงตาเผย ขณะนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่ เป็นผู้ไปเคาะประตูห้องของหลวงพ่อ เมื่อไม่มีเสียงตอบ จึงเปิดเข้าไปดู ก็ได้เห็นหลวงพ่อครองผ้าไตรจีวรครบถ้วน เหมือนกับเวลาที่มีพิธีกรรมทางศาสนา มีตาลปัตรตั้งไว้ด้านขวา และมีข้อความเขียนไว้ที่ผ้าสังฆาฏิว่า "เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา" ท่านนอนตะแคงขวาเหมือนหลับ สีหน้าของท่านสงบ ปราศจากความเศร้าหมอง ทุกคนก็ทราบว่า ท่านได้มรณภาพแล้ว วันนั้นตรงกับวันศุกร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๙

ข่าวมรณภาพของท่านกระจายไปทั่วจังหวัดฉะเชิงเทรา และจังหวัดใกล้เคียง พระ เณร และประชาชนต่างก็พากันหลั่งไหลมานมัสการศพของท่านอย่างไม่ขาดสาย ในขณะที่ท้องฟ้าปราศจากเมฆ ก็ปรากฏว่ามีฝนตกกระหน่ำลงมาโดยไม่มีเค้ามาก่อน เป็นเวลาถึง ๑๕ นาที แล้วก็หยุดหายไป ประชาชนทั้งหลายต่างปีติโสมนัสว่า หลวงพ่อคงต้องได้ปฏิสนธิบนสวรรค์อย่างแน่นอน

ภาคสอง

ชีวิตในเทวภูมิ

ความห่วงใยในมวลมนุษย์

เมื่อหลวงพ่อเสือได้ละทิ้งสังขาร มรณภาพไปแล้ว ก็ได้ไปปฏิสนธิในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์[1] ชั้นที่ ๕ ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของดาวดึงส์

ท่านผู้อ่านบางคนอาจมีข้อกังขาขึ้นว่า หลวงพ่อได้ทุ่มเทเวลาตลอดชีวิตให้แก่การบำเพ็ญบุญกุศลมาตลอด ตั้งแต่การเจริญสติ เจริญปัญญาขั้นอุกฤษฏ์ ทั้งยังช่วยบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชนทุกหนทุกแห่งไม่เลือกชั้นวรรณะ แม้แต่สัตว์เดรัจฉาน ท่านก็ไม่ละเว้นที่จะช่วยเหลือด้วยความเมตตาทั่วกัน เพราะเหตุใดหลวงพ่อจึงได้ไปปฏิสนธิอยู่เพียงแค่ชั้นดาวดึงส์เท่านั้น ทำไมกุศลผลบุญอันเปี่ยมล้นของท่านจึงไม่ผลักดันให้ไปสู่ที่สูงกว่านั้น มีคำอธิบายว่า จิตในขณะสุดท้ายเมื่อจะจุติจากภพเดิมนั้นยังผูกพันห่วงใยประชาชน

---

1 ชั้นของสวรรค์เรียงตามลำดับดังนี้ จาตุมหาราชิกา ดาวดึงสา ยามา ดุสิตา นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตตี

โดยเฉพาะชาวบ้านที่อยู่ใกล้วัดของท่าน ได้ไปมาติดต่อขอความช่วยเหลือจากหลวงพ่ออยู่เสมอ เพราะท่านเป็นที่พึ่งอันยิ่งใหญ่ของเขาทั้งทางกายและทางใจ นอกจากนั้นก็ยังเป็นห่วงโรงเรียนที่ท่านได้ริเริ่มสร้างขึ้น เพื่อให้เป็นที่เล่าเรียนของเด็ก ๆ ในตำบลบ้านโพธิ์ แต่การนึกคิดห่วงใยของท่านมิได้มีอกุศลเจือปน ความผูกพันห่วงใยจึงทำให้การปฏิสนธิในขั้นแรกของท่านไปอยู่เพียงชั้นดาวดึงส์

หลังจากที่หลวงพ่อได้ปฏิสนธิเป็นเทวดาแล้วนี้ ท่านระลึกได้ถึงเรื่องราวก่อนที่จะมรณภาพ และเกิดความเป็นห่วงวัดไผ่สามกอซึ่งเป็นที่พำนักครั้งสุดท้าย สิ่งต่างๆ ที่ท่านได้ริเริ่มขึ้นและยังค้างอยู่ อันเป็นกิจการเกี่ยวข้องกับวัดนั้นจะมีผู้ใดรับช่วงทำต่อไปหรือไม่ การปฏิบัติกิจการพระศาสนาจะเป็นอย่างไร หลวงพ่อเล็งเห็นเหตุการณ์ในอนาคตว่า การศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติธรรมจะเสื่อม เพราะพระก็ดี ฆราวาสก็ดี ไม่ศึกษาให้เข้าใจถึงแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา เรียนอยู่เพียงแค่เปลือกนอก เข้าไม่ถึงส่วนที่ลึกซึ้งขึ้นที่จะทำให้หาหนทางพ้นทุกข์ได้ ตามวัดวาอารามก็มีแต่การศึกษาและปฏิบัติเฉพาะในด้านที่เกี่ยวกับพิธีกรรม ถูกบ้างผิดบ้าง และชักจูงใจประชาชนให้มุ่งแต่บริจาคทาน นำ

มาเกื้อกูลบำรุงวัดในด้านก่อสร้างถาวรวัตถุที่เกินความจำเป็น นอกจากนั้นก็บำรุงพระภิกษุสามเณรด้วยวัตถุฟุ่มเฟือยไร้สาระ ทำให้เกิดผลไปในทางตรงกันข้าม และพระเณรส่วนใหญ่ก็ยังไม่เข้าใจถึงแก่นของพระพุทธศาสนา ไม่รู้คุณค่าของความสันโดษตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ สันโดษ ๓ ประการ ได้แก่

๑. สันโดษด้วยการพึงพอใจในทุกสิ่งที่ตนมีและครอบครองอยู่ ไม่เที่ยวสอดส่ายไปพอใจในสิ่งที่ผู้อื่นมีและครอบครองเป็นเจ้าของ

๒. สันโดษด้วยการพึงพอใจในสิ่งที่ตนได้รับ ไม่เที่ยวสอดส่ายไปพอใจในลาภผลของผู้อื่น

๓. สันโดษด้วยการพึงพอใจในปัจจัยที่เหมาะสมกับสภาวะและฐานะของตน ไม่เที่ยวสอดส่ายไปพอใจปัจจัยที่เหมาะสมกับสภาวะและฐานะของคนอื่น

ผู้ที่จะมีสันโดษทั้ง ๓ ข้อนี้เป็นคุณธรรมประจำจิตได้ เขาก็จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องของกรรมตามหลักคำสอนขั้นละเอียดของพระพุทธศาสนา กล่าวคือ สิ่งที่เรามี ลาภผลที่เราได้ และปัจจัยที่เหมาะสมกับสภาวะและฐานะของตนนั้น สืบเนื่องมาจากอดีตกรรม คือกรรมที่ได้กระทำไว้

แล้วในภพชาติก่อน ๆ ซึ่งผ่านมาแล้วนับไม่ถ้วน ผสมกับปัจจุบันกรรม คือกรรมในชาติปัจจุบันนี้ จึงต้องครอบครองและใช้สอยด้วยความมีสติ ไม่ยึดถือติดหลงในวัตถุต่างๆ เหล่านั้น ถ้าไม่เชื่อในเรื่องของกรรม ปล่อยให้กิเลสตัณหาเข้ามาบงการแล้ว ก็ย่อมจะไม่มีความพึงพอใจ ไม่มีสันโดษ เกิดความเร่าร้อน ทะเยอทะยาน พาให้จิตใจขุ่นมัว หาความสุขสงบมิได้ และเมื่อทนความเย้ายวนของกิเลสไม่ไหว ก็จะต้องลงมือกระทำกรรมชั่ว เพื่อจะให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนกระหายใคร่จะได้เป็นเจ้าของ

ถ้าพระ เณร ผู้ขาดคุณธรรม ขาดความรู้ความเข้าใจดังกล่าวแล้วนั้น ได้รับการปรนปรือจากวัตถุฟุ่มเฟือยซึ่งชาวบ้านนำมาถวาย ตามคำแนะนำชักจูงใจว่า การบริจาคทานนี้จะนำสุคติมาให้ผู้บริจาคแล้ว ความสำรวมกายสำรวมใจของพระ เณรที่ขาดปัญญา ไม่รู้จักประมาณในการบริโภคใช้สอยวัตถุทานเหล่านั้น ตามวิสัยของนักบวชที่ดีจะพึงมีก็จะหมดไป จุดประสงค์ดั้งเดิมของการบวชตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้ คือการสละละสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่จำเป็นแก่ชีวิตออกไปให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์ ในที่สุดก็จะค่อยๆ ลบเลือนไป กลับกลาย

ปิ่นว่า การบวชเป็นการ หาความ สุขสบาย ในทาง วัตถุได้สะดวก และมิต้องเหน็ดเหนื่อยทั้งกำลังกายและกำลังความคิด ซ้ำยังได้รับการเคารพยกย่องนับถือกราบไหว้จากประชาชนอีกด้วย ความเชื่อถือในเรื่องบาปบุญคุณโทษยิ่งห่างไกลออกไปจากจิตใจมากขึ้นทุกที ผู้ที่หลงใหลในความฟุ้มเฟือย ไร้ความสันโดษเหล่านี้ไม่ทราบว่า ในอนาคตไม่ไกลนัก ทุคติ[1] กำลังรอคอยเขาอยู่ ความทุกข์ทรมานอันทารุณแสนสาหัสนั้นเมื่อมาเทียบกับ ความ สุข สบาย เฉพาะ หน้า ในปัจจุบันนี้แล้ว อัตราส่วนแห่งความสุขสบายเป็นเพียงหยิบมือ แต่ความทุกข์ทรมานเปรียบได้กับภูเขานั้นเทียว

เป็นอันว่า ทั้งพระ เณร และฆราวาสก็จะพากันหลงทางมากขึ้นทุกที ความทุกขเวทนาจะแผ่ขยายครอบงำไปทั่วทุกหนทุกแห่ง การเบียดเบียนทำความเดือดร้อนให้แก่กันและกัน เนื่องมาจากต่างคนต่างก็มุ่งแสวงหา กอบโกยทุกสิ่งทุกอย่างเข้าหาตัวเองให้มากที่สุด ก็จะเพิ่มพูนไปจนหาที่สุดมิได้

หลวงพ่อได้ครุ่นคิดถึงปัญหาเหล่านี้แล้วก็รู้สึกมีความห่วงใย ใคร่จะหาทางแก้ไข ผ่อนหนักให้เป็นเบา ช่วย

---

1 หมายถึงภูมิของสัตว์นรก เปรต อสุรกาย และสัตว์เดรัจฉาน

ดับความร้อนให้แก่โลกมนุษย์ลงบ้างเท่าที่จะทำได้ ท่านเริ่มคิดถึงการจะหาคนทรง เพื่อจะได้เป็นสะพานเชื่อมโยงให้เกี่ยวข้องติดต่อกับมนุษย์ได้ จะได้นำธรรมะมาอบรมสั่งสอนต่อไป

ท่านได้คิดเรื่องนี้อยู่ถึง ๗ วัน ตามเวลาในเมืองมนุษย์ ยังมิทันได้ดำเนินการอย่างไร ก็พอดีกับกุศลผลบุญอันสูงส่งของท่านที่ได้พากเพียรกระทำมามากมาย ได้ ติด ตาม มาส่งผลให้ จึงมีเทวดาชั้นดุสิต ซึ่งมีบารมีสูงมากองค์หนึ่ง ลงมาขอร้องให้หลวงพ่อขึ้นไปปฏิสนธิในสวรรค์ชั้นดุสิต โดยให้เหตุผลว่า หลวงพ่อเป็นผู้มีบารมีสูง มีอำนาจมาก มีความสุขุมเยือกเย็นพอที่จะช่วยสอนธรรมะแก่เทวดาได้ ถ้าหลวงพ่อยังอยู่ที่ชั้นดาวดึงส์ ก็จะสอนได้เพียงขอบเขตจำกัด คือไม่อาจจะขึ้นไปในชั้นที่สูงกว่าได้ แต่ถ้าขึ้นไปอยู่ชั้นดุสิตแล้วก็มีโอกาสจะสอนธรรมะให้แก่เทวดาได้เป็นจำนวนมากมายยิ่งกว่า ด้วยสวรรค์ชั้นดุสิตมีความพิเศษกว่าชั้นอื่น ๆ คือ เทพในชั้นดุสิตสามารถจะติดต่อเกี่ยวข้องกับเทวดาได้ทุกชั้น ไม่ว่าจะสูงกว่าหรือต่ำกว่าก็ตาม ยิ่งกว่านั้นยังเป็นชั้นแห่งปัญญาผู้ที่ปฏิสนธิในเทวภูมิชั้นดุสิตนี้จะต้องเป็นผู้ที่บำเพ็ญเพียรในทางปัญญามามาก

เทวดาที่มาเชิญหลวงพ่อได้เล่าว่า เทวดาในแต่ละชั้นส่วนมากมักถูกโทสะครอบงำ จนกระทั่งมีการรบราฆ่าฟันกันอยู่เสมอ จึงอยากจะให้หลวงพ่อไปช่วยแนะนำสั่งสอน นำธรรมะไปเผยแพร่ให้เข้าใจ จะได้นำไปปฏิบัติเพื่อความสุขสงบ

มีข้อน่าสังเกตว่า เทวดามีทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นทิพย์สามารถเนรมิตสิ่งต่าง ๆ มาสนองความต้องการของตนได้อย่างมากมายก่ายกอง ไม่จำเป็นต้องแก่งแย่งต่อสู้หรือช่วงชิงเอาวัตถุต่าง ๆ จากกันและกันเหมือนอย่างมนุษย์ ที่จะต้องใช้แรงกายแรงใจ เพื่อแสวงหาวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ให้แก่ตนเอง แต่เพราะเหตุใดเล่า เมื่อต่างฝ่ายต่างเนรมิตได้ตามใจเช่นนั้นแล้ว จึงจะต้องเกิดโทสะถึงแก่รบราฆ่าฟันกันได้

หากจะกล่าวข้อเท็จจริงแล้ว ถึงแม้ต่างฝ่ายจะเนรมิตได้ตามใจของตนก็จริง สิ่งที่เนรมิตได้นั้นก็หาได้ทัดเทียมกันไปทั้งหมดไม่ ยังมีความแตกต่างเหลื่อมล้ำกันอยู่ ในด้านของความประณีต สวยงาม และปริมาณมากน้อยไม่เท่ากันทำให้เกิดความอิจฉาริษยา ชิงดีชิงเด่น ด้วยมีอนุสัยกิเลสชื่อว่า มานะ คือความถือตัวยกตัวว่าดีกว่าผู้อื่น อันเป็นกิเลสที่หมักดองอยู่ในจิตใจของทุกรูปทุกนาม ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือเทวดา

เมื่อไม่มีความเข้าใจในเรื่องของกรรม ไม่เชื่อผลของกรรมเสียแล้ว ก็ไม่อาจจะเข้าใจถึงเหตุผลได้ว่า แต่ละคนมีอดีตกรรมมาแตกต่างกัน จึงทำให้มีบารมีไม่เท่ากัน ทั้งนี้ก็เพราะกุศลกรรมที่สร้างไม่เท่ากันในด้านต่าง ๆ เช่น ทาน ศีล สมาธิ และปัญญา ที่ได้เคยกระทำไว้ในชาติก่อน ๆ นั้นเอง กลับพากันหลงใหลปล่อยให้โลภะ โทสะ โมหะครอบงำจนถึงแก่รบราฆ่าฟันกันได้

หลวงพ่อได้ขึ้นไปปฏิสนธิที่สวรรค์ชั้นดุสิตแล้ว ท่านก็ทำงานเผยแพร่ พุทธ ศาสนา ตาม ที่ ได้ รับ อารา ธนาขึ้นไป หลวงพ่อได้เคยอธิษฐานจิตไว้ว่า ท่านจะเกิดภพชาติใดก็ตาม จะต้องทำกุศลด้วยการอุทิศตนเพื่อทำประโยชน์ให้แก่เพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ของท่านโดยเต็มความสามารถ

อย่างไรก็ตาม การเผยแพร่ธรรมะในเทวภูมินั้น มีโอกาสน้อยมาก เพราะเทวดาสามารถเนรมิตสิ่งต่าง ๆ ได้ตามใจ มองไม่เห็นทุกข์ชัดเจนเท่ากับมนุษย์ อีกประการหนึ่ง ถึงแม้มนุษย์บางคน อาจจะไม่ยินดีในการฟังธรรม แต่เมื่ออยู่ในสถานที่ที่มีการบรรยายธรรม หรืออยู่ในบริเวณใกล้เคียง แม้จะมิได้สนใจฟัง ก็อาจจะได้รับฟังโดยผ่านหูแล้วยังเหลือค้าง ติดหูติดใจไปบ้างก็ได้ มากบ้างน้อยบ้าง พอเป็นอุปนิสัยปัจจัยสำหรับในอนาคต ผิดกับเทวดาที่ถ้า

องค์ไหนไม่ต้องการจะฟังธรรม ก็จะตั้งจิตบังคับการรับฟัง ของตัวเองไว้ โดยมิให้ได้ยินเสียงใด ๆ ที่ตนไม่พึงใจจะฟัง เลย ดังนี้ การเผยแพร่ธรรมะสำหรับเทวดา จึงเป็นเรื่องที่ยาก มาก นอกจากจะเป็นเทวดาที่มีปัญญา สนใจธรรมะอยู่ ก่อนแล้วจึงจะยินดีรับฟัง ฉะนั้น หลวงพ่อจึงมุ่งหน้ามาช่วย มนุษย์มากกว่า

หลวงพ่อได้เริ่มหยิบยกเอาเรื่องการติดต่อกับมนุษย์ ด้วยการผ่านคนทรงขึ้นมาพิจารณาอีก ท่านเลือกหาคนทรง จากผู้ที่เคยเป็นลูกศิษย์ และมีความเกี่ยวข้อง สามารถจะทำ กุศลร่วมกันกับท่านได้ มีมานะน้อย มีโลภะน้อย มีศรัทธา สละได้ทุกอย่างตามที่ท่านสั่ง เคยทำสมาธิมามาก และการ เข้าทรงนี้เป็นการช่วยต่ออายุให้คนทรงได้มีชีวิตยืนยาวอยู่ ต่อไปได้อีกระยะหนึ่งด้วย

บุคคลแรกที่หลวงพ่อได้คัดเลือกให้เป็นคนทรงนั้น เป็นชาย เชื้อชาติจีน ชื่อนายเกียว แซ่โค้ว มีอาชีพปลูก ดอกไม้ขาย พักอาศัยอยู่ที่หลังวัดยางสุทธาราม ธนบุรี ไม่ กินเนื้อสัตว์มาตั้งแต่เด็ก ๆ ขณะนั้นป่วยเป็นโรคมะเร็งใน ปอด นายเกียวได้อธิษฐานว่า ถ้ายังมีกุศลอยู่ ขอให้ได้มี ชีวิตอยู่ต่อไป เพื่อจะได้ทำกุศลให้เต็มที่กว่านี้ หลวงพ่อมา

พบเข้าเกิดความสงสาร เนื่องจากฐานะไม่ค่อยดีนัก มีบุตรหลายคน และที่สำคัญก็คือ ในอดีตชาติเคยเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อมาก่อนด้วย ท่านจึงมาคอยคุ้มครองดูแลให้เป็นเวลา ๓ ปีก่อนตาย เพื่อไม่ให้ไอเป็นเลือด หลวงพ่อใช้วิธีติดต่อด้วยการเข้าฝัน ครั้งแรกบอกตำรายาต้มให้ และให้สัญญาว่าต่อไปจะเป็นคนทรง หลังจากอาการดีขึ้นแล้วท่านก็เข้าฝันบอกให้ทำสมาธิและให้คาถามาท่องเพื่อเตรียมเป็นคนทรง น่าเสียดายที่นายเกี่ยวได้เป็นคนทรงของหลวงพ่อช่วยรักษาโรคให้แก่ประชาชนได้เพียง ๓ เดือนเท่านั้น ก็ถึงแก่กรรมเมื่ออายุได้ ๔๗ ปี ขณะนี้เป็นเทพอยู่ชั้นดาวดึงส์

ความเกี่ยวข้องกับคุณศศิธร เมธางกูร

คุณศศิธร เมธางกูร เป็นผู้ได้รับเลือกจากหลวงพ่อเสือให้เป็นคนทรงคนที่ ๒ ของท่าน เธอคือบุตรสาวของอาจารย์บุญมี เมธางกูร ซึ่งเป็นประธานกรรมการอภิธรรมมูลนิธิ วัดพระเชตุพน ฯ และเป็นอาจารย์ผู้บรรยายพระอภิธรรมด้วย

นิมิตครั้งแรกที่แสดงให้เห็นว่า เธอจะต้องเกี่ยวข้องกับหลวงพ่อในเวลาต่อมา ก็คือ เมื่ออายุได้ ๖ ขวบ กำลังเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมปีที่ ๓ ในระยะนั้นก็เริ่มรู้สึกตัว

แล้วว่าเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือด วันหนึ่งเป็นเวลาที่น้ำขึ้นมาท่วมบริเวณบ้าน ได้เห็นปลาเข็มขึ้นมาว่ายอยู่ เกิดความคิดตามประสาเด็กว่า ปลาเข็มนั้นน่าสงสาร มันต้องอยู่ในน้ำนานเกินไป ถ้ามันได้ขึ้นมาบนบก มันคงจะสบายกว่า จึงร่วมใจกันกับพี่ชายคนหนึ่งที่เล่นด้วยกันนั้น ตักปลามาใส่ไว้ในแอ่งทรายที่ขุดเตรียมไว้แล้ว คิดด้วยเจตนาดีว่ามันคงจะชอบใจ ดีใจ เพราะเห็นมันดิ้นกันเป็นการใหญ่ เหมือนกับเด็กที่กระโดดโลดเต้นเมื่อได้รับความพึงพอใจ มิได้มีเจตนาที่จะฆ่าหรือทรมานสัตว์ เนื่องจากเคยได้รับการอบรมสั่งสอนว่า การฆ่าหรือทรมานสัตว์นั้นเป็นบาป และเมื่อผู้ใหญ่หรือพระสงฆ์สอนว่าอย่างไร ต้องเคารพเชื่อฟังและทำตาม

เมื่อทำเสร็จแล้วเงยหน้าขึ้น ก็ได้เห็นพระภิกษุชรารูปหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้า บอกว่าให้รีบตักเอาปลากลับไปปล่อยลงในน้ำตามเดิมทันที ฟังแล้วก็รู้สึกว่าไม่เห็นด้วย เพราะปลามันมีความสุขดีแล้ว จะเอามันกลับไปไว้ในน้ำให้ลำบากอีกทำไม แต่เมื่อท่านเป็นผู้ใหญ่และเป็นพระสงฆ์ สอนอย่างนั้นก็จำต้องทำตาม ขณะที่กำลังปล่อยปลาลงน้ำ หันหน้ากลับไปดูทางบ่อทรายที่ใส่ปลาเข็มเมื่อครู่ ก็เห็นพระรูปนั้นกำลังเอานิ้วเท้าเขี่ยทรายอยู่ เมื่อปล่อยปลาเสร็จ หันกลับไปดูอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าพระภิกษุชรารูปนั้นหายไปแล้ว

น่าแปลกอยู่ที่บริเวณนั้นเป็นที่โล่งแจ้ง ใครเดินไปเดินมาก็จะเห็นได้แต่ไกล แต่ทำไมพระภิกษุรูปนี้ มาปรากฏร่างให้เห็นอย่างกระชั้นชิด และจากไปอย่างรวดเร็ว ไม่เห็นในขณะท่านเดินมาและเดินไป เหตุการณ์นี้พี่ชายซึ่งช่วยกันตักปลานั้นก็เห็นอยู่ด้วยตลอดเวลา ทั้งสองคนเดินไปดูในที่ใกล้บ่อทรายก็เห็นตัวหนังสือเขียนไว้ว่า "เสือ"

มูลเหตุที่จะได้เริ่มเข้าไปใกล้ชิดเป็นที่รู้จัก คุ้น เคย กับหลวงพ่อเสือก็คือ เมื่อเด็กหญิงศศิธรมีอายุประมาณ ๙ ปี ได้เกิดเจ็บป่วยขึ้น มีอาการชัก และร่างกายทุกส่วนแข็งทื่อเหมือนท่อนไม้ ตัวเธอเองบอกว่าหายใจไม่ออก จะขาดใจแต่ต่อมาก็กลับมีอาการตัวอ่อนเหมือนขี้ผึ้งถูกลนไฟ นอนหลับตาบอกว่าลุกขึ้นไม่ไหว อ่อนเพลียจนแทบจะขาดใจอีก ไม่มีใครทราบว่าเหตุเกิดมาจากอะไร เพราะอยู่ดี ๆ ก็เป็นขึ้นมา อยู่เฉย ๆ ก็หายเป็นปรกติ นอกจากนั้นก็คือเบื่ออาหารที่เคยรับประทานอยู่ในครอบครัว แต่อยากรับประทานอาหารที่สด ๆ คาว ๆ เมื่อผู้ใหญ่เผลอก็มักจะแอบไปขโมยรับประทานไก่สด ๆ เนื้อสด ๆ ที่เพิ่งซื้อมาจากตลาดทำให้เป็นที่ผิดสังเกต

ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ เวลาไปโรงเรียนจะมีอาการหวาดกลัวจนต้องร้องเอะอะและวิ่งออกจากโรงเรียน อยู่เสมอ เพราะเธอมองเห็นผีสามตัวมาหลอกหลอน แสดงตัวให้เห็นด้วยท่าทางต่าง ๆ บางทีมันก็ก้มตัวซึ่งสูงเกินกว่าบ้านสองชั้นเพื่อให้หน้าของมันลงมาอยู่ในระดับตาของเธอ ตัวที่เตี้ยกว่ามายืนตรงหน้าทำท่าแหวะอกให้ดูบ้าง รูปร่างของมันที่เธอบรรยายให้คนอื่นฟังก็คือ ตัวหนึ่งมีรูปร่างสูงเท่าต้นตาล ตัวหนึ่งนัยน์ตาบอด และตามตัวมีไฟลุกลามอยู่ตลอดเวลา ส่วนอีกตัวหนึ่งปากเบี้ยว น่ากลัวมาก ผีเหล่านี้เข้ามาอาศัยตัวของเธอเพื่อรับประทานอาหารสด ๆ คาว ๆ

อาการผิดปรกติเช่นนี้ทำให้ทางโรงเรียนต้องติดต่อให้ผู้ปกครองจัดการพาตัวไปตรวจประสาท เพราะอาการของเด็กหญิงศศิธรแปลกประหลาดไม่มีใครทราบว่าเป็นอะไร จึงถูกสงสัยว่าเป็นอาการป่วยทางประสาทไว้ก่อน และขอให้หยุดพักการเรียนไปรักษาตัวให้หายเป็นปรกติ อาการหวาดกลัวต้องวิ่งหนีผีเช่นนี้ ทำให้ทุกคนในบ้านต้องคอยเฝ้าดูแลมิให้คลาดสายตา ด้วยกลัวว่าจะวิ่งหนีออกจากบ้าน หรือไม่ก็ทำร้ายตัวเอง เช่น พยายามบีบคอตัวเองบ้าง เอามีดแทงตัวเองหรือมิฉะนั้นก็ทำร้ายคนอื่น เป็นความทุกข์ที่เกิดขึ้นในครอบครัวอย่างร้ายแรงมาก

อาจารย์บุญมีได้พาบุตรสาวไปให้แพทย์ตรวจรักษา แต่ก็ไม่ได้ผลดีขึ้นเลย ได้เคยส่งไปตรวจอาการทางประสาท อาการป่วยที่ได้เล่าให้จิตแพทย์ฟังนั้น ทำให้เป็นที่สนใจจนถึงกับคุณหมอขอรับตัวไว้ดูอาการที่บ้าน เพื่อจะได้สังเกตอย่างใกล้ชิดก่อนที่จะวินิจฉัยว่าคนไข้เป็นโรคอะไรกันแน่ อย่างไรก็ตาม ในคืนวันที่เด็กหญิงศศิธรค้างอยู่ในบ้านของจิตแพทย์ผู้นั้น ปรากฏว่าไม่มีอาการป่วยใด ๆ เกิดขึ้นให้แพทย์ได้เห็นเลย เป็นปรกติทุกอย่าง แพทย์ไม่สามารถจะสันนิษฐานได้ว่าเด็กป่วยเป็นโรคอะไรแน่ จำต้องพากลับมาบ้าน และเฝ้าดูอาการตัวแข็งตัวอ่อนสลับกันอยู่เช่นนั้นเป็นเวลาหลายเดือนด้วยความกังวลวุ่นวายใจ และคิดว่าเป็นการยากที่จะรอดพ้นจากความตายไปได้

ต่อมามีเพื่อนเด็ก ๆ ด้วยกันซึ่งอยู่ใกล้บ้าน ได้มาเล่าให้ฟังว่าเด็กหญิงศศิธรนั้น เวลาอยู่ลับหลังผู้ใหญ่นอกจากจะชอบแอบรับประทานอาหารดิบ ๆ ในครัวแล้ว ยังทำหน้าตาหลอกล้อแลบลิ้นปลิ้นตาให้เพื่อนดูด้วย

อาจารย์บุญมีจึงแน่ใจว่าบุตรสาวถูกผีเข้า เพราะเป็นลักษณะอุปนิสัยของผีที่ชอบหลอกหลอนถ้ามีโอกาส จึงได้พยายามขู่ถามว่ามันเป็นใคร มาเข้าเด็กทำไม ถามอยู่หลายครั้งมันจึงยอมรับว่าเป็นผี ชื่อ "ไอ้บอด" "ไอ้เบี้ยว" และ

"ไอ้โย่ง" รวม ๓ ตัว เข้ามาเพื่อเล่นสนุก ๆ แล้วก็ได้กินอะไร ๆ ที่อยากกินด้วย

อาจารย์บุญมีได้พยายามสอนมันให้รู้ว่า การมาทำให้เด็กเดือดร้อนเช่นนั้นเป็นการสร้างบาปกรรม ขอให้ออกไปเสียแล้วจะทำบุญแผ่ส่วนกุศลไปให้ ผีกลับหัวเราะชอบใจกันใหญ่ ตอบว่าเข้ามาอาศัยกินอย่างนี้ดีกว่าที่จะกรวดน้ำไปให้มากนัก เรื่องบาปกรรมนั้นไม่มีความจริง ไม่เชื่อถือ เมื่ออาจารย์บุญมีขู่ว่าจะหาทางลงโทษอย่างหนัก มันกลับหัวเราะเยาะเย้ยและกล่าวคำหยาบคาย ซึ่งทำให้อาจารย์บุญมีอึดอัดใจมาก ไม่ทราบว่าจะปราบมันได้อย่างไร ถ้าจะเฆี่ยนตีก็จะทำให้บุตรสาวเจ็บปวด ผีคงไม่เดือดร้อนอะไร ซ้ำยังพูดอวดดีโต้ตอบด้วยคำพูดรุนแรงและหยาบคาย บางทีก็ทำท่าจะทำร้าย

เมื่อแน่ใจว่าเป็นเรื่องผีเข้า มิใช่โรคภัยไข้เจ็บธรรมดาเช่นนั้นแล้ว อาจารย์บุญมีก็เริ่มสืบเสาะหาหมอที่เก่ง ๆ ตลอดจนสำนักทรงต่าง ๆ ที่ว่าไล่ผีชะงัดดี และก็พยายามพาตัวบุตรสาวไปรับการรักษามากมายหลายแห่ง จึงได้ทราบจากประสบการณ์ว่า บางแห่งก็หลอกเอาเงิน บางแห่งก็มีการเข้าทรงจริง ๆ บางสำนักรับรักษา แต่บางสำนักก็บอกว่า

รักษาไม่ได้ หลายแห่งบอกว่าคนไข้มีผีตายโหงสามตัวมาเข้าสิง เป็นผีที่โหดร้ายและมีอำนาจมาก

บางครั้งเคยรักษาหายได้ อาการต่าง ๆ หายไปเหมือนหยิบออกไปทิ้ง แต่เพียงชั่วเวลาไม่เกิน ๑ เดือน ก็กลับมีอาการอย่างเดิมอีก แต่มีกิริยาท่าทางผิดไปจากเดิม แล้วอ้างตัวว่าเป็นเทวดา จึงสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นผีตัวใหม่มาเข้าสิง และหลายตัวด้วย เนื่องจากเห็นเด็กหญิงศศิธรทำอะไรหลายอย่างที่ตามธรรมดาแล้ว ไม่สามารถจะทำได้ เช่นเล่นหมากเก็บด้วยมือซ้าย สูบบุหรี่รวดเดียว ๑๐ มวนติดต่อกันด้วยท่าทางชำนาญไม่มีอาการมึนเมาอะไร และยังสามารถคุยถึงเรื่องต่าง ๆ แปลก ๆ เป็นเรื่องที่เด็กหญิงศศิธรไม่เคยรู้มาก่อน แล้วอ้างตนเองว่าเป็นพระ จะมาช่วยรักษาให้ ขออาหารกิน แล้วยังเปิดประตูส่งอาหารที่เหลือออกไปวางเรียงให้ลูกศิษย์กินอีกด้วย

การที่มีผีสางเทวดาเข้ามาวุ่นวายเป็นเวลานานเข้าก็เกิดความสามารถเห็นผีสางเทวดา และได้ยินเสียงพูดกันด้วย เมื่อเห็นแล้วก็ได้เล่าให้อาจารย์บุญมี ฟังถึง รูปพรรณสัณฐานของผีเปรต ซึ่งตนไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน แต่เรื่องราวเหล่านี้ไปตรงกับที่อาจารย์บุญมีได้ศึกษาค้นคว้าและบรรยาย ให้นักศึกษาพระอภิธรรมทั้งหลายฟังอยู่แล้ว ไม่ผิดเพี้ยนกันเลย

เคยมีสำนักทรงหลายแห่ง ให้คำแนะนำตรงกันว่าต้องเลือกหาสำนักทรงซึ่งมีเทพที่เป็นพระมาเข้าทรง จึงจะรักษาให้หายจากอาการผีเข้าได้

วันหนึ่ง มีพระภิกษุรูปหนึ่ง อยู่ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ได้มาศึกษาพระอภิธรรมที่อาจารย์บุญมีสอนทุกวันเสาร์และอาทิตย์ ตอนเย็นท่านมักจะตามไปที่บ้านของอาจารย์บุญมี เพื่อซักถามเพิ่มเติมบ้าง และบางทีก็เล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ท่านได้ผ่านพบมาให้ฟังด้วย ในวันนั้นท่านก็ได้ตามอาจารย์บุญมีไปที่บ้านเช่นเคย ในระหว่างการสนทนากันท่านก็ได้เล่าเรื่องราวของหลวงพ่อเสือให้ฟังว่าเป็นพระภิกษุชรารูปหนึ่ง อยู่ที่วัดไผ่สามกอ จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นที่เคารพนับถือของประชาชนในตำบลนั้นและจังหวัดใกล้เคียง เพราะมีอำนาจจิตเป็นพิเศษ มีความสามารถหลายอย่าง เช่น การรักษาโรคภัยไข้เจ็บโดยทั่วไป และแก้ไขความเดือดร้อนของผู้ถูกกระทำด้วยเวทย์มนต์คาถาให้มีอาการป่วยเจ็บหรือมีอาการผิดปรกติทางด้านจิตใจ ที่เรียกกันว่าถูกกระทำย่ำยี หรือมีผีสางเข้าสิงให้โทษ แม้ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ก็มีทหารทั้งนายและพลไปขอของศักดิ์สิทธิ์จากท่านเป็นอันมาก ซึ่งได้รับผลดีเป็นที่เลื่องลือทั่วไปว่าท่านมีคาถาอาคมขลัง

ภายในกุฏิของท่านเต็มไปด้วยต้น ใบ ดอก เถา หรือหัวของพืชที่เป็นสมุนไพร ที่ท่านเก็บมาจากในป่า เพื่อเอามาเป็นยาต้มสำหรับผู้ป่วยโดยรักษาให้เปล่า ไม่เลือกชั้นวรรณะใด ๆ

หลวงพ่อเสือเป็นพระที่มีความเมตตากรุณาอย่างสูง มีความรู้สึกต่อชาวบ้านประดุจเป็นลูกหลานของท่าน ผู้ป่วยไข้เป็นโรคแปลกประหลาดพิสดารอย่างใด ท่านก็รักษาให้โดยมิได้รังเกียจ แม้แต่โรคเรื้อนที่น่าเกลียดน่ากลัว เมื่อกล่าวนามของท่านว่าหลวงพ่อเสือก็เป็นที่ชื่นชมของประชาชนทั่วไป เคยมีพ่อค้าคหบดีที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี มานิมนต์ท่านให้ย้ายไปอยู่ในจังหวัดนั้น ซึ่งมีผู้คนมากและการคมนาคมสะดวกสบาย หลวงพ่อเสือได้กล่าวด้วยความกรุณาว่าไม่อาจจะทอดทิ้งชาวบ้านตำบลวัดไผ่สามกอไปได้ เพราะสงสารชาวบ้านที่อยู่ในป่าซึ่งกันดารห่างไกลความเจริญทุกอย่าง ไม่มีทางรถหรือทางเรือ จะต้องเดินทางโดยเกวียนเท่านั้น และต้องใช้เวลาเดินทางเป็นวัน ๆ เขาเหล่านั้นยากจนเป็นส่วนมาก ไม่อาจจะไปหาหมอเพื่อรักษาอาการป่วยไข้ของตนได้ ดังนี้ท่านจึงเป็นที่รักและเคารพบูชายิ่งของประชาชน

พระภิกษุนักศึกษาพระอภิธรรมที่มาเล่าเรื่องของหลวงพ่อเสือนั้นก็ได้เคยป่วยเจ็บ และไปรับการรักษาจากหลวงพ่อ

เสือมาแล้ว หลังจากที่แพทย์แผนปัจจุบันไม่อาจรักษาให้หายได้ และท่านก็ได้เคยแนะนำให้ญาติมิตรที่ป่วยเจ็บไปให้หลวงพ่อเสือรักษาดูบ้าง แม้จะต้องเดินทางไกลและกันดารก็ควรจะพยายามไป อาจจะมีหวังหายได้

อาจารย์บุญมีฟังแล้วก็รู้สึกเลื่อมใส ใคร่จะนำบุตรสาวไปให้หลวงพ่อเสือรักษาบ้าง แม้จะอยู่ไกลและการเดินทางลำบากก็จะพยายาม แต่เป็นที่น่าเสียใจที่พระภิกษุนักศึกษาพระอภิธรรมนั้นได้เล่าว่า หลวงพ่อเสือมรณภาพไปหลายปีแล้ว จึงเป็นอันจนใจ

หลังจากที่ได้ผจญกับผีที่มารบกวนบุตรสาวเป็นเวลาถึง ๒ ปี สิ้นเปลืองเงินทองและยุ่งยากลำบากมิใช่น้อยแล้ว ต่อมาก็มีคนจีนซึ่งขายของอยู่ที่ร้านใกล้ ๆ บ้านของอาจารย์บุญมี ได้มาแนะนำให้พาบุตรสาวไปให้หลวงพ่อเสือรักษาดูบ้าง โดยผ่านคนทรงซึ่งเป็นคนจีน บ้านอยู่ที่หลังวัดยางสุทธารามธนบุรี คนทรงนี้เป็นญาติกับเข ผู้แนะนำนั้นเอง

อาจารย์บุญมีได้เดินทางไปพบหลวงพ่อเสือตามคำแนะนำนั้น เมื่อพบท่านโดยผ่านคนทรงแล้ว ได้ซักถามถึงเรื่องราวของหลวงพ่อเสือ ซึ่งท่านก็ได้รับว่าท่านคือหลวงพ่อเสือแห่งวัดไผ่สามกอ จังหวัดฉะเชิงเทรา องค์เดียวกับที่ถูกกล่าวขวัญถึงนั้นเอง ทั้งยังให้ดูรูปถ่ายเล็ก ๆ ซึ่งคนทรง

ได้รับมาเมื่อครั้งเดินทางไปให้หลวงพ่อรักษาโรคให้ที่วัดไผ่สามกอด้วย นับว่าเป็นโชคดีอย่างยิ่งที่ไม่ต้องเดินทางไปจนถึงวัด เพราะการเดินทางในสมัยนั้นลำบากมาก ยิ่งกว่านั้นหลวงพ่อเสือซึ่งเป็นเทวดาแล้ว ย่อมมีอานุภาพที่จะรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ดีกว่าสมัยที่ยังเป็นมนุษย์แน่นอน เมื่อได้สนทนากันแล้ว หลวงพ่อก็รับว่าจะตามมาดูอาการของเด็กหญิงศศิธรจนถึงบ้าน (หมายถึงว่าท่านจะมาเองโดยไม่ต้องผ่านคนทรง) และสั่งว่าวันรุ่งขึ้นให้นำตัวคนไข้ไปหา

เมื่อได้ปรึกษาหารือกันแล้ว อาจารย์บุญมีและภรรยาก็ตกลงที่จะพาบุตรสาวไปหาหลวงพ่อเสือดูอีกสักครั้ง หลังจากที่ได้ตระเวนไปตามสำนักทรงต่าง ๆ มามากมายจนเบื่อหน่ายแล้ว การไปหาคนทรงนี้จะต้องไปในเวลาค่ำประมาณ ๒๐.๐๐ น. หนทางมืดและการเดินค่อนข้างลำบากเพราะไม่มีไฟฟ้า ต้องอาศัยแสงไฟจากตะเกียงเจ้าพายุส่องทางไป มิหนำซ้ำคนไข้ก็ดื้อดึงขัดขวางไม่ยอมให้พาไปแต่โดยดีด้วย ขณะที่นั่งรอพบคนทรงซึ่งยังไม่กลับจากทำงานอยู่นั้น เด็กหญิงศศิธรก็มีอาการหวาดกลัว อยากจะกลับบ้านให้ได้ จนกระทั่งคนทรงมาถึง ได้อาบน้ำชำระร่างกายเตรียมตัวก่อนจะทำพิธีเข้าทรง แขกที่มารอก็มีจำนวนมากพอดู ส่วนมากคนไข้ที่มาให้หลวงพ่อเสือรักษา เป็นโรคที่แพทย์ไม่สามารถรักษา

ได้ พอได้เวลา คนทรงแต่งตัวเหมือนพระจีน คือนุ่งกางเกงแพรสีเหลืองทอง สวมเสื้อคอกลมแบบกุยเฮงสีเดียวกัน มีผ้าพาดไหล่คล้ายพระอีกหนึ่งผืนเดินมายังหน้าที่ประทับทรงซึ่งปูพรมไว้ เมื่อนั่งลงยังที่ที่จัดไว้แล้ว ก็มีพี่เลี้ยงจุดธูป ๙ ดอก ยื่นให้คนทรงรับไปพนมมือ ท่องมนต์ในใจสักพักก็ปักธูปลงตรงข้างหน้าหิ้งพระข้าง ๆ ตัว แล้วนั่งสงบหลับตาสักครู่ก็มีอาการหาวอย่างมาก แล้วอาเจียนและสั่นไปมา สักพักหนึ่งก็พูดออกมาว่า "เจริญสุข ๆ ทุก ๆ คนนะพ่อมาช้าไปหน่อย" ทุกคนที่นั่นก็ก้มลงกราบ แต่เด็กหญิงคนไข้มีอาการกระวนกระวายอยากออกไปจากที่นั่น และเกิดอาการหิวอยากกินของสด ๆ คาว ๆ เป็นอย่างมาก เธอมองเห็นพระภิกษุรูปหนึ่งนั่งซ้อนอยู่ในร่างของชายคนทรง

สักครู่หลวงพ่อเสือได้ร้องทักออกมาว่า "เป็นอย่างไรไปล่ะ ทุรนทุราย เข้ามาใกล้ ๆ หน่อยซิ" อาจารย์บุญมีจึงพาบุตรสาวเข้าไปใกล้ และเริ่มเล่าอาการป่วยต่าง ๆ ที่ปรากฏให้เห็นเป็นเวลานานนั้นให้หลวงพ่อเสือฟัง หลวงพ่อได้นั่งหลับตาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วบอกว่าเด็กถูกผีเข้ามาอาศัยร่างเพราะต้องการจะกินอาหาร ผีพวกนี้มันหิวและอดอยากมากประจวบกับคนไข้ก็มีวิบากกรรมมากด้วยจึงต้องเป็นเช่นนี้ แต่เมื่อวิบากกรรมค่อยเบาบางบ้างแล้ว ท่านจึงจะจัดการขับไล่ผี

สามตัวที่เข้ามาสิงนั้นออกไป แต่มิใช่จะหมดความเดือดร้อนเสียทีเดียว ด้วยยังมีวิบากกรรมในเรื่องเช่นนี้ต่อไปอีกบ้าง

วิธีรักษาของท่านก็คือ ส่งดอกเยอเบอร่า ๙ ดอก ๙ สี ให้เด็กหญิงศศิธรถือและพนมมือไว้ แล้วท่านก็เอื้อมมือไปหยิบมีดดาบออกมาฟันลงเฉียดปลายนิ้วมือคนไข้ไม่ถึงเซ็นติเมตร ดอกไม้ที่ถือขาดกระเด็น ทำให้ทุกคนที่กำลังนั่งดูอยู่เกิดความหวาดเสียวไปตาม ๆ กัน คิดว่ามีดดาบนั้นจะฟันถูกมือเด็กหญิงแน่นอน ต่อจากนั้นท่านก็รับเด็กหญิงศศิธรไว้เป็นลูก สั่งให้พูดว่าเกิดใหม่อีกครั้ง หากมีอะไรเกิดขึ้นให้นึกถึงหลวงพ่อเสือก่อนเสมอ และเป่า พ่นน้ำมนต์ให้ เป็นอันเสร็จพิธีในวันนั้น ผีสามตัวถูกจับไปแล้ว ท่านสั่งให้มาทำสังฆทานอุทิศส่วนกุศลให้ผีทั้งสามตัวด้วย ในวันนั้นเองหลวงพ่อได้บอกว่าเด็กหญิงศศิธรต้องเป็นคนทรง จึงจะทำให้ปลอดภัยจากการถูกผีกลั่นแกล้ง

การรักษาดำเนินไปเป็นจำนวน ๕ ครั้ง ครั้งสุดท้ายหลวงพ่อได้ให้คาถาไปท่อง สั่งให้ซื้อกางเกงแพรและเสื้อสีเหลืองสำหรับสวมใส่ทุกวันในเวลาเย็นเพื่อเริ่มหัดทรง

เมื่อได้ไปหาหลวงพ่ออีกครั้งหลังจากนั้น ก็พบว่าคนทรงถึงแก่กรรมเสียแล้ว โดยหลวงพ่อได้เขียนหนังสือฝากไว้

สั่งความว่า ให้เด็กหญิงศศิธรรับมอบรูปของหลวงพ่อตาลปัตร ลูกประคำ ผ้าพาดไหล่ และมีดดาบนำไปไว้ที่บ้านของตน ซึ่งเป็นเครื่องหมายให้ทราบว่า เธอจะเป็นคนทรงของหลวงพ่อเสือในเวลาต่อไป ส่วนเรื่องการทำสมาธินั้นหลวงพ่อไม่ต้องสั่ง เพราะอาจารย์บุญมีหัดบุตรสาวบุตรชายให้นั่งทำสมาธิตั้งแต่เด็ก ๆ ทุกคน

วันหนึ่งเมื่อเธอได้นั่งสมาธิอยู่ ก็มองเห็นผีสามตัวที่เคยมาเข้าสิงทำความเดือดร้อนให้ เธอเกิดความหวาดกลัวคิดว่าจะกลับมาแกล้งให้เดือดร้อนอีก จึงรีบตั้งสมาธิระลึกถึงหลวงพ่อเสือทันที หลวงพ่อได้มาปรากฏให้เห็น ท่านยิ้มแล้วบอกว่า ไม่ต้องกลัว ผีทั้งสามนั้นบัดนี้กลับตัวกลับใจใหม่แล้ว รู้บาปบุญคุณโทษ ทั้งได้รับส่วนกุศลที่เธอได้แผ่ให้ ทำให้เขามีความเป็นอยู่ดีขึ้นกว่าแต่ก่อน ที่มานี้ก็ตั้งใจจะมาขออภัยในความผิดที่เขาได้เคยทำแก่เธอ และขอเป็นทาสรับใช้ตลอดไปด้วย แล้วผีก็หันไปกราบหลวงพ่อ ซึ่งท่านก็ได้อนุโมทนาและแผ่ส่วนกุศลให้อีกครั้ง ทันใดนั้นเองร่างกายของเขาก็เปลี่ยนแปลงไปในทางดีขึ้น ไฟที่ลุกไหม้ตามตัวมอดดับ หน้าตาผ่องใสขึ้นกว่าเดิม เสื้อผ้าที่ขาดกะรุ่งกะริ่งกลับกลายเป็นเสื้อผ้าชุดใหม่แม้จะไม่สวยงาม แต่ก็

มีสภาพที่ดีขึ้น ความน่าเกลียดน่ากลัวค่อยคลายไป แล้วทั้งสามนั้นก็ทำตัวเป็นเพื่อน พูดคุย และเล่นสนุกๆ ให้ดูด้วย

เด็กหญิงศศิธรได้เริ่มฝึกซ้อมการทรงอยู่ภายในครอบครัว หมู่ญาติ แล้วได้เริ่มรักษาโรคให้แก่ประชาชนเมื่ออายุได้ ๑๑ ขวบ ต่อมาได้เป็นสื่อกลางให้หลวงพ่อได้มาติดต่อกับอาจารย์บุญมี เพื่อให้คำแนะนำในการดำเนินงานเผยแพร่พระอภิธรรมสู่ประชาชนของอภิธรรมมูลนิธิ ตั้งแต่ยังอยู่ที่พุทธสมาคมและศาลาโพธิ์ลังกา จนกระทั่งย้ายมาอยู่ที่โรงเรียนมงคลทิพย และติดต่อเกี่ยวข้องกับเทพทั้งหลายที่มาช่วยการงานในด้านพิสูจน์การเวียนว่ายตายเกิด ให้ประชาชนทั่วไปได้รู้เห็นกันอย่างกว้างขวาง จนถึงปัจจุบันนี้

อนึ่ง คุณศศิธรรู้ตัวมาตั้งแต่เด็กแล้วว่าเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือด ต้องคอยบำบัดรักษากันอยู่ตลอดมา โรคนี้การแพทย์สมัยปัจจุบันก็ยังไม่มีวิธีใดที่จะรักษาให้หายขาดได้นอกจากชลอไว้ให้มีชีวิตอยู่ยืนยาวไปให้นานที่สุด โดยที่อาศัยอานุภาพคุ้มครองจากหลวงพ่อเสือ เธอจึงยังมีชีวิตอยู่ได้นานมาจนถึงบัดนี้ ซึ่งนับว่าเป็นความแปลกมหัศจรรย์ข้อหนึ่ง เพราะอยู่มาได้นานเกินกว่าที่ควร

ใช้พลังจิตเพื่อสงเคราะห์ประชาชน

ตามที่หลวงพ่อเสือได้ฝึกฝนการทำสมาธิไว้ในอดีตอย่างเชี่ยวชาญมาแล้ว โดยท่านสามารถระลึกย้อนหลังไปในอดีตที่ผ่านมา จนถึงชาติสุดท้ายก่อนจะมาเป็นเทพนี้ ท่านได้บวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาติดต่อกันถึง ๗ ชาติ และได้ปฏิบัติสมาธิมาตลอด โดยเฉพาะใน ๔ ชาติสุดท้ายติดต่อกัน ท่านเป็นพระธุดงค์ ออกไปปฏิบัติทางด้านสมาธิเป็นเวลายาวนานอีกด้วย การปฏิบัติสมาธิอย่างเข้มข้นของท่านจึงทำให้เกิดผลอันยิ่งใหญ่ทางด้านจิตตานุภาพ โดยหลวงพ่อเป็นผู้มีพลังจิตสูง สามารถทำอิทธิฤทธิ์ได้หลายอย่าง (ท่านผู้สนใจเรื่องของอิทธิปาฏิหาริย์ ขอเชิญติดตามอ่านหนังสือชื่อ "อิทธิปาฏิหาริย์ของเทพ" ของอภิธรรมมูลนิธิ วัดพระเชตุพน) เพียงแต่ว่าหลวงพ่อมีการปฏิบัติโดยมุ่งดำเนินตรงไปสู่ทางพ้นทุกข์ คือพระนิพพานตามแนวของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฉะนั้น อิทธิฤทธิ์ของท่านจึงเป็นเพียงผลพลอยได้ ทำนองเดียวกับการปลูกข้าวในนา เมื่อได้ข้าวอันเป็นผลสำคัญยิ่งของงาน ก็ย่อมจะต้องได้ฟางข้าวเป็นผลพลอยได้มาด้วย และฟางก็เป็นสิ่งที่มี

ประโยชน์ใช้สอยในกิจการบางอย่าง ถ้าเจ้าของรู้จักใช้ให้ถูกทาง

เมื่อหลวงพ่อได้อำนาจทางจิตจนสามารถ ทำ อิทธิฤทธิ ได้ดังกล่าวแล้ว ท่านก็ได้ใช้พลังจิตของท่านไปในทางสงเคราะห์ประชาชนอย่างกว้างขวาง

เนื่องจากหลวงพ่อมีเมตตาธรรมอันสูงส่ง ปรารถนาจะช่วยบำบัดบัดเป่าความทุกข์ทั้งทางกาย และ ทาง จิต ให้แก่มนุษย์ทั้งหลาย ผู้กำลังแหวกว่ายวนเวียนอยู่ในกระแสธารแห่งความทุกข์ ความเดือดร้อนนานาประการ ต้องต่อสู้พ้นผ่าความทุกข์อยู่ในความมืดมนเหาทางออกไม่ได้ บางพวกก็มีความเจ็บป่วยเดือดร้อนในทางกาย เช่น มีโรคภัยไข้เจ็บอันเกิดจากความผิดปรกติในร่างกาย บางหมู่บางเหล่ามีความเดือดร้อนในทางจิตใจ อย่างไรก็ตาม ก็มีบุคคลบางคนที่ความผิดปรกติทางกายหรือทางใจของเขานั้นมีอยู่ แต่หาได้เกิดจากโรคภัยไข้เจ็บตามธรรมดาไม่ อาจมีอาการป่วยทางจิตบ้าง หรือถูกอำนาจของภูตผีปีศาจเข้ามารบกวน ทำให้มีอาการผิดปรกติไป บางทีก็เกิดจากวิบากกรรมที่ตนได้เคยกระทำเบียดเบียนผู้อื่นไว้ในอดีตชาติ ที่ ผ่านมา นาน แล้ว ผลของการกระทำของตนนั้นยัง ติดตาม มา ให้ผล ในปัจจุบัน

แต่บางคนก็เกิดจากวิบากกรรมในอดีตของตนผสม กับ การกระทำของคนอื่น อย่างที่เรียกกันว่า "มนต์ดำ" ซึ่งเป็นการถูกกระทำด้วยเวทย์มนต์คาถา ตามวิธีการทางไสยศาสตร์

การรักษาอาการป่วยไข้ทางกายด้วยการ ให้ยา รับ ประทานนั้น ส่วนมากหลวงพ่อก็จะใช้ดอกบัวที่คนไข้นำมา ถวายเป็นการบูชาในเวลาเข้ามาหาหลวงพ่อนั้นเอง ฉีกออกเป็นชิ้นส่วน กลีบ เกษร และก้าน นำไปผึ่งแดดให้แห้งสนิทแล้วเสกด้วยพลังจิตของท่านตามโรคที่เป็น หมายความว่ายาที่เสกให้ผู้ใดแล้วจะนำไปให้คนอื่นรับ ประทานไม่ ได้ วิธีรับประทานก็คือ ให้คนไข้นำไปต้มกับน้ำ ดื่มเช้าเย็นต่างน้ำแล้วก็ปรากฏว่าได้รับผลดี หายจากอาการป่วยได้

ส่วนอาการป่วยที่เกิดจากกล้ามเนื้อ เส้นเอ็น กระดูกมีอาการผิดปรกติ ทำให้เกิดความเจ็บปวดหรือเมื่อยขบตามร่างกายนั้น หลวงพ่อก็มิได้รังเกียจที่จะบีบนวดร่างกายส่วนที่ปวดเจ็บหรือเมื่อยของคนไข้ เพื่อบำบัดให้หายไป โดยหลวงพ่อมีตาทิพย์ สามารถจะมองเห็นความผิดปรกติของเส้นเอ็นและกระดูกของคนไข้ได้ทุกส่วน ทราบดีว่าส่วนไหนมีความบกพร่องอย่างไร นวด บีบ และเสกเป่าด้วยพลังจิตควบคู่ไปด้วย ก็ปรากฏว่าบรรเทาเบาบางไปได้ ยาที่ใช้ประกอบ

การนวดก็คือน้ำมันที่ผสมตามตำรับยาแผนโบราณ ผสมกับไพลบด

สำหรับอาการเจ็บป่วยทางด้านจิตนั้น เป็นที่ทราบกันอยู่โดยทั่วไปแล้วว่า อาการป่วยเจ็บบางอย่าง เมื่อได้รับการตรวจร่างกายโดยละเอียดทางฝ่ายแพทย์แผนปัจจุบันแล้ว อาจจะไม่พบโรคอะไรเลยแม้แต่อย่างเดียว แต่คนไข้ก็มีอาการป่วยเจ็บ ทนทุกข์ทรมานอยู่นั้นเอง และเป็นอย่างเรื้อรังมาแรมปี หรืออาจจะนานหลายปีก็ได้ อาการป่วยชนิดนี้แพทย์ปัจจุบันไม่อาจจะช่วยได้เลย และคนไข้จำนวนมากที่มีอาการป่วยแบบนี้ ดั้นด้นมาหาหลวงพ่อ เมื่อได้รับการรักษาแล้วก็หายเป็นปรกติ

คนไข้ที่เป็นโรคนอนไม่หลับโดยปราศจากสาเหตุ หรือมีอาการคล้ายคนวิกลจริต กล่าวคือไม่สามารถควบคุมตนเองได้ กลายเป็นคนไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี อาจจะทำอะไรผิด ๆ เช่นพูดในสิ่งที่ไม่ควรพูด ทำในสิ่งที่ไม่ควรทำ จิตใจล่องลอยเหมือนไม่มีความรู้สึกนึกคิด บางครั้งอาจถึงแก่สิ้นสติหมดความรู้สึกตัว อาจทำร้ายคนอื่น หรือทำร้ายตนเอง บุคคลเช่นนี้ แพทย์แผนปัจจุบันจะต้องลงความเห็นว่าเสียสติ ต้องส่งไปบำบัดรักษายังโรงพยาบาลโรคจิตหรือประสาท แต่อย่างไรก็ตาม คนไข้ชนิดนี้บางคนก็มิใช่ป่วยด้วยอาการทาง

จิตหรือประสาทอย่างแท้จริง แต่ถูกอำนาจของภูตผีปีศาจเข้ามาบังคับให้เป็นไป และแสดงกิริยาท่าทางเช่นนั้น

คนไข้บางคนมีอาการอย่างคนเป็นใบ้ขึ้น โดยไม่ทราบสาเหตุ จากคนที่เคยพูดจาเป็นปรกติ กลายเป็นพูดไม่ได้เพราะภูตผีปีศาจที่เข้ามาสิงอยู่นั้นเป็นใบ้

บางคนคอเอียง หรือบางทีเดินไม่ได้ ก็ด้วยเหตุทำนองเดียวกัน คือมีอาการกิริยาเป็นไปในทำนองเดียวกันกับผีมาเข้าสิงนั้นเอง ยิ่งถ้ามีผีมากกว่าหนึ่งขึ้นไปเข้ามาสิงอยู่ คนไข้ก็จะมีอาการเปลี่ยนกิริยาท่าทีไปต่าง ๆ นานา ซึ่งใครเห็นก็จะยิ่งแน่ใจว่าคนนั้นเป็นบ้าไปเสียแล้ว บางคนเป็นผู้ใหญ่อยู่กลับมีท่าทาง พูดจาเป็นเด็ก มิฉะนั้นก็กลายเป็นเหมือนคนเมา หรือคนปัญญาอ่อน

เด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง ไม่ยอมนอนเลยตลอดวันตลอดคืน อาจจะมีหลับไปบ้างก็เพียงชั่วแว่บเดียว แต่ต้องมีคนเฝ้าดูอยู่ ถ้าปล่อยให้อยู่ตามลำพัง เด็กคนนี้ก็จะเอาศีรษะโขกกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เช่น เปล หรือเสา หรือพื้นก็ได้ พ่อแม่จึงต้องเฝ้าดูกันอยู่ไม่ให้คลาดสายตา แต่ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะย่อมจะต้องมีเวลาเผลอยามที่เกิดความง่วงและงีบหลับไป เด็กคนนี้จึงมีศีรษะเป็นรอยบวม โน เขียวช้ำ ที่น่าสังเกตก็คือเด็ก

คนนี้จะต้องทำท่าตื่นตกใจ ร้องเสียงดังก่อนที่จะเอาศีรษะโขก พ่อแม่ก็ไม่ทราบว่าเด็กตื่นตกใจอะไร อาการเช่นนี้เป็นอยู่แรมปี พ่อแม่ของเด็กแทบจะสิ้นความหวังอยู่แล้ว หลังจากที่ได้พาตัวเด็กตระเวนไปรักษามามากมายหลายแห่ง จนอ่อนอกอ่อนใจ แต่หลวงพ่อทราบว่าเด็กคนนี้มีผีมาคอยรบกวน ขู่กรรโชกให้ตกใจแล้วจึงต้องเอาศีรษะไปโขกกับวัตถุใกล้ตัว

อาการที่เกิดจากภูตผีปีศาจเหล่านี้ เมื่อหลวงพ่อได้ใช้พลังจิตขับไล่สิ่งที่มาทำร้ายหมดไป แล้วก็จะกลับคืนสู่สภาพปรกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้ายังไม่หายในทันที หลวงพ่อก็จะบอกให้ว่าต้องรักษาอีกกี่ครั้ง หรืออีกนานเท่าใดจึงจะหาย

บางทีก็มิต้องใช้การขับไล่อย่างรุนแรง เพียงแต่หลวงพ่ออบรมกล่อมเกลาชี้แจงให้รู้บาป บุญ คุณโทษ ผีเหล่านี้ก็อาจจะเลิกก่อกวนไปโดยสงบ ส่วนคนไข้อีกประเภทหนึ่งถูกพิษของ "มนต์ดำ" อย่างที่ภาษาชาวบ้านพูดกันทั่วไปว่า "ถูกกระทำ" ที่ว่าถูกกระทำด้วยเวทย์มนต์คาถานี้ก็หนีไม่พ้นจากการกระทำของพวกภูตผีปีศาจนั่นเอง เพราะพวกหมอผีที่ชอบทำมนต์ดำนี้ จะใช้พลังจิตของตนเองบีบบังคับผีให้อยู่ในอำนาจ แล้วใช้ให้ไปทำร้ายใครต่อใครที่ตนต้องการให้

เป็นเหยื่อของผี บุคคลที่ถูกกระทำนั้น อาจเป็นศัตรูของตนโดยตรงก็มี หรืออาจรับจ้างวานจากบุคคลอื่นซึ่งเป็นคู่กรณีให้ทำร้ายศัตรูของเขาก็ได้

อาการที่เกิดจากถูกกระทำด้วยเวทย์มนต์ หรือที่เรียกกันว่าเป็นวิธีการทางไสยศาสตร์นั้น บางทีอาการก็คล้ายกับคนที่ถูกผีเข้าเอง บางทีก็มีอาการเหมือนกับเจ็บป่วยตามธรรมดา เช่น เจ็บปวดตามร่างกาย บางคนเหมือนเป็นโรคกระเพาะ ลำไส้ บางคนเจ็บที่หัวใจ ศีรษะ กลางหลัง แขนขา ฯลฯ จะรักษาด้วยยาหรือสิ่งอื่นใดไม่มีทางจะหายได้เลย

มีคนไข้มาเล่าให้หลวงพ่อเสือพึ่งว่า เขามีอาการเจ็บปวดที่ไหล่ทั้งสองข้าง เมื่อได้ไปเอ๊กซเรย์ดูภายในแล้ว แพทย์ยังตื่นตาตื่นใจ ด้วยเห็นในฟิล์มว่าตรงหัวไหล่ของคนไข้ทั้งสองข้าง มีสิ่งหนึ่งรูปร่างเหมือนนิ้วของคน คือนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้คีบหนีบอยู่ที่นั่น ปรากฏการณ์เช่นนี้ ใครจะตอบได้ว่า นิ้วมือที่คีบหัวไหล่อยู่นั้นเป็นนิ้วมือของผู้ใด

คนไข้ที่ถูกมนต์ดำนั้น เมื่อหลวงพ่อได้ใช้พลังจิตช่วยแก้ไขรักษาให้แล้วก็พบว่า บริเวณที่เจ็บปวดนั้นมีวัตถุหลายชนิดหลุดออกมาได้ เช่น ตะปูเหล็ก เข็ม เส้นลวดยาวเหยียด หัวกระโหลกผีขนาดเล็กเท่าหัวแม่มือทำด้วย

ทองเหลืองหล่อ ลักษณะน่าเกลียดน่ากลัวน่าขยะแขยง บางรายได้รับการรักษาเพียงครั้งเดียว ก็หายจากอาการเจ็บปวด แต่บางคนต้องใช้เวลารักษานานหลายครั้ง กว่าจะนำเอาวัตถุอาถรรพณ์ออกไปหมดได้

อย่างไรก็ตาม พวกทำมนต์ดำนี้ มิใช่เพียงแต่ทำร้ายศัตรูของตน หรือรับจ้างทำเพื่อหวังจะได้เงินทองเป็นการตอบแทนเท่านั้น เมื่อมีเหยื่อมาหลงใหลเชื่อถือ ก็จะชักชวนให้เข้าพิธีเสกเป่าเพื่อความเป็นสิริมงคล แต่แท้ที่จริงแล้วเป็นการเสกผีเข้าสิงคนนั้นต่างหาก เพื่อจะให้เกิดอาการป่วยเจ็บทางกายทางจิต แล้วจะได้ย้อนกลับมาหาตัวเองให้ช่วยรักษา เป็นการรีดไถเงินจากเหยื่อนั้นโดยตรง บางคนถูกรีดไถด้วยวิธีนี้ เสียเงินเป็นหมื่นเป็นแสน และซ้ำยังทำให้สุขภาพของตนเสียหายไปด้วยอีก คนที่มีจิตใจอ่อนแออาจตกอยู่ภายใต้อำนาจสะกดของพวกมนต์ดำเหล่านี้เป็นเวลานานนับปีก็มี ลักษณะของคนที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจลึกลับ ก็ไม่ผิดอะไรกับตกเป็นทาสของเขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้นทีเดียว เขาจะสั่งให้ทำอะไรก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงขัดขืนได้ ต้องทำตามคำสั่งไปทั้ง ๆ ที่ตนมิได้เต็มใจเลย หลวงพ่อได้ช่วยแก้อาถรรพณ์ให้แก่คนเหล่านี้มากมายนับไม่ถ้วน

ถึงแม้ว่าหลวงพ่อจะมีพลังจิตสูง มีอำนาจเหนือกว่าพวกภูตผีปีศาจทั้งหลายก็จริง แต่ท่านก็กล่าวกับคนทั่วไปเสมอว่า การที่ท่านรักษาอาการป่วยเจ็บให้คนไข้ทั้งฝ่ายกายและฝ่ายจิต และฝ่ายถูกผีปีศาจให้หายได้นั้น ก็ต้องพิจารณาจากแรงกรรมเป็นเรื่องใหญ่ด้วย เพราะทุกคนมีอดีตกรรมแต่ชาติก่อนๆ ทั้งนั้น สิ่งที่ตนได้รับอยู่ จะเป็นฝ่ายดีก็ตามฝ่ายร้ายก็ตาม จะทุกข์ หรือจะสุข ก็สุดแล้วแต่อดีตกรรมส่งผลมาทั้งสิ้น ถ้าคนใดอกุศลกรรมในอดีตเบาบางลงแล้วหลวงพ่อก็อาจจะช่วยรักษาให้หายขาดได้ในทันที บางคนยังมีอกุศลกรรมในอดีตมาก ก็อาจจะต้องรักษาเป็นเวลานานอยู่แต่ถ้าผู้ใดมีอกุศลกรรมหนักมากในอดีต และยังส่งผลรุนแรงนัก ท่านก็ไม่รับรองว่าจะหายได้ อาจจะช่วยได้บ้างก็เพียงเบาลงกว่าเดิมเล็กน้อย โดยอาศัยปัจจุบันกรรม คือต้องทำบุญให้มาก มีบริจาคทาน รักษาศีล เล่าเรียนและปฏิบัติธรรมเป็นการใหญ่ เป็นการช่วยผ่อนหนักเป็นเบา แต่ก็ต้องยอมรับว่า แรงกรรมนั้นเป็นเรื่องที่หนีไม่พ้นเลย ถ้ากรรมหนักก็จำต้องทนไปจนกว่าจะหมดสิ้นเอง

อีกประการหนึ่ง ศรัทธาของผู้ป่วยนั้นก็เป็นเรื่องสำคัญจะต้องมีความเชื่อมั่นว่าการรักษาด้วยพลังจิตนี้ จะบังเกิดผล

ไม่มากก็น้อยแน่นอน จะช้าหรือเร็วก็ตาม มิฉะนั้นการบำบัดรักษาก็อาจจะไร้ผล เพราะการรักษาด้วยพลังจิตนี้ จำเป็นต้องอาศัยความสมคล้อยกันของกระแสจิตทั้งฝ่ายผู้รักษาและผู้รับการรักษา เปรียบเสมือนการเดินทางมาพบกันฝ่ายละครึ่งทาง เราต้องยอมรับกันว่าผู้ป่วยนั้นก็มีพลังจิตที่จะส่งกระแสออกมารับกระแสจิตของผู้รักษาด้วยเช่นกัน

เคยมีบางคนมาปรึกษาหลวงพ่อว่า บุตรชายของตนซึ่งติดการดื่มสุราจนไม่เป็นอันทำงานทำการ ขอให้หลวงพ่อช่วยรักษาให้เลิกดื่มหรือเบื่อหน่ายการดื่มเหล้า โดยที่มิได้พาบุตรชายนั้นมาด้วยเช่นนี้ หลวงพ่อก็ได้ตอบว่า บุตรชายนั้นยังมิได้รับรู้ มิได้สมัครใจที่จะอดเหล้า ท่านจึงมิสามารถจะรักษาให้ได้

บางรายก็มาเล่าว่าญาติพี่น้องมีอาการผิดปรกติ เหมือนกับจะมีภูตผีปีศาจมาแฝงอยู่ ขอให้หลวงพ่อช่วยบำบัดให้ ครั้นหลวงพ่อสั่งให้พาตัวมาหา ก็บอกว่าคนไข้ไม่ยอมมา และไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรจึงจะได้ตัวมา ขอให้หลวงพ่อดลบันดาลให้หายป่วยด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

อนึ่ง ความพอใจของแต่ละคนนั้นแตกต่างกันจนยากจะหาข้อยุติได้ มีคนไข้รายหนึ่งเป็นโรคหูตึง ได้มาขอให้

หลวงพ่อรักษา ครั้นต่อมาอาการหูตึงค่อย ๆ หายไป เริ่มได้ยินเสียงต่างๆ ได้ ก็กลับเกิดความทุกข์อย่างใหม่ เมื่อได้ยินเสียงที่ตนไม่พึงปรารถนา เช่น เพื่อนบ้านเปิดวิทยุเสียงดังเป็นการรบกวนความสงบที่เคยมีเมื่อยามหูตึง จนกระทั่งเกิดโทสะแทบจะไปท้าตีท้าต่อย ซึ่งผู้เขียนก็รู้สึกเห็นใจหลวงพ่อมาก เมื่อท่านพูดว่า "มนุษย์หนอ มันช่างยุ่งจริงๆ หูตึงก็อยากหูดี ครั้นหูดีก็อยากจะตึงอย่างเก่าหรือยังไง"

แม้ว่าหลวงพ่อจะพ้นจากภาวะมนุษย์ไป เป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว และก่อนที่จะมรณภาพท่านก็เป็น พระที่มีอายุมาก ถึงกระนั้น ท่านก็มีความคิดทันสมัย ท่านเข้าใจในเรื่องการรักษาความสะอาด ปราศจากเชื้อโรค เมื่อท่านได้ใช้มือบีบนวดให้คนไข้เสร็จไปแต่ละคนแล้ว ท่านก็จะต้องล้างมือด้วยน้ำยาทำความสะอาดทุกครั้ง จะไม่ยอมใช้มือที่เปื้อนอยู่มาบีบนวดคนไข้รายต่อไปเลย

เมื่อเวลาที่จะเสกน้ำมนต์ให้คนไข้นำไปหยอดตา ท่านก็จะสั่งให้นำน้ำที่ต้มสุกแล้วมาให้ท่านเสก โดยเห็นว่าน้ำที่ยังไม่ได้ต้มนั้นไม่สะอาดพอ

สำหรับคนไข้บางคน หลวงพ่อทราบถึงอดีตกรรมในชาติก่อน ๆ ซึ่งกำลังให้ผลอยู่ เช่น เคยทำให้ผู้อื่นต้องบาด

เจ็บด้วยการเชือดเฉือนอวัยวะในร่างกายของผู้อื่น คือมนุษย์บ้าง สัตว์บ้างมามาก จะรักษาด้วยพลังจิตไม่หาย หลวงพ่อก็จะบอกให้คนไข้นั้นกลับไปหาแพทย์แผนปัจจุบัน เพื่อรักษาด้วยการผ่าตัดต่อไป เพราะเรื่องของกรรมนั้นเป็นสิ่งที่มีพลังแรงเหนือกว่าผู้ใดทั้งสิ้นการกระทำของแต่ละบุคคลที่ได้กระทำลงไปครั้งหนึ่งคราวหนึ่งนั้นมีพลังอันสูงยิ่ง ประทับไว้ในจิตของตนทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เล็กน้อย หรือใหญ่โตเพียงไหน เมื่อประทับไว้ในจิตแล้ว มันก็มิได้มีสภาพนิ่งอยู่เฉย ๆ สภาวะของมันไม่ผิดอะไรกับลูกระเบิดเวลาที่เตรียมพร้อมจะทำงานของมัน การกระทำแม้ว่าจะนิดหน่อย แต่ถ้ากระทำบ่อย ๆ ทุกวันเวลา ก็เท่ากับสะสมกำลังระเบิดเอาไว้ทีละเล็กทีละน้อย สิ่งใดทำบ่อยก็เกิดความชำนิชำนาญ ไม่ว่าจะเป็นทางดีหรือทางชั่ว ถ้าเป็นกรรมชนิดใหญ่หนักหน่วงรุนแรง ก็อาจจะให้ผลสะท้อนกลับมาเร็วมาก แต่ถ้ากรรมเล็กน้อยก็อาจจะรอคอย สะสมติดต่อกันเข้าไว้จนกว่ากำลังจะเพียงพอให้ผลได้ กรรมในปัจจุบันนี้มีกำลังน้อย อาจให้ผลได้เพียงทางใจอย่างเบาบางแทบจะสังเกตเห็นไม่ได้ โดยเฉพาะผู้ที่วิบากในด้านกุศลจากอดีตกำลังให้ผลดีอยู่ กรรมอันเป็นบาปในปัจจุบันอาจไม่มีโอกาสส่งผลให้ได้เลย ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่มีวิบากในด้านอกุศล

จากอดีตกำลังให้ผลอยู่ แม้ว่าจะก้มหน้าก้มตาทำแต่กรรมดีมากมายแค่ไหน ก็มิอาจจะต้านทานแรงกรรมอันเป็นบาปที่ได้กระทำไว้ในอดีตของตนได้เลย จำเป็นต้องจำทนไปจนกว่าแรงกรรมจะหมดกำลังอ่อนแรงลง กรรมอันเป็นฝ่ายตรงกันข้ามจึงจะมีโอกาสเข้ามาแสดงบทบาทแทนที่ได้

ผู้ที่มิได้ศึกษาธรรมะให้ลึกซึ้ง ไม่เข้าใจขั้นตอนของวิบากกรรม จึงเกิดความฉงนสนเท่ห์อยู่เสมอว่า ทำไมบุคคลที่ทำความชั่วอยู่เป็นอันมากในปัจจุบันนี้ ไฉนจึงมีความสุขสบายดี มีชีวิตราบรื่นเป็นปรกติ แต่บางคนทำความดีแทบล้มแทบตายกลับได้รับแต่ความเดือดร้อนอยู่เป็นประจำ ทั้งนี้เพราะเขาไม่มีโอกาสทราบว่า แรงกรรมนั้นสามารถส่งผลได้รุนแรงและยาวนาน จนกระทั่งในชั่วชีวิตของเราซึ่งมีอายุขัยอยู่ประมาณ ๗๐–๘๐ ปีนี้สั้นนัก ไม่สามารถเปิดช่องให้กรรมทุกชนิด ซึ่งเจ้าตัวได้สร้างไว้ทั้งในอดีตและปัจจุบัน จะสามารถแทรกตัวเข้ามาให้ผลได้ครบทุกอย่าง แต่การเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏนั้นยาวนานมากกว่า เพราะฉะนั้นมันจึงติดตามคอยจ้องให้ผลอยู่เรื่อยไปตามวิถีของมัน ประดุจนายพรานที่ติดตามสะกดรอยสัตว์ที่เขาล่า บางช่วงเวลาก็ดูเหมือนว่า สัตว์ผู้ถูกล่านั้นเป็นอิสระ ปลอดภัย สามารถพักผ่อนนอนหลับก็ได้ เมื่อยามที่นายพรานแกะรอยตามมา

ไม่ทัน หากเมื่อใดพลั้งเผลอ มิได้ระวังตัว ออกจากที่ซ่อนเพื่อหาอาหาร นายพรานผู้มุ่งประทุษร้ายอยู่ก็ย่อมจะได้โอกาสเข้าทำอันตรายทันที

ผู้ที่ได้เคยศึกษารายละเอียดในพระอภิธรรมปิฎกมาแล้วย่อมจะทราบได้ว่า เพียงชั่วดีดนิ้วมือหนึ่งครั้ง จิตของเราเกิดและดับสลับกันถึงแสนโกฏิขณะ และวิถีจิตที่รับกับอารมณ์ต่าง ๆ ทั้งทางฝ่ายดีและฝ่ายชั่วนั้นวิถีหนึ่งมี ๑๗ ขณะ ลองคิดคำนวณดูว่า ทุกสิ่งที่กระทบแล้วฝังประทับไว้มันคงในแต่ละวิถีนั้น จะมีจำนวนมากมายสักเพียงไหน ในชั่วเวลาที่เราดีดนิ้วมือครั้งเดียว และเมื่อคิดถึงว่า วันหนึ่งมีถึง ๒๔ ชั่วโมง จิตของเราจะเกิดดับเป็นจำนวนเท่าใด มีอารมณ์ชนิดบุญหรือบาปวันละเท่าใด ก็น่าจะคาดคะเนได้ว่า กรรมที่ประทับไว้ในจิตนั้นจะมากหรือน้อยกันแน่

บางคนเคยพูดอย่างอวดฉลาดว่า บาปไม่สำคัญ เราอย่าไปนึกถึงมันเสียก็แล้วกัน ทำลืม ๆ มันไปเสีย ถ้าไม่นึกถึงมันก็ลืมไปเอง แต่นั่นเป็นเพียงคำพูดซึ่งคนเป็นจำนวนมากมายสามารถจะพูด แสดงความตั้งใจว่าจะทำ หรือไม่ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ ครั้นถึงเวลาเข้าจริง ๆ ก็หาได้มีความสามารถจะทำหรืองดเว้นสิ่งที่พูดไว้นั้นไม่ โดยเฉพาะการต่อสู้กับแรงกรรม

นี้มิใช่วิสัยของใครเลย เพราะทุกคนมีสิ่งที่เรียกว่า "สัญญา" คือความจดจำสิ่งที่ผ่านเข้ามาในจิตใจได้ทั้งสิ้น ยามปรกติเราอาจจะลืม คือมิได้นึกถึงสิ่งนั้น แต่เมื่อได้กระทบกับอารมณ์ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเรื่องเก่า เราก็จะพลันนึกขึ้นได้อย่างแจ่มชัด ถ้าเราไม่มีสิ่งที่เรียกว่า "สัญญา" เราจะจดจำคนที่เกี่ยวข้องกับเราได้หรือ เช่น คนที่เป็นพ่อ แม่ ลูก สามี ภรรยา และญาติมิตร ฯลฯ เราจะจดจำสิ่งของที่เป็นสมบัติของเราได้อย่างไร คนที่เคยฆ่าสัตว์มาแล้ว เมื่อได้เห็นหรือได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์ เขาก็ย่อมระลึกถึงกรรมเก่าที่เคยฆ่าสัตว์ขึ้นได้ ทั้งที่เรื่องราวได้ล่วงเลยมานานแล้ว บางคนเคยทรมานสัตว์ตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็ก และก็ว่างเว้นจากการกระทำเช่นนั้นมานานหลายสิบปีแล้ว แต่เมื่อใครพูดถึงการทรมานสัตว์ขึ้น อดีตที่ผ่านไปนานแล้วก็ย่อมจะกลับฟื้นขึ้นมาในจิตใจแม้ว่าเขาอาจจะมิได้พูด หรือแสดงออกให้ผู้อื่นรู้ แต่จิตใจนั้นเป็นเรื่องที่อยู่เหนือความบังคับบัญชาของผู้ใดทั้งสิ้น เมื่อมีเหตุคือการฆ่าสัตว์อยู่แล้วกระทบกับปัจจัยคือการสนับสนุนให้ระลึกได้เขาย่อมนึกได้ทันที และการระลึกได้นี้มิใช่ว่าจะไร้ผล กลับเกิดการประทับฝังมั่นลงในจิตซ้อนลงไปอีก ในทางตรงข้ามผู้ที่เคยทำกรรมเป็นมหากุศลไว้ เช่นได้เคยช่วยชีวิตมนุษย์

หรือสัตว์ซึ่งกำลังตกอยู่ในห้วงอันตรายน่าหวาดกลัว เมื่อใดได้ยินได้ฟังเรื่องของมนุษย์ หรือสัตว์ที่กำลังได้รับอันตราย หรือมีผู้ช่วยเหลือให้ชีวิตผู้อื่นปลอดภัย เขาก็ย่อมจะนึกถึงกรรมอันเป็นกุศลของตนได้ทันที และเมื่อระลึกแล้วย่อมจะประทับไว้ในจิตอีกทอดหนึ่งเช่นกัน ถึงแม้จะไม่ได้พบได้ฟังบางครั้งเรื่องราวต่าง ๆ ก็อาจผุดขึ้นมาในความนึกคิดเองก็ได้ ฉะนั้น ความตั้งใจที่จะลืมเรื่องอันเป็นบาป ย่อมเป็นเรื่องเพ้อฝันที่ไม่มีวันจะเป็นไปได้ โดยเฉพาะวิถีจิตในยามใกล้ชิดกับความตายนั้น ความรู้สึกนึกคิดอันจะเป็นผู้นำทางไปสู่สุคติหรือทุคติก็ตาม ย่อมอยู่นอกเหนือการบังคับของอะไร ๆ ทั้งสิ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ หลวงพ่อจึงได้ย้ำนักย้ำหนาว่าท่านไม่สามารถจะดลบันดาลให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือความทุกข์ความเดือดร้อนได้หมดสิ้นทุกคน สุดแท้แต่ว่าแรงกรรมของใครในด้านที่เป็นอกุศลนั้นอ่อนแรงลงแล้ว ท่านจึงจะช่วยปัดเป่าด้วยพลังจิตให้หายเร็วขึ้น หรือให้ความทุกข์ทรมานของเขาบรรเทาลง ท่านมิเคยอวดว่าจะสามารถต่อต้านแรงกรรมที่แต่ละคนได้สั่งสมกันมาในอดีตได้ เพียงแต่ท่านจะแนะนำให้ทำกรรมในปัจจุบันให้ดีที่สุดเท่านั้น

แม้ว่าหลวงพ่อจะขับไล่ภูตผีปีศาจด้วยอานุภาพที่เหนือกว่าของท่าน แต่ท่านก็มิได้ทำด้วยความทารุณโหดร้าย มิได้มีจิตรังเกียจเดียดฉันท์แต่อย่างใด เพราะเหล่าภูตผีปีศาจทั้ง-หลาย ก็คือผู้ที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เช่นเดียวกับคนที่มารับการรักษานั่นเอง แต่เมื่อมีกรรมอุดหนุนส่งเสริมให้ต้องมาร่วมชดใช้วิบากด้วย การเบียดเบียน กลั่นแกล้งกันเช่นนี้ หลวงพ่อก็ช่วยฝ่ายที่ได้รับทุกข์เดือดร้อนนั้นด้วยเมตตา และแผ่เมตตาให้แก่ฝ่ายที่กระทำด้วยเช่นเดียวกัน แล้วท่านก็จะไกล่เกลี่ยเกลี้ยกล่อมนำเอาผีเหล่านั้นไปกักตัวไว้เพื่ออบรมสั่งสอนให้รู้ผิดชอบชั่วดี ให้รู้บาปบุญคุณโทษชั่วระยะหนึ่ง โดยให้ความอุปการะอย่างดีด้วย เมื่อเห็นว่ากลับใจได้แล้วจึงปล่อยให้เป็นอิสระ

ผู้ไม่ประมาทปรารถนาจะมีชีวิตที่ราบรื่นปลอดภัย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสนใจใฝ่ศึกษาหาความรู้ ให้ เข้า ใจถึงความละเอียดลึกซึ้งว่า อะไรคือบาป อะไรคือบุญ พระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า ให้ "เว้นจากบาปทั้งปวง ทำกุศลให้ถึงพร้อม ทำจิตให้บริสุทธิ์ผ่องใส" นั้น คำว่าบาปทั้งปวงคืออะไรบ้าง ที่เรียกว่ากุศลถึงพร้อมหมายความถึงเพียงไหน และทำอย่างไรจึงจะเรียกว่าทำจิตให้บริสุทธิ์ผ่องใส ไม่ดำเนินชีวิตไปโดยเดาเหมือนกับคนตาบอด

โดยใช้ความรู้สึกนึกคิดอันเป็นวิสัยปุถุชนของตนเองตัดสินเอาว่า สิ่งใดที่ตัวเองชอบเรียกว่าบุญ สิ่งใดที่ตัวเองไม่ชอบจึงจะเรียกว่าบาป ซึ่งเป็นการตั้งตนไว้ผิดโดยแท้ เพราะบุญบาปย่อมให้ผลไปตามเหตุปัจจัยของมันเอง หาได้ให้ผลตามความคิดนึกของเราไม่ ทนายความผู้เก่งกาจในการใช้วาทศิลป์อาจแก้ต่างให้จำเลยหลุดพ้นจากการลงโทษของกฎหมายได้โดยถือเอาช่องโหว่หรือรูรั่วของกฎหมายมาใช้เป็นประโยชน์ แต่กฎของธรรมชาติหรือกฎแห่งกรรมนั้น วาทศิลป์ใด ๆ ย่อมปราศจากความหมายโดยสิ้นเชิง และเป็นกฎที่ยุติธรรมอย่างไม่มีที่เปรียบได้นั่นเทียว ธรรมชาติของไฟนั้นให้ความร้อนและเผาไหม้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ใกล้ แม้ผู้ใดจะอ้างว่า ต้องเข้าใกล้ไฟเพราะความจำเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดก็ตาม ไฟจะยอมรับรู้ลดหย่อนความเร่าร้อน ผ่อนผันการเผาไหม้ลงก็หามิได้ ไฟฉันใดบาปกรรมที่เราสร้างขึ้นก็ฉันนั้น ถ้าเราทุกคนฝึกจิตให้มีความสามารถล่วงรู้อดีตได้ เราก็อาจจะเห็นว่าบุคคลที่กำลังเร่าร้อนอยู่ในกระแสแห่งความทุกข์ น่าเวทนานั้น ที่จริงแล้วเขาเองก็เคยสร้างความทุกข์ความเดือดร้อนให้ผู้อื่นมามาก ส่วนบุคคลที่กำลังประสบความสุขสบายราบรื่นในชีวิตอยู่ เขาก็ย่อมเคยสร้างความสุขให้แก่ผู้อื่นมาแล้วเช่นเดียวกัน เมื่อศึกษาหาความรู้ให้เข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว

ก็จะได้ละเลิกการกระทำอันเป็นบาปทั้งปวงเสีย รีบสร้างเสริมบุญกุศลให้ถึงพร้อม และจะได้ทำให้จิตของตนบริสุทธิ์ผ่องใส อันจะนำมาซึ่งความสุขอันถาวร

การอบรมสั่งสอนธรรมะ และ ฝึกการปฏิบัติธรรม

เนื่องจากในอดีตชาติที่เป็นพระธุดงค์ หลวงพ่อเสือได้เคยเดินทางไปศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากพระไตรปิฎก ถึงประเทศพม่าและลังกา ซึ่งทั้งสองประเทศนั้นเป็นแหล่งรวมพระคัมภีร์ของพระพุทธศาสนาอย่างสมบูรณ์ยิ่ง ท่านได้เข้าฝึกอบรมทั้งในด้านปริยัติ และปฏิบัติมาแล้วอย่างทั่วถึง และแตกฉาน มีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะนำเอาธรรมะที่ได้เคยเรียนและปฏิบัติมาเผยแผ่แก่มวลมนุษย์ เมื่อท่านได้พิจารณาเห็นว่า อภิธรรมมูลนิธิซึ่งอาจารย์บุญมี เมธางกูร เป็นผู้นำในการบรรยายเผยแพร่พระอภิธรรมปิฎกนั้น ได้ดำเนินกิจการไปในแนวทางที่ถูกต้องตรงตามความประสงค์ ที่หลวงพ่อมุ่งหมายไว้ คือการนำเอาพระปรมัตถธรรม อันเป็นธรรมะขั้นลึกซึ้งตรงตามหลักวิชาการในพระพุทธศาสนา อย่างแท้จริงมาแสดงแก่ประชาชน ฉะนั้น ท่านจึงได้ตั้งเจตนาไว้ในอันที่จะเข้ามาร่วมสนับสนุนกิจการของอภิธรรมมูลนิธิตั้งแต่เริ่มดำเนินการ แต่ท่านยังมิได้ออกมาช่วยอย่างออกหน้าออกตาในสมัยแรก ๆ จนกระทั่งได้มาเกี่ยวข้องกับอาจารย์

บุญมีโดยการช่วยรักษาอาการป่วยของคุณศศิธร เมธางกูร ซึ่งเกิดจากโอปปาติกะเข้ามากลั่นแกล้งนั้นแล้ว หลังจากนั้นท่านก็ได้ช่วยสนับสนุนด้วยการให้คำปรึกษา ทำนายทายทักเหตุการณ์ล่วงหน้า พร้อมทั้งแนะนำวิธีการแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการดำเนินงานของอภิธรรมมูลนิธิให้เป็นไปด้วยดี

ต่อมาในตอนปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๘ อภิธรรมมูลนิธิวัดพระเชตุพน ฯ โดยอาจารย์บุญมี เมธางกูรเป็นผู้นำได้เปิดการแสดงเพื่อพิสูจน์การเวียนว่ายตายเกิดขึ้น ในวันอาทิตย์ต้นเดือนของทุกเดือน ติดต่อกันเป็นเวลานานถึง ๒ ปีเศษ ให้ประชาชนได้มาชมเพื่อยืนยันคำสอนในพระพุทธศาสนาว่า ตราบใดที่ยังมิได้ศึกษา และปฏิบัติธรรมจนถึงขั้นบรรลุมรรคผลเป็นพระอรหันต์แล้ว ทุกชีวิตก็ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดกันอยู่มิรู้จบสิ้น และการตายแต่ละครั้งก็หมายถึงการเปลี่ยนภพภูมิที่เกิดใหม่ อันคาดคะเนไม่ถูกว่าจะไปเกิดเป็นอะไร จะดีหรือเลวกว่าเก่า อาจเกิดเป็นเทวดา มนุษย์ สัตว์นรก เปรต อสุรกาย หรือสัตว์เดรัจฉาน จะไปเกิดเป็นอะไรก็ตาม หากขาดปัญญาเป็นเครื่องนำทางเสียแล้ว ก็นับว่าเป็นการดำเนินชีวิตไปด้วยความมืดมน เสี่ยง

ต่ออันตรายทั้งสิ้น ผู้ที่ไม่เคยคำนึงถึงเรื่องนี้มาก่อน จะได้เริ่มหยิบยกเอามาไตร่ตรอง และจะได้เริ่มแสวงหาพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง เป็นประทีปส่องทางไปสู่ความเจริญของชีวิต และได้ถือโอกาสแนะนำทุก ๆ ท่านว่า พระอภิธรรมปิฎกนั้นเป็นพระธรรมซึ่งกล่าวถึงความจริงของชีวิตอันเป็นปรมัตถ์ ใครได้ศึกษาและปฏิบัติตามแล้วก็จะพบหนทางที่ดีที่สุด อันจะประคับประคองตนเองไปสู่ความปลอดภัย

การดำเนินงานพิสูจน์การเวียนว่ายตายเกิดดังกล่าวนั้นก็คือได้จัดหาบุคคลผู้จะทำหน้าที่เป็นสื่อกลางให้เทวดาที่ได้รับเชิญมาอาศัยร่างของบุคคลนั้นแสดงออกด้วยการพูดปาฐกถาเล่าเรื่องราวของตนเองในปัจจุบัน เชื่อมโยงไปถึงเรื่องในอดีตชาติที่เป็นมนุษย์ด้วย บางท่านก็แสดงความสามารถพิเศษออกมาให้ชมในท่ามกลางผู้สนใจมาชมเป็นจำนวนหลายร้อยคน การแสดงทุกครั้งมีผู้มาชมแน่นขนัดแทบไม่มีที่แม้แต่จะยืน นับว่าได้ประโยชน์มาก (เรื่องราวเหล่านั้นได้รวบรวมบันทึกเหตุการณ์พิมพ์ออกเผยแพร่แล้ว ผู้สนใจจะเรียกซื้อได้ที่แผงขายหนังสือของอภิธรรมมูลนิธิ วัดพระเชตุพน ฯ) และผลที่เกิดตามมาหลังจากการแสดงดังกล่าวก็คือ มีผู้สนใจ

เข้ามาศึกษาพระอภิธรรมเพิ่มจำนวนขึ้นกว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก

เบื้องหลังของการแสดงพิสูจน์การเวียนว่ายตายเกิดนั้น หลวงพ่อเสือได้เป็นที่ปรึกษา แนะนำเทพผู้ที่เหมาะสมจะมาแสดงปาฐกถา หรือแสดงอิทธิฤทธิในงานทุกครั้ง โอกาสนั้นทำให้ท่านได้รับ คุณวิชิต ธรรมรังษี เทพผู้หนึ่งซึ่งได้รับเชิญให้มาร่วมการแสดงไว้เป็นลูกศิษย์ใกล้ชิด คุณวิชิตผู้นี้เป็นเทพผู้มีความสามารถทางด้านจิตรกรรมมาตั้งแต่สมัยยังเป็นมนุษย์ ครั้นสิ้นชีวิตลงแล้ว ความสันทัดจัดเจนในการเป็นช่างศิลป์ทั้งการเขียนภาพและอื่น ๆ อีกหลายแขนงก็ยังติดตามมา จึงสามารถมาร่วมการแสดงโดยอาศัยร่างคุณศศิธร แล้วปิดตาเขียนภาพต่อหน้าผู้ชม เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าผู้ที่เขียนภาพนั้นหาใช่คุณศศิธรไม่ แต่เป็นเทพบุตรเข้ามาเป็นผู้เขียน เป็นผู้มีตาทิพย์ จึงสามารถเขียนโดยมิต้องอาศัยนัยน์ตาของร่างทรงเลย นอกจากนั้นยังปิดตาเขียนหนังสือเป็นคำกลอนตอบโต้กับผู้ชมที่ได้เขียนถาม ในโอกาสนั้นด้วย เนื่องจากเป็นผู้ที่รักการเขียนกลอนมา แต่สมัยยังเป็นมนุษย์ สามารถเขียนได้อย่างคล่องแคล่วรวดเร็วทันใจผู้อ่านอีกด้วย จึงเป็นการพิสูจน์ให้เห็นอีกอย่างหนึ่งว่า

ความรู้ความสามารถที่ได้ศึกษาและฝึกฝนมากอย่างนั้น แม้สิ้นชีวิตไปแล้วก็ยังคงติดตามตนอยู่ มิได้สูญหายไปพร้อมกับความตาย ไม่เหมือนกับทรัพย์สมบัติ เมื่อสิ้นลมหายใจแล้วก็หาอาจจะนำติดตัวไปได้ไม่

ปัจจุบันนี้ คุณวิชิต ซึ่งเดิมไม่เคยสนใจพระพุทธศาสนามาก่อน หลังจากที่มาร่วมงานของอภิธรรมมูลนิธิ และได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อเสือ แนะนำหนทางไปสู่ความมีปัญญาให้แล้ว ก็ได้เข้าศึกษาพระอภิธรรมและมีศรัทธาอย่างแรงกล้าที่จะช่วยงานเผยแพร่พระพุทธศาสนาอย่างเต็มกำลังความสามารถ และนับว่าเป็นลูกศิษย์ผู้หนึ่งที่เป็นกำลังสำคัญ คอยช่วยเหลือรับใช้หลวงพ่อด้วยความเคารพรักในคุณธรรมอันยอดเยี่ยมของท่านไม่มีวันเสื่อมคลายทีเดียว โดยเหตุที่คุณวิชิตผู้นี้เมื่อสมัยที่ยังเป็นมนุษย์เป็นผู้ที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ขยันหมั่นเพียร ได้ฝึกฝนความรอบรู้ในกิจการงานไว้มากมายหลายอย่าง ด้วยเป็นคนที่รักการศึกษาเล่าเรียน แม้แต่วิชาการเย็บปักถักร้อยหรือปรุงอาหาร อันเป็นที่กำหนดกฎเกณฑ์ของคนทั่วไปว่าเป็นงานของสตรี ก็มิได้งดเว้นที่จะฝึกหัดจนชำนิชำนาญ ทั้งยังมีมนุษยสัมพันธ์อันดี สามารถติดต่อประสานงานให้ก้าวหน้า

ไปด้วยความคล่องแคล่ว ความสามารถทั้งหลายทั้งปวงมิได้สูญหายไปไหน ยังประทับฝังมั่นอยู่กับจิต คุณวิชิตจึงเป็นกำลังสำคัญของอภิธรรมมูลนิธิตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ (ประวัติชีวิตของเทพวิชิต ธรรมรังษี ได้รวบรวมพิมพ์ไว้ตอนท้ายประวัติของหลวงพ่อเสือแล้ว)

นอกจากช่วยเหลือกิจการเผยแพร่ธรรมะแล้ว หลวงพ่อเสือยังได้ฝึกฝนลูกศิษย์ซึ่งเป็นนักศึกษาพระอภิธรรมหลายคน ให้ได้มีโอกาสเข้ามาช่วยในกิจการบำบัดปัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บด้วย โดยหลวงพ่อเป็นผู้พิจารณาคัดเลือกบุคคลที่มีอดีตเคยฝึกฝนในด้านสมาธิจิตมามาก เคยใช้พลังจิตช่วยรักษาคนเจ็บไข้มาแล้ว ให้ได้เข้ามาทำหน้าที่รักษาอาการป่วยของคนไข้ เพื่อสร้างกุศลผลบุญเป็นบารมีติดตัวไปในอนาคต บางคนก็ให้ช่วยในด้านการเป่าเทียน คือใช้ปากอมเปลวเทียนซึ่งมัดติดกันหลายเล่มจุดไฟลุกโชน แล้วเป่าลงไปที่ร่างกายของคนไข้ตรงที่เจ็บปวด ส่วนบางคนท่านก็จัดให้เป็นคนทรง เพื่อเปิดโอกาสให้เทวดาองค์อื่น ๆ ที่มีจิตเป็นกุศลมีความสามารถในการใช้พลังจิตช่วยรักษาคนป่วยไข้ จะได้ใช้ร่างทรงนั้นเป็นสื่อกลางเข้ามาช่วยทำงานด้วย เป็นการแบ่งเบาภาระ และได้มีโอกาสสร้างบุญกุศลตามศรัทธาของ

แต่ละท่าน คนที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นร่างทรงเหล่านี้ เคยสั่งสมกุศลในด้านเป็นคนทรงมาแล้วในอดีตเช่นเดียวกัน

สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งในการสงเคราะห์ผู้มีทุกข์กาย ทุกข์ใจ นอกเหนือไปจากการบำบัดรักษาให้ ก็คือการทำนายทายทักเหตุการณ์ล่วงหน้าให้ด้วย ส่วนมากคนไข้ต้องการทราบว่า ตนจะต้องทนทุกข์ทรมานไปอีกนานสักเท่าใด ถ้าได้รู้กำหนดเวลาเอาไว้แล้ว ก็นับว่าช่วยให้เตรียมตัวเตรียมใจได้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เทพที่ทำนายทายทักนั้น มีโอกาสดีกว่าโหรทั่วๆ ไป เพราะท่านรู้จิตของผู้ที่มาถามว่า มีความเข้มแข็งหรืออ่อนแอเพียงไหน ท่านจะบอกแต่เรื่องอันเป็นประโยชน์ และไม่บอกในสิ่งที่จะทำให้เกิดโทษแก่จิตใจของผู้ถาม

หลวงพ่อได้ถือโอกาสสอนธรรมะเล็กๆ น้อยๆ แก่ผู้เจ็บป่วยที่มาให้ท่านรักษา เช่น เรื่องของผลกรรมอันเกิดจากการกระทำของตนเอง ซึ่งจะส่งให้ดีให้ชั่วได้ตามความหนักเบา ไม่มีใครจะดลบันดาลให้กรรมต่างๆ ที่เคยทำไว้ลบเลือนหายไปได้ เป็นต้น ยังไม่ได้ลงมือสอนเป็นการจริงจัง เพราะในสมัยแรกๆ ท่านมีเวลาได้มาเข้าทรงพบปะกับประชาชนน้อยมาก เนื่องจากคุณศศิธร ผู้เป็นร่างทรงของ

ท่าน ยังติดงานอาชีพอยู่ จะปลีกตัวมาทำหน้าที่เป็นร่างทรง ได้เฉพาะวันอาทิตย์เท่านั้น วันอื่นหาโอกาสได้น้อย จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๒๕ นี้เอง เธอได้เปลี่ยนวิถีทางชีวิตใหม่ เลิกทำงานอาชีพเสีย หันมาอุทิศตนเป็นร่างทรงเพื่อการกุศลแต่เพียงอย่างเดียว จึงเป็นการเปิดโอกาสให้หลวงพ่อได้มาพบประชาชนเป็นประจำ ถึง ๖ วัน ในหนึ่งสัปดาห์

หลวงพ่อเป็นครูที่มีวิธีการสอนเป็นขั้นเป็นตอน ชักจูงใจผู้เรียนได้อย่างยอดเยี่ยม ท่านสามารถสร้างอุปกรณ์การสอนเพื่อเรียกร้องความสนใจได้อย่างน่าอัศจรรย์ กล่าวคือท่านเริ่มต้นด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ก่อน เช่น ใช้พลังจิตเสกพระเครื่องให้มาอยู่ในดอกบัว ในผลส้ม ในไข่ไก่ เสกเรียกพระบรมสารีริกธาตุให้มาอยู่ในดอกไม้ บางคราวท่านก็คายลูกนิมิตลูกเล็กๆ ปิดทองด้วยมีชานหมากติดอยู่เต็ม สิ่งของที่ใช้เป็นสื่อนั้นมีมากมายหลายอย่าง บางครั้งท่านหยิบพระบูชาขนาดหน้าตักกว้างประมาณ ๕ นิ้วขึ้นมาจากโอ่งน้ำมนต์ ซึ่งเพิ่งจะนำไปล้างและใส่น้ำมาใหม่ ท่านหยิบขึ้นมาท่ามกลางประชาชนที่มานั่งดูอยู่พร้อมกันหลายสิบคน บางวันก็เรียกมาจากม้วนใบตองเป็นพระบูชาขนาดหน้าตักกว้าง ๕ ถึง ๗นิ้ว

สิ่งที่ใช้เป็นสื่อ คือ ส้ม ไข่ไก่ ใบตอง มังคุด ดอกบัว และอื่นๆ เป็นของที่มีผู้นำไปถวายจากที่อื่น หาใช่เป็นของที่เตรียมไว้ก่อนไม่ และท่านก็ทำให้ดูอย่างเปิดเผย มิต้องแอบบังแต่อย่างใด

วัตถุมงคลเหล่านี้ ท่านได้แจกจ่ายให้แก่ลูกศิษย์บ้าง แต่บางวันท่านก็มอบให้แก่บุคคลที่เพิ่งจะได้มาพบท่านเป็นครั้งแรกก็มี บางคนเคยได้พระเครื่องซึ่งอัดกรอบเลี่ยมแล้วห้อยกับสายสร้อยได้ทันที บางคนได้สายสร้อยมีพระเครื่องห้อยอยู่หลายองค์ ท่านอธิบายว่า สิ่งเหล่านี้ต้องมอบให้แก่ผู้ที่มีบุญ สมควรได้รับ หากให้แก่ผู้ที่ไม่สมควร ถึงแม้จะรับไปก็ต้องมีอันเป็นสูญหาย

ที่เล่าลือกันมากก็คือพระที่ท่านแทงขึ้นมาจากผลส้ม โดยปอกเปลือกส่วนขั้วออกด้วยมีด เทกาวน้ำลงไปในรอยผ่าประมาณ ๑ ช้อน แล้วใช้ปากกาเมจิกสีใดสีหนึ่ง ถือไว้เหนือผลส้มชั่วขณะที่ปากมนต์ลงไปในผลส้ม ต่อจากนั้นก็จะใช้ไม้มะยมซึ่งเหลาเป็นแท่งกลม เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณครึ่งนิ้วแทงส้มจากด้านล่างขึ้นไป จะได้พระเป็นสีตามปากกาเมจิกนั้นๆ ถ้าใช้ปากกาเมจิกหลายสี เวลาแทงขึ้นมาก็จะได้พระมีจำนวนเท่ากับปากกาเมจิก และมีสีต่าง ๆ ตามสีปากกาด้วย

แต่บางครั้งท่านจะประหยัดเวลาด้วยการเป่ามนต์ลงไปที่ผล-ส้ม แล้วแกะส้มออกเป็นสองซีก ปรากฏว่าในผลส้มนั้นมีพระขนาดเล็ก สีต่างๆ อยู่เต็ม ประมาณ ๙ องค์ ถ้าวันใดไม่มีใครนำส้มมาถวาย ท่านก็ใช้รูดจากปากกาเมจิก กรรไกรไฟแช็ก กระบวยที่ตักน้ำมนต์และจากเสื้อที่ร่างทรงสวมใส่อยู่ พระเครื่องเหล่านี้ส่วนมากจะเป็นพิมพ์แบบพระสมเด็จวัดระฆัง พระนางพญา และรูปของหลวงพ่อเอง ที่น่าตื่นเต้นยิ่งกว่านั้นก็คือ หลวงพ่อเอื้อมมือคว้าจากกลางอากาศก็ได้วัตถุมงคลเหล่านั้น

สำหรับพระเครื่องที่หลวงพ่อใช้กาวน้ำเป็นอุปกรณ์นั้นในตอนแรกจะอ่อนมาก สามารถจับงอได้ นานเข้าจึงแข็งตัว เคยมีคนนำไปพิสูจน์ว่าพระนี้ทำขึ้นจากสารอะไร ก็ไม่มีใครสามารถจะบอกได้ เพราะเป็นสารที่ไม่มีในโลก หลวงพ่อพูดอยู่เสมอว่า พระของท่านชื่อ "สมเด็จกาว อำเภอสีจังหวัดส้ม ไม่มีราคา มีแต่ศรัทธาและปัญญาบรรจุอยู่เต็ม"

ผู้เขียนเคยเห็นหลวงพ่อเสกเสือให้แก่ลูกศิษย์ผู้ชายคนหนึ่ง โดยท่านใช้มีดกรีดที่ใบตองซึ่งม้วนอยู่ รอยกรีดนั้นเป็นรูปเสือคอกลม มีแขน เสกเป่าอยู่สักครู่ท่านก็ดึงเสือออกมาจากใบตองนั้นสองตัว สีฟ้ากับสีเนื้อ เป็นเสื้อผ้าป่าน

คอกลม มีลายปักเป็นรูปดอกไม้เป็นแถวยาวลงมาทั้งด้านซ้ายและขวา มีกระเป๋าด้วย

เมื่อวันวิสาขบูชา พ.ศ. ๒๕๒๖ หลวงพ่อได้ทำอภินิหารให้เห็นประจักษ์แก่ตาผู้ที่มาร่วมงานพิธีไหว้ครูของอภิธรรมมูลนิธิ ในวันนั้นหลวงพ่อได้หยดเทียนลงในขันน้ำมนต์ใบใหญ่เพื่อทำน้ำมนต์ เสร็จแล้วท่านใช้กระบวยคนน้ำมนต์ไปทั่วขัน สักครู่น้ำตาเทียนกลับกลายเป็นพระพุทธรูปองค์เล็กๆ เต็มขัน ได้รับแจกกลับไปบ้านทั่วหน้ากัน

เคยมีคนบ่นว่า มาหาหลวงพ่อตั้งหลายครั้งแล้ว ยังไม่เคยได้รับแจกพระบ้างเลย แม้จะเอ่ยปากขอก็ยังไม่ได้ หลวงพ่ออธิบายว่า การขอเป็นโลภะ ท่านให้ไม่ได้ ส่วนบางคนได้บ่อยครั้งโดยมิได้ขอ จนสายสร้อยเต็มไม่มีที่จะแขวนอีก เพราะมีบุญกุศลที่เคยสร้างมาจึงได้รับ ทำให้มีผู้สงสัยว่า คนมีบุญนั้นเป็นอย่างไร บางคนมีฐานะดี มีหน้าที่การงาน ยศ ตำแหน่งสูง มีเงินทองทรัพย์สมบัติมาก แต่หลวงพ่อมิได้เสกพระให้ ส่วนที่ต่ำต้อยกว่ากลับได้รับ เช่นนี้จะเรียกว่าคนที่ฐานะดีกว่าเป็นผู้ไม่มีบุญหรือ จึงเป็นที่น้อยเนื้อต่ำใจของผู้ที่มิได้รับแจกพระเป็นอันมาก

อันที่จริงคำว่า "มีบุญ" สำหรับในกรณีนี้ น่าจะหมายถึงบุญที่จะได้รับพระเท่านั้นเอง ตามธรรมดาแล้ว ผู้ที่ได้

เกิดมาเป็นมนุษย์ ซึ่งจัดเป็นสุคติภูมิ ย่อมเป็นผู้มีบุญหนุน นำส่งมาให้เกิดในสภาพนี้ทั้งสิ้น แต่ว่าบุญที่ได้เคยกระทำมาในอดีตนั้นผิดแผกแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล ผลที่จะมาส่งให้จึงไม่เหมือนกัน บุญอย่างไหนก็ย่อมส่งผลในวิถีทางนั้น สำหรับการได้รับพระเสกจากหลวงพ่อ ก็ต้องเกิดจากเหตุอันเป็นบุญที่ได้กระทำไว้ตรงกับผลนั้นเอง หาใช่บุญอย่างที่จะส่งผลให้เป็นคนมีฐานะดี มีตำแหน่งการงานดี หรือมีอำนาจวาสนาอย่างอื่นไม่

หลวงพ่อไม่เคยบอกใครว่าพระพุทธรูป หรือวัตถุมงคลที่ท่านแจกให้นั้น เป็นสิ่งที่จะดลบันดาลให้ผู้รับเกิดลาภผลหรืออะไรอื่น พระของหลวงพ่อมีแต่ศรัทธากับปัญญาเท่านั้น ใครจะได้รับอะไร ก็เกิดจากผลของกรรมที่ได้เคยสร้างของตนมา ตามที่ท่านได้ย้ำแล้วย้ำอีกแก่ลูกศิษย์ทั้งหลายว่า "ใครทำ ใครได้" การทำอิทธิปาฏิหาริย์ของหลวงพ่อนั้นเป็นเพียงสิ่งที่จะเรียกร้องศรัทธาของผู้พบเห็น ทำให้เกิดความสนใจว่า ท่านทำได้อย่างไร ถ้าผู้อื่นอยากจะทำได้อย่างนั้นบ้าง จะมีทางทำได้หรือไม่ ในเวลาเดียวกัน หลวงพ่อก็ได้กล่าวย้ำให้เก็บเอาไปคิดว่า แม้แต่หลวงพ่อจะมีอิทธิฤทธิอันเกิดจากการฝึกฝนพลังจิตมาอย่างมากมายจนสามารถทำสิ่งมหัศจรรย์ที่คนอื่นทั่วไปทำไม่ได้ถึงเพียงนั้นแล้ว ท่านก็ยัง

ยืนยันว่า ไม่ใช่หนทางที่พาไปสู่ความพ้นทุกข์อย่างแท้จริง การศึกษาและปฏิบัติธรรมต่างหากที่จะนำไปสู่ความมีปัญญา และความพ้นทุกข์โดยสิ้นเชิง

อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อทราบดีว่า คนส่วนมากที่มีความเลื่อมใสและปรารถนาจะได้วัตถุมงคลจากท่านเพื่อนำไปบูชาและติดตัวไว้เป็นสิริมงคลบ้าง ท่านจึงเสกเหรียญโลหะรูปเหมือนของหลวงพ่อ มีห่วงร้อยสายสร้อยได้ แจกให้ทุกคนที่มาพบท่านในครั้งแรกโดยทั่วถึงกัน เหรียญนี้บรรจุไว้ในโถแก้ว เมื่อแจกไปจนเกือบหมดแล้วท่านก็ยกโถขึ้นเสกเป่าพร้อมกับใช้มือคนเหรียญ สักครู่หนึ่งก็กลับเพิ่มจำนวนขึ้นมาจนเต็มโถอีก จึงแจกกันได้เรื่อยไปไม่มีวันหมด

ภาพถ่ายของหลวงพ่อตั้งแต่สมัยยังเป็นมนุษย์ มีผู้ศรัทธาอัดถวายสำหรับหลวงพ่อจะแจกจ่ายให้แก่ลูกศิษย์ วันหนึ่งหลวงพ่อได้หยิบรูปถ่ายนั้นมาจำนวนหนึ่ง และลงลายมือชื่อเพียงแผ่นแรกแผ่นเดียวเท่านั้น หลังจากเสกเป่าลงไปพริบตาเดียว ภาพถ่ายทุกแผ่นก็มีลายมือชื่อของหลวงพ่อครบถ้วน

การสอนธรรมะของหลวงพ่อเริ่มขึ้นเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๖ โดยท่านได้เริ่มพูดธรรมะอย่างง่าย ๆ ให้ฟังสลับกับการเสกพระ และระหว่างเวลาเหล่านั้น คนที่มาหาหลวงพ่อ

เพื่อดูการเสกพระบ้าง มาเพื่อแสวงหาความรู้บ้าง ก็ได้เริ่มนำปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตกราบเรียนถามหลวงพ่อ บ้างก็นำเอาความทุกข์ความเดือดร้อนที่หาทางแก้ไขไม่ได้มากราบเรียนปรึกษา ถ้าท่านเห็นว่าพอจะช่วยเหลือได้เพราะอกุศลกรรมส่งผลไม่แรงนัก ท่านก็จัดการช่วยเหลือไปตามสมควร แต่บางคนก็ถูกอกุศลกรรมกระหน่ำหนัก ไม่อาจช่วยเหลือได้ ท่านก็ให้ธรรมะเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงกำลังใจไปบ้าง เมื่อมีผู้สนใจมาหาหลวงพ่อ และนำปัญหาเกี่ยวกับธรรมะมาถามบ่อย ๆ เข้า หลวงพ่อจึงถือโอกาสนำให้มีการฝึกสมาธิเป็นการจริงจังขึ้น ครั้งแรกฝึกเพียงสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง ต่อมาเมื่อมีผู้สนใจเข้ารับการฝึกสมาธิมากขึ้นทุกที ท่านจึงเพิ่มการฝึก ให้มากครั้งขึ้นจนกระทั่งเป็นการฝึกประจำทุกวัน เว้นวันพุธเพียงวันเดียว เพื่อให้ผู้เป็นร่างทรงได้มีโอกาสหยุดพักผ่อน

ก่อนการฝึกสมาธิทุกครั้ง มีการสวดสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย ต่อด้วยคำขอพระกรรมฐาน แล้วจึงเริ่มนั่งสมาธิเพื่อให้จิตใจเกิดความสงบ วางภารกิจที่ทำให้วุ่นวายใจเสียชั่วคราว ประมาณ ๑๕–๓๐ นาที แล้วจึงเริ่มสอนธรรมะ จิตใจที่ถูกฝึกให้มีสมาธิแล้ว ย่อมจะมีความสามารถรับฟังและเข้าใจในธรรมะที่ท่านสอนได้ดี หลวงพ่อไม่เคยกำหนดโดย

เฉพาะเจาะจงว่า จะต้องภาวนาว่าอย่างไร แล้วแต่ความถนัดของแต่ละบุคคล บางคนอาจจะภาวนาว่า "พุทโธ" บางคนอาจภาวนาว่า "สัมมาอะระหัง" หรืออื่น ๆ ตามที่เคยทำ สำหรับบางคนที่ไม่เคยหัดมาก่อน จะใช้คำภาวนาของหลวงพ่อก็ได้ คือ หายใจเข้าภาวนาว่า "โอมหังวันโท" หายใจออกภาวนาว่า "นโมพุทธายะ" เมื่อจิตเริ่มสงบได้บ้างแล้วก็อาจตัดทอนให้สั้นลง ใช้คำว่า "พุทธะโส" จุดประสงค์ที่ใช้คำภาวนานี้ ก็เพื่อให้จิตมีที่ยึดเกาะอยู่ ไม่เที่ยวซัดส่ายไปที่อื่น และเมื่อจิตคุ้นเคยกับการฝึกดีแล้ว อาจจะกำหนดลมหายใจเข้าออกที่กระทบจมูกเป็นอารมณ์แทนก็ได้

อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อจะย้ำเสมอว่า การทำสมาธิควรทำอย่างมีขอบเขต อย่าหลงติดในนิมิตที่เกิดขึ้น เมื่อจิตเริ่มเข้าสู่ความสงบ ก็มักจะผ่านพบนิมิตกันเป็นส่วนมาก ต้องระวังตัวอย่าติดหลงในนิมิต ให้ทำความรู้สึกสำนึกอยู่ว่าเห็นนิมิตแล้วเท่านั้น ไม่ต้องตามดูถึงรายละเอียดของสิ่งเหล่านั้น เพราะนิมิตนี้อาจเกิดขึ้นได้จากเหตุ ๒ ประการคือ เกิดจากเทพมาช่วยทำให้เห็น หรือเกิดจากสัญญา คือความจำที่ได้เคยผ่านพบ เคยรู้ เคยเห็นมาก่อนแล้ว เช่นเห็นพระพุทธรูปเป็นต้น พระพุทธรูปเป็นสิ่งที่เคยเห็น เคยพบ จำได้ติดตาติด

ใจ เมื่อจิตสงบก็เกิดนิมิตเห็นพระพุทธรูปได้ เมื่อไม่ติดตามยึดถือเอาเป็นจริงเป็นจัง นิมิตเหล่านั้นก็ต้องหายไปเอง

การทำสมาธิเป็นเพียงเพื่อให้จิตเกิดพลังเข้มแข็งขึ้น และเป็นการฝึกสติ ฝึกความรู้สึกตัว ไม่ปล่อยจิตให้ซัดส่ายไปตามความเคยชิน ซึ่งจะถูกธรรมชาติฝ่ายชั่ว คือกิเลสครอบงำความคิดนึก ให้เป็นไปในทางอกุศลมากกว่าจะเป็นกุศล คนที่เคยบ่นว่าไม่สามารถจะหักห้ามจิตใจของตนเองให้หยุดคิดในเรื่องราวอันไม่ควรคิดนั้น ถ้าสนใจใฝ่เพียรฝึกสมาธิไว้เสมอแล้ว จะพบว่าจิตของคนเรานั้นก็มีเวลาที่จะสงบลงได้เหมือนกัน หลวงพ่อได้กล่าวเตือนอยู่เสมอว่า การที่ท่านให้ฝึกสมาธินี้เป็นเพียงพื้นฐานสำหรับให้จิตมีความสงบตั้งมั่นพอที่จะรับฟังธรรมะ และฝึกการปฏิบัติวิปัสสนากรรม-ฐาน ซึ่งจะเป็นหนทางนำไปสู่ความพ้นทุกข์อย่างแท้จริงได้ในลำดับต่อไป เพราะฉะนั้น คนที่มัวหลงยึดติดอยู่กับความสงบสบายของสมาธิจึงจัดเป็นคนที่ขาดปัญญาโดยแท้ เพราะการทำสมาธิเป็นเพียงการสำรวมจิต ให้นิ่งสงบอยู่ในอารมณ์เดียว คือให้อยู่กับคำภาวนาบ้างให้อยู่กับลมหายใจบ้าง แต่มิได้มีการพิจารณาให้รู้แจ้งในสัจธรรมแต่อย่างใด จึงไม่มีหนทางที่จะเกิดปัญญาไถ่ถอนตัวเองออกจากความเห็นผิด ซึ่งติดตัวกันมานับชาติไม่ถ้วน

โดยเหตุที่หลวงพ่อเป็นผู้ที่มีพลังจิตสูง เมื่อท่านได้มาฝึกอบรมสมาธิให้ จึงปรากฏว่าลูกศิษย์ที่มาฝึกพากันปรารภว่า ได้ผลกว่าที่เคยฝึกด้วยตนเองที่บ้าน ความเมื่อยขบของร่างกายซึ่งต้องนั่งอยู่เป็นเวลานานก็ไม่เกิดขึ้นอย่างที่เคยเป็น บางคนยังอาจรู้สึกได้ถึงพลังแห่งกระแสจิตของหลวงพ่อที่ส่งมาควบคุมจิตของแต่ละคนอีกด้วย

หลวงพ่อเคยให้คำจำกัดความของสมาธิ กับ วิปัสสนาว่า

"สมาธิ คือ การหนีภัย วิปัสสนา คือ การเผชิญภัย"

หลังจากที่ได้ฝึกสมาธิในแต่ละวันแล้ว หลวงพ่อจึงได้เริ่มอบรมธรรมะให้ ท่านใช้ถ้อยคำง่าย ๆ ฟังง่าย เข้าใจง่าย และปฏิบัติตามง่าย โดยเหตุที่ท่านรู้จิตของผู้ที่มาฟังได้ดีว่ามีพื้นอุปนิสัยทางธรรมะมามากน้อยเพียงใด ท่านจึงสามารถเลือกใช้วิธีการสอนให้ตรงตามอุปนิสัยของเขา ทำให้เกิดผลดีแก่ผู้รับฟังเป็นอันมากและเมื่อผู้ใดซึ่งปฏิบัติธรรมแล้ว เกิดปัญหาสงสัย หรือขัดข้องต่อการปฏิบัติอย่างไร นำเอาปัญหาดังกล่าวมากราบเรียนถาม หลวงพ่อก็มีวิธีอธิบาย ชี้แจงจนกระทั่งผู้ถามเข้าใจแจ่มแจ้ง เกิดความพอใจกลับไปทั่วหน้า

วันใดที่มีคนหน้าใหม่ ๆ มาหาหลวงพ่อมาก ๆ ท่านทราบว่าบุคคลเหล่านั้น บางคนก็เพิ่งจะหันหน้าเข้ามาสู่ธรรมะยังมีความรู้ความเข้าใจน้อยมาก บางคนก็ยังไม่เคยทราบ

เรื่องของธรรมะมาเลย รู้จักแต่การบริจาคทาน รักษาศีลเท่านั้น หลวงพ่อก็พยายามสอนแต่ง่าย ๆ อาจฟังให้เข้าใจได้ทั่วถึง ดังจะได้นำเอาคำสอนของหลวงพ่อที่ได้กล่าวบรรยายไว้เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๗ ซึ่งเป็นวันที่มีผู้สนใจในเรื่องราวของหลวงพ่อ ได้มาพบท่านเป็นจำนวนมาก และอยากจะได้รับพรจากหลวงพ่อเนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ คำสอนนั้นได้ถอดความจากเทปบันทึกเสียง ดังนี้

การมีชีวิตเกิดขึ้นมามีทุกข์ ทุกข์ คือ เครื่องเศร้าหมองของจิตใจ ซึ่งประกอบไปด้วยกิเลส ตัณหา อุปาทาน เราเกิดมาด้วยผลของกรรม กรรมคือผลของการกระทำทั้งดีทั้งชั่วทั้ง ๒ อย่าง ที่เราทำมาทั้งสิ้น เวทนา คือตัวบ่งบอกลักษณะกรรมว่า เป็นกรรมชนิดไหน กรรมที่ประกอบไปด้วยกุศล ก็เป็นกรรม เช่น การทำบุญใส่บาตร บริจาคทาน ฟังธรรม ทำจิตเป็นกุศล ก็เรียกว่าเป็นการกระทำกรรมอยู่นั่นเอง และการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตลักทรัพย์ ผิดลูกผิดเมียเขา พูดส่อเสียด พูดประทุษร้ายและแม้กระทั่งการนึกคิดก็เป็นกรรม ในทางด้านของอกุศลจิต ดังนั้นธรรมะคือธรรมชาติที่ว่าไว้ถึงเรื่องชีวิตจิตใจที่มีอยู่ในตัวตนบุคคลแล้ว ธรรมชาติก็แบ่งออกเป็น

๒ หลักใหญ่ คือ ดีและชั่ว คือ กุศลาธรรมา อกุศลาธรรมา ทั้งสองชนิดนี้เป็นมูลเหตุแห่งวัฏฏะ คือการเวียนว่ายตายเกิดอย่างหาที่สิ้นสุดมิได้ ดังนั้น เมื่อมีเกิดก็เนื่องมาจากผลของกรรม ทำให้มีชาติ ชาติคือชาติที่บ่งบอกลักษณะรูปพรรณสัณฐานแห่งชาติกำเนิดนั้น เช่น การเกิดเป็นคนรูปพรรณสัณฐานก็จะต้องประกอบไปด้วยมือ ขา แขนฯลฯ มีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นฐานที่ตั้งของการรับอารมณ์ และรูปพรรณสัณฐานในชาติกำเนิดของสัตว์เดรัจฉานก็เรียกว่าชาติ บ่งบอกลักษณะ รูปพรรณสัณฐาน เต่าก็ต้องมีกระดอง นี่คือชาติ ชาติกำเนิด

เมื่อมีชาติขึ้นมาแล้ว ก็มีเติบโต เสื่อม ชรา และมรณะ เป็นไปตามวัฏฏะซึ่งหยุดยั้งไม่ได้เลย ไม่มีเหตุอันใดหรือใครดลบันดาลให้หยุดรอเวลา มันเป็นไปตามธรรมชาติ เมื่อมีชาติกำเนิดขึ้นมาแล้ว ก็มีรูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ เรียกว่า ขันธ์ ๕ รูป คือ รูปเดิน รูปยืน รูปนั่ง รูปนอน รูปหญิง รูปชาย รูปที่มากระทบอารมณ์ นี่คือรูป รูปอันนี้จะต้องตามด้วยเวทนา เมื่อมีรูปขึ้นมาแล้ว เราไม่ใส่เสื้อผ้าได้ไหม ทนไม่ได้ ทนต่อเวทนาไม่ได้ เย็น ร้อน อ่อน แข็ง เราจะต้องรับรู้อารมณ์มาจากไหนเล่า หนาว ให้เราไปอาบ

น้ำแข็ง เอาไหม ไม่ได้ อะไรมันบอก สัญญาเก่า ๆ มันบอกว่า เมื่อหนาวแล้วจะต้องหาอุ่นมาบิด เมื่อร้อนจะต้องหาเย็นมาดับ นี่ สัญญาเก่า ๆ มันบ่งบอกลักษณะหิวก็ต้องกิน โมโหก็ต้องร้อง เด็กเริ่มตั้งแต่เกิดมีสัญชาตญาณ เรียกว่า สัญญา ตรงนี้ละ ความสามารถของสัญญาบ่งบอกลักษณะความสำคัญสัญญา ตั้งแต่ลืมตาปฏิสนธิมา แม้กระทั่งในครรภ์มารดา ยังแสดงออกตามสัญชาตญาณไม่ได้เต็มเปี่ยม แต่สัญชาตญาณก็ติดมาตามกาลและเวลา เมื่อแม่กินเผ็ดเข้าไป ลูกก็ดิ้น เพราะทนต่อเวทนาไม่ได้ แสดงออกด้วยการดิ้น และเมื่อคลอดออกมาจากครรภ์มารดา ลูกเคยเห็นเด็กไหม ร้องทุกคน ทำไมจึงร้อง เพราะว่า เมื่อกำลังจะออกจากครรภ์มารดา อำนาจการบีบบังคับของธรรมชาติที่เบ่งลมออกมา บีบเด็กยิ่งกว่าก้อนหินไปกดทับ เจ็บไหม ถ้าเผื่อเป็นเราเจ็บ ทนทุกข์จนกระทั่งเกิดอะไร โมโห ยิ่งถูกบีบ ยิ่งทนไม่ได้ ก็จะต้องแสดงออกซึ่งโทสะทันที และมันมาจากไหนล่ะ ใครไปสอนให้เด็กมันมี เพราะสัญญาเก่า ๆ แห่งการเกิด มีการรู้อารมณ์ติดตามมาในสัญญานี้ เมื่อมีสัญญาแล้วก็มีสังขาร คือการปรุงแต่ง เนื่องจากผลของ

กรรมในอดีตชาติ ให้เป็นรูปหญิง รูปชาย ดำ ขาว อ้วน ผอม คือต้องตามมาด้วยเหตุแห่งกรรมที่ทำมาแล้ว และวิญญาณ คือตัวจิตที่รู้ในอารมณ์ ดังนั้น การเกิด ก็เป็นทุกข์ แบ่งออกเป็นง่าย ๆ คือ ๒ ภูมิแห่งการเกิด คือ ปุถุชนภูมิ และอริยภูมิ

ปุถุชนภูมิ คือ ภูมิตั้งแต่มนุษย์ สัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย อบายภูมิ

อริยภูมิ คือ ภูมิมนุษย์ เทวดา มีจาตุมหาราชิกา ดาวดึงสา ยามา ดุสิตา นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตดี พรหม อรูปพรหม นี่คือภูมิของอริยะ คือภูมิที่สามารถ มีปัญญาได้ ละอกุศลได้ ทำกุศลได้ ทำอกุศลได้

ส่วนภูมิที่ต่ำลงไป คือ ปุถุชนภูมิ มีโมหะปิดบัง โมหะคือตัวที่มืดมิดปิดสนิทแห่งการรับรู้ในกุศล

คติ แปลว่า ไป จะไปในภูมิไหน คติ คือตัว กรรมนี้ละ ซึ่งยืนให้เป็นไป เรียกว่าภพ ภพ คือการ ไปของโลภะ โทสะ โมหะ มีที่ไป มีที่เกิด ทำให้ มีชาติ ลักษณะนี้คือเวียนว่ายตายเกิด ตั้งแต่เราลืมตา จนหลับตาของแต่ละวัน มีอะไรบ้าง มีความพอใจ และ ไม่พอใจเป็นสรณะ เป็นพื้นฐานเลย ลืมตาขึ้นมา พอใจ ไม่พอใจ จนกระทั่งเข้ามุ้ง วันหนึ่ง ๆ มีอยู่ ๒ อารมณ์

พอใจกับไม่พอใจ พอใจก็เป็นตัวโลภะ เป็นกิเลส ไม่พอใจก็เป็นโทสะ ทั้ง ๒ ตัวนี้เป็นมูลเหตุแห่งวัฏฏะทั้งสิ้น ทำให้มีการเกิดอย่างหาที่สิ้นสุดมิได้ ออกจากวงกลมไม่ได้ เพราะอะไร วงกลมนี้ก็คือวงกลมแห่งการเกิด เสื่อม ชรา มรณะ และกรรมก็แบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะ กรรมซึ่งประกอบด้วยกุศล กรรมซึ่งประกอบด้วยอกุศล และกรรมซึ่งไม่ประกอบทั้งดี ทั้งชั่ว คืออกุศล และกุศลเป็นกิริยาจิต กรรมอันนี้จะเป็นกรรมที่อยู่ในพระอริยบุคคลคือพระอรหันต์ คือมีอุเบกขาเหนียวแน่นในการกระทำ เพราะรู้ว่า เราเป็นผู้ทำมาทั้งสิ้น จึงไม่สั่นคลอนเคลื่อนไหวต่อสิ่งที่มากระทบ ดังนั้น การจะกระทำได้ต้องเริ่มต้นจากการเป็นคนที่ประกอบไปด้วยพรหมวิหาร ๔ คืออารมณ์ที่ตั้งของความสงบนิ่งที่รู้ด้วยปัญญา

๑. เมตตา ๒. กรุณา ๓. มุทิตา ๔. อุเบกขา

เมตตา คือ ความปรารถนาดีกับผู้อื่น ส่งเสริมผู้อื่นให้ได้รับความสุขกายสบายใจ

กรุณา คือ การที่ช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นจากความทุกข์

มุทิตา คือ ความปีติยินดี โสมนัส เห็นผู้อื่นได้รับความสุข ซึ่งแม้จะเป็นสุขเวทนา ก็ยังยินดีกับเขา

และอุเบกขา คือ การสะกัดกั้นอารมณ์ที่มากระทบทั้งดีทั้งชั่ว เพราะรู้ว่า ทั้งที่กระทบดี กระทบชั่ว เป็นผลสืบเนื่องจากกรรมของเราทั้งสิ้น เราทำมาเราจึงได้รับ จึงไม่มีความสั่นคลอนและเคลื่อนไหว และที่สำคัญอุเบกขาไม่ใช่ความเฉยชา นิ่งเฉย ไม่สนองตอบต่อสิ่งที่มากระทบ แต่เป็นการสะกัดกั้นอารมณ์ที่ไม่ดีที่จะเข้ามาเท่านั้นเอง เพราะรู้ว่า ที่เราเจอะเจอของไม่ดี เรากระทบสิ่งที่ไม่ดี เราเกิดมาได้รับผลไม่ดี เพราะเราทำมา ที่เราเจอของดี เราทำงานได้ดี รุ่งเรืองเพราะเราทำมา ไม่หลงระเริงในเหตุที่เข้ามาเพราะเราทำมา เราทำถึงจะได้ ใครทำ ใครได้

ธรรมะคือธรรมชาติที่ว่าไว้เรื่องชีวิตจิตใจ เป็นปรมัตถธรรม จริงแท้แน่นอน ไม่เปลี่ยนแปลงทุกกาลทุกสมัย เช่นตาก็ทำหน้าที่ในการเห็น ไม่ต้องคำนึงเลยว่า เมื่อพันปีที่แล้ว เขาใช้หูทำหน้าที่เห็นหรือ หรือว่าอีกห้าพันปีข้างหน้า การมองจะเปลี่ยนมาใช้จมูก ไม่มีการเปลี่ยน เพราะว่าเป็นปรมัตถธรรม ที่ว่าไว้ จริงแท้แน่นอน ไฟคือความร้อน ที่กระทบได้ทุก ๆ คน เกลือก็คือลักษณะของรสเค็ม ไม่ต้องไปดูรูปพรรณ

สัณฐานว่าอยู่ในไหนั้น เม็ดเหลี่ยม ๆ ยังงั้น หยิกยังงั้นงอยังงั้น เรียกว่าเกลือ รู้ด้วยรสก็จบได้ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่ว่าไว้ถึงเรื่องชีวิตจิตใจ ขึ้นต้นและจบลงตัวได้โดยที่ไม่มีสืบเนื่องต่อไป และไม่มีโลภะนำ ส่วนวิชาการต่าง ๆ ที่เราเรียนมาทุกแขนง ไม่สามารถจบลงได้ เช่น แพทย์ศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ ภูมิศาสตร์ หลายร้อยหลายพันศาสตร์ที่มีอยู่ในโลกนี้ เป็นการขึ้นต้นและจบลงตัวไม่ได้ทั้งสิ้น และไม่สามารถนำเอาวิชานั้นมาแก้ไขเวทนาได้ เรียกว่า อวิชชา คือ วิชาที่ไม่สามารถหลุดพ้นจากกรรมได้

ดังนั้น พุทธศาสนาไม่ใช่อยู่ในใบสำมะโนครัว ไม่ใช่อยู่ที่เราพูดออกไปว่าเราถือศาสนาพุทธ อยู่ที่การปฏิบัติตัวเป็นธรรมชาติ เมื่อใครพบธรรมชาติ ผู้นั้นก็พบทางพ้นทุกข์

ที่สำคัญ เราควรจะมีปัญญารู้ว่า คำพูดแต่ละคำการกล่าวของเราแต่ละคำ มีผลอย่างไร มีความหมายอย่างไร เป็นประโยชน์แก่ชีวิตไหม เช่น ชาวพุทธที่มีชื่อบ่งบอกอยู่ในทะเบียนบ้าน ก็ท่องจบ เช่น พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ, ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ, สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ บางท่านก็แปลไม่ได้ เรียกว่าท่องจบ

บางท่านก็แปลได้ ขอถึงซึ่งพระพุทธ ขอถึงซึ่งพระธรรม ขอถึงซึ่งพระสงฆ์ ทั้งท่องได้ แปลจบ แต่ไม่มีปัญญาที่จะเข้าใจว่า จะถึงได้อย่างไร แต่ถ้าเผื่อมีปัญญารู้ว่าการถึงนั้นจะต้องรู้ว่า ต้นมันอยู่ที่ไหน ปลายมันอยู่ที่ไหน ถึงจะขึ้นต้นและจบลงตัวได้ เป็นการตรงต่อพุทธศาสนาที่แท้จริง และพระสงฆ์ คือผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ มีกิจและหน้าที่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือหาทางพ้นทุกข์ เจริญทางพ้นทุกข์ กิจอย่างอื่นไม่ใช่หน้าที่ของสงฆ์ ส่วนสงฆ์ที่ตรงตามพุทธศาสนา ที่เจอกับธรรมชาติอย่างแท้จริง ไม่ว่าผู้หญิง ผู้ชาย นั่งอยู่ที่นี่ถ้าเผื่อเราปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ประกอบด้วยศีล สมาธิ ปัญญา เรียกว่าพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าทั้งสิ้น สมมุติสัจจะเท่านั้นที่เราเห็นการที่ออกไปบวช คือการไปถือเพศบวชเท่านั้นเอง เป็นแต่การถือทางกาย กายก็คือที่อาศัยของรูปนาม ที่มันก็จะต้องทิ้งไป จิตมันรู้อารมณ์ การปฏิบัติจิตรู้ จิตจะนำไปด้วย ดังนั้น การปฏิบัติที่ถูกต้อง ควรจะปฏิบัติด้วยตัวของตัวเอง การพบ ถึงจะพ้น ไม่ใช่อยู่ที่สมมุติสัจจะสมมุติอะไรขึ้นมาก็ได้ ปรุงแต่งอะไรขึ้นมาก็ได้ สมมุติ

ก็คือความว่าสมมุติ มันก็ไม่ใช่ของจริง ปรุงแต่งมันก็ไม่ได้มีอย่างเดียว มีการเติม ต่อ ติด เพื่อมาประกอบเรียกว่าปรุง ดังนั้น ของที่ปรุงแต่งประกอบขึ้นมาหาสาระแก่นสารที่เป็นเอกไม่ได้เลย ตัวทางสายเอกที่จะตรงต่อพระนิพพาน คือการเจริญมหาสติปัฏฐาน ๔ ซึ่งมี กาย เวทนา จิต และธรรม เป็นที่ตั้งของการปฏิบัติ เพราะกาย เราก็พบได้จากทุกข์ที่เกิดขึ้นในกาย พิจารณาเห็นทุกข์ทุกขณะจิต

พระพุทธองค์ตรัสรู้เรื่องอริยสัจ ๔ ว่าเป็นธรรมะที่ประเสริฐที่สุด และพบถึงพ้นตรงคำว่าอริยสัจ ๔ เพราะอริยสัจ ๔ ประกอบด้วยทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค คืออะไรถึงจะเป็นมหาปัญญาที่แก่กล้า พิจารณาเห็นทุกข์ พระพุทธองค์ตรัสรู้ทุกข์ได้ เพราะพระพุทธองค์เพียรดูปัจจุบัน การปะติดปะต่อเชื่อมโยง ไม่ว่าการยืน เดิน นั่ง นอน เปี่ยมไปด้วยทุกข์ทั้งสิ้น รูปนั่ง ถ้าเผื่อนั่งอยู่นาน ๆ ก็ทนทุกข์ที่เกิดขึ้นไม่ได้ จะต้องเปลี่ยนท่า การเปลี่ยนใครเป็นผู้ทำ เราเป็นผู้ทำ การกระทำคือทุกข์ จึงเห็นทุกข์ว่ามีความสำคัญ มากในชีวิต จึงเป็นธรรมะที่ตรัสรู้แล้วว่าประเสริฐที่สุด และจึงหาต่อไปว่าเหตุแห่ง

การเกิดทุกข์มาจากไหน มาจากผลของกรรม ซึ่งประกอบไปด้วยกิเลส ตัณหา อุปาทาน คือโลภะ โทสะ โมหะ อวิชชาต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ ๑๒ หัวข้อ ก็จะหยิบยกมาว่า เมื่อมีทุกข์ หาเหตุแห่งการเกิดทุกข์ได้ ก็มีทางที่จะแก้ไขได้ และเมื่อแก้ไขแล้วก็พ้นทุกข์ ทุกข์จึงเป็นคำตรัสรู้ เป็นปัญญาธิคุณที่ประกาศออกมาว่า "เมื่อใครพบ ผู้นั้นก็พ้น"

เราเกิดมาด้วยผลของกรรม และกำลังทำกรรมต่อไป อย่างที่ไม่มีใครมาหยุดยั้งตัวเองได้ ไม่มีใครฝืนอำนาจกรรมใครได้ ไม่มีใครดลบันดาลให้ใครเป็นอะไรได้ อยู่ที่ตัวเอง ดังนั้น ขอให้ลูกทุกคนมีขันติธรรม ทำแต่สิ่งที่คิดว่าเป็นประโยชน์ต่อชีวิต ถามตัวเองอยู่เสมอว่าทำไปเพื่ออะไร มีตัวการอะไรในการกระทำนั้น ดี หรือชั่ว เราชอบไหม "ชอบ" อันนั้นจะทำให้เกิดอีกไหม ถามตัวเอง แล้วก็ตัดสิน จึงเรียกว่าเป็นการที่มีสติ คิดพิจารณา ทบทวน ใคร่ครวญ แล้วค่อยตัดสิน

กุศลผลบุญทั้งหมด ที่พ่อได้เพียรกระทำมา ขอแผ่เมตตาจิตให้แก่ลูกพ้นจากความทุกข์ พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดได้สิ้น ขอให้ลูกมีขันติ อดกลั้นทำกุศลต่อไปจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ คือพระนิพพานทุกคน นะลูกนะ"

คำสอนของหลวงพ่อที่นำมาแสดงไว้ในที่นี้ จัดว่าเป็นการสอนขั้นพื้นฐานสำหรับให้คนทั่วไปฟังง่าย ๆ ผู้ใดที่ติดตามฟังธรรมะของหลวงพ่ออยู่เป็นประจำก็จะทราบว่า ท่านสอนให้ก้าวเข้าไปสู่ความละเอียด ลึกซึ้งยิ่งขึ้นทุกที จนกระทั่งบางคนอาจบ่นว่ายากเกินไป

อย่างไรก็ตาม หลวงพ่อได้ย้ำอยู่เสมอว่า ท่านมิได้สอนให้ทุกคนที่ต้องการปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ จะต้องหลบหลีกปลีกตัวออกจากครอบครัว ออกจากกิจการงาน ออกจากสังคมที่แวดล้อมอยู่ ท่านทราบดีว่า ทุกชีวิตมีหน้าที่ต่อตนเอง และต่อทุกคนที่เกี่ยวข้อง ต่างต้องอยู่ในฐานะเป็นลูก เป็นภรรยา เป็นสามี เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นครู เป็นพ่อค้าแม่ค้า เป็นข้าราชการ เป็นทหาร ตำรวจ ฯลฯ ต่างมีภาระหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติ ฉะนั้น การสอนให้ทุกคนสละละหน้าที่ของตนเพื่อมาปฏิบัติธรรมอย่างเดียวนั้น เป็นการสอนที่ไม่ถูกต้อง ท่านต้องการเพียงแต่ให้ทุกคนรู้จักความจริงในธรรมะ คือธรรมชาติทั้งหลาย รู้เหตุ รู้ผล แล้วนำเอาวิธีการปฏิบัติธรรมที่ได้เรียนไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ควบคู่ไปกับการปฏิบัติภารกิจหน้าที่ของตน หลวงพ่อจะย้ำแล้วย้ำอีกว่าทุกคนต้องสนใจปฏิบัติ "หน้าที่" คือ "ที่หน้า" ให้ดีที่สุด การทำงานทุกอย่าง ถ้ารู้จักวิธีปฏิบัติให้ถูกต้อง

รู้จักใช้สติควบคุมจิตใจให้ดำเนินไปถูกทาง โดยอาศัยขันติ ความอดทน อดกลั้น และความเพียร พยายาม ไม่ท้อถอย ค่อยประคับประคองการกระทำทุกอย่างแล้ว ก็เรียกว่าเป็นการปฏิบัติธรรมทั้งสิ้น

หลวงพ่อมิได้หวังว่าผู้ที่ได้รับคำสอนไปแล้ว จะปฏิบัติได้ครบถ้วนทันที บ่อยครั้งที่มีผู้มาบ่นให้ท่านฟังว่า ถูกความพลั้งเผลอมาบั่นทอนจนกระทั่ง ขันติต้องกลายเป็นขันแตกไปก็มี ท่านก็บอกว่า ความรู้ตัวนั้นก็ยังดีกว่าไม่รู้ตัวเสียเลย เพราะเมื่อสติค่อย ๆ มีความเข้มแข็งขึ้น ก็จะเผลอน้อยลงเป็นธรรมดา เพราะสตินั้นมีถึง ๓ ระดับ คือ

๑. รู้ตัวเมื่อได้กระทำผิดลงไปแล้ว อาจจะนานเป็นชั่วโมง หรือเป็นวันก็ตาม เรียกว่า สติ

๒. รู้ตัวเมื่อได้กระทำผิดลงไปแล้ว รู้สึกตัวตามติดไปทันที เรียกว่า สัมมาสติ

๓. รู้ตัวก่อนที่จะได้กระทำผิด ทำให้ยับยั้งได้ทัน เรียกว่า สติสัมปชัญญะ

ท่านสอนให้ทุกคนควบคุมตนเองตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอนเช้าไปจนกระทั่งถึงเวลานอนอีกครั้งหนึ่ง ให้หมั่นพิจารณาตนเอง ถามตนเองว่าจะทำอะไร มีเหตุผลอะไรใน

การที่จะกระทำ ถ้าทำสิ่งใดไปโดยไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำ ก็แสดงว่าถูกกิเลสชักชวนให้ทำเสียแล้ว

การกระทำใด ๆ ที่เป็นไปตามเหตุผล พิจารณาแล้วก็จะเห็นว่า เราทำเพื่อแก้ไขความทุกข์ที่บีบคั้นอยู่เท่านั้นเอง เช่นต้องกิน ต้องนอน ต้องถ่ายหนัก ถ่ายเบา ต้องสวมเสื้อผ้า ต้องชำระล้างร่างกาย ต้องทำงานอาชีพ ฯลฯ เพราะเราจะไม่ทำก็ไม่ได้ แต่ถ้าทำอะไรโดยไม่มีความจำเป็นก็พิจารณาเห็นได้ว่า ทำไปด้วยอำนาจกิเลสชักจูงโดยขาดสติ ถ้าเราหมั่นกำหนดพิจารณาอยู่บ่อย ๆ เนือง ๆ แล้ว เราก็จะเห็นหน้าตาของตัวทุกข์อันแท้จริง และเห็นหน้าตาของกิเลสที่คอยหลอกล่อมอมเมาเราอยู่ได้ไม่ยากนัก

เมื่อมีงานให้จิตใจได้ทำ คือคอยกำหนดพิจารณาดูในสังขารอย่างนี้ สติก็จะค่อย ๆ เจริญก้าวหน้าไปเป็นลำดับ เป็นเหตุให้เกิดปัญญาเห็นแจ้งในความจริงว่า ในโลกนี้ไม่มีอะไรนอกจาก ทุกข์ เท่านั้น ทุกสิ่งในโลกไม่เที่ยง ต้องปรวนแปร เปลี่ยนแปลง และเสื่อมสลายดับสูญไป ไม่มีใครบังคับให้เป็นไปตามความพอใจของตนได้ ความยึดมั่นด้วยตัณหา อุปาทานก็ค่อย ๆ จางลง ๆ เกิดความเป็นอิสระขึ้นทีละน้อย จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ในที่สุด

คำสอนซึ่งเป็นเสมือนคติเตือนใจที่หลวงพ่อได้กล่าวแก่ลูกศิษย์ทั้งหลายอยู่เสมอ ๆ มีมากมาย บางคำก็เป็นคติเตือนใจ บางข้อก็พูดเป็นปริศนาให้ขบคิด เช่น

"ใครทำ ใครได้" และ "ใครพบ ใครพ้น"

หลวงพ่ออธิบายว่า พระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ย่นย่อลงแล้ว เหลือเพียง ๘ คำเท่านั้นเอง

"เขาก็คือเขา เราก็คือเรา"

สองวรรคนี้ หลวงพ่อให้ท่องไว้ เมื่อยามที่ประสบกับความไม่พึงพอใจจากการกระทำของคนอื่น เพราะเราแก้การกระทำของคนอื่นไม่ได้ เป็นการฝึกให้รู้จักทำจิตเป็นอุเบกขา คือแก้ที่ตัวเองจะได้ไม่เป็นทุกข์

"แกะย่อมขึ้นขน คนอย่าขึ้นเขา"

หมายถึงว่า เป็นคนต้องรู้จักคิดพิจารณาให้มากกว่าแกะ ซึ่งเป็นสัตว์เดรัจฉานนั่นเอง

"ยังโง่ในปัญญา แต่ไม่บ้าในกิเลส"

แม้ว่าจะยังไปไม่ถึงบรรลุมรรคผลนิพพาน แต่ก็ยังรู้เท่าทันกิเลส พอจะระงับยับยั้งการกระทำมิให้เป็นอกุศลได้

"คิดก่อนพูด อย่ากินก่อนหา อย่าว่าก่อนเห็น อย่าเล่นก่อนทำ"

ทั้ง ๔ วรรคนี้ เป็นเรื่องของการมีสติรอบคอบทั้งสิ้น

"อดีตคือความปด อนาคตคือความฝัน ปัจจุบันคือความจริง"

อดีตเป็นสิ่งที่ผ่านไปแล้ว ไม่มีวันที่จะกลับคืนมาเป็นความจริงได้ ส่วนอนาคตก็เป็นเพียงการคาดคะเนเอาเท่านั้น ปัจจุบันคือสิ่งที่อยู่เฉพาะหน้านั่นแหละ คือความจริงแท้แน่นอน

"เรียนให้รู้ ดูให้แจ้ง กำจัดให้ได้"

ทั้งสามวรรคนี้มีที่มาจาก ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ

"ขันติคือความเพียร การเรียน (ที่ไม่สามารถดับทุกข์ได้) คืออวิชชา ปัญญาคือเครื่องวัด ความชัดคือธรรมชาติ ถ้ามีปัญญารู้ในธรรมชาติ ผู้นั้นก็จะมีโอกาสพ้นทุกข์"

กิตติศัพท์ของหลวงพ่อแผ่กระจายออกไปอย่างกว้างขวาง ทำให้มีคนมาหาหลวงพ่อมากขึ้น ๆ ทุกที จนห้องที่หลวงพ่อต้อนรับผู้ที่มาหา และอบรมธรรมะให้แก่ลูกศิษย์ดูแคบลงไปมาก บางครั้งต้องนั่งจนหัวเข่าแทบจะเกยกัน วัตถุประสงค์ที่มาหาหลวงพ่อของแต่ละคนนั้นแตกต่างกัน บางคนมาเพื่อหวังจะได้ชมอิทธิปาฏิหาริย์ และหวังว่าอาจจะได้พระที่หลวงพ่อเสกให้ติดไม้ติดมือกลับไปเป็นที่ระลึก เคยมีบางคนถึงแก่ยอมเสียค่าเดินทางมาจากจังหวัดไกล ๆ เพียง

เพื่อจะมาขอพระจากหลวงพ่อ บางคนมีความทุกข์ เดือดร้อน อยากได้ที่พึ่ง ก็หวังว่ามาหาหลวงพ่อแล้ว ท่านจะมีทางช่วยเหลือได้ บ้างก็มาเพื่อเสาะแสวงหาธรรมะ ซึ่งจะเหมาะกับอุปนิสัยของตน เนื่องจากได้เคยไปค้นคว้าจากอาจารย์ในสำนักอื่น ๆ มามากแล้ว ยังไม่ถูกใจ เมื่อทราบข่าวว่าหลวงพ่อสอนธรรมะ ก็คิดว่าเผื่อจะได้อะไรดี ๆ จากท่านบ้าง แต่บางคนก็มาด้วยจุดประสงค์จะลองดี เพราะคิดว่าเป็นการเล่นกลของคนทรง คิดว่าการเข้าทรงเป็นสิ่งเหลวไหล ไม่น่าเชื่อถือบ้าง หลวงพ่อไม่มีความหวั่นไหว คงปฏิสันถารด้วยอย่างดี เปี่ยมด้วยความเมตตาต่อทุกคน ใครจะมาดีหรือมาร้าย ท่านก็คงตั้งอยู่ในความสงบ บางครั้งลูกศิษย์ของหลวงพ่อทนไม่ได้ ที่มีผู้มาลบหลู่ดูหมิ่น ก้าวร้าวต่อหลวง-พ่อซึ่งเป็นที่เคารพยิ่งของเขา อยากจะตอบแทนเขาด้วยความรุนแรง แต่หลวงพ่อสอนให้ใช้อุเบกขา ท่านได้ปฏิบัติเป็นตัวอย่างให้พวกลูกศิษย์ทั้งหลายเห็นว่า ท่านมิใช่เพียงแต่สอนเท่านั้น แต่ท่านทำได้จริง ๆ ท่านตอบโต้กับผู้ที่มาก้าวร้าวล่วงเกินด้วยความสงบ เยือกเย็น มีเมตตา โดยใช้คำพูดที่นุ่มนวล แต่ลึกซึ้ง กินใจ เพราะเหตุที่ท่านสามารถรู้ถึงความคิดในจิตใจของเขาได้ ในที่สุด เขาเหล่านั้นก็

อับจนหนทางที่จะโต้เถียงท่านได้อีก มีหลายคนที่ก้มลงกราบขอขมา ถวายตัวเป็นลูกศิษย์ และปวารณาตัวรับใช้ท่านตลอดไป

วันหนึ่ง ขณะที่หลวงพ่อกำลังสนทนาปราศรัยกับลูกศิษย์ที่ห้อมล้อมอยู่ มีชายแปลกหน้าก้าวเข้ามาในห้อง ทันทีที่เขาเข้ามาถึง ท่านก็เอ่ยทักทายเขาผู้นั้นอย่างคุ้นเคยและแสดงความสนิทสนม ท่านเอ่ยชื่อของเขาออกมาว่า "เม้ง" ซ้ำยังกล่าวถึงความหลังระหว่างท่านกับเขาผู้นั้น ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ไม่มีผู้ใดในที่นั้นรู้มาก่อนเลย ชายผู้นั้นก้มลงกราบไหว้ทันที พร้อมทั้งยืนยันว่า ท่านคือหลวงพ่อเสือแน่นอน เพราะวิธีพูดจาทักทายของท่านนั้น เหมือนเมื่อสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย เขาได้บอกกับผู้เขียนว่า เขาเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อมาแต่สมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ บ้านของเขาอยู่ใกล้เคียงกับวัดไผ่สามกอ (ปัจจุบันนี้ชื่อวัดเลือนไป คงเหลือแต่ "วัดสามกอ") ได้เคยไปมาหาสู่พึ่งพาอาศัยหลวงพ่อตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จนกระทั่งท่านได้มรณภาพไป

อันที่จริง เขาผู้นั้นมาพบหลวงพ่อ ด้วยจุดประสงค์ที่จะมาพิสูจน์ว่า จะมีการหลอกลวงกันบ้างหรือเปล่า เขายัง

ไม่อาจจะเชื่อถือได้จากข่าวลือ จึงอุตสาหะเดินทางจากจังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อจะมาพิสูจน์ด้วยตนเอง ความคิดเช่นนี้ส่อให้เห็นความเป็นผู้มีปัญญา ไม่ลงความเห็นไปในทางเชื่อหรือไม่เชื่อสิ่งที่เล่าลือออกจากปากของผู้อื่น แต่ตัดสินใจจากเหตุผลที่ได้ประสบอย่างแน่นอนแล้วจึงเชื่อ

ความเชื่อโดยปราศจากเหตุผลเข้าประกอบ หรือความไม่เชื่อขึ้นเองโดยไร้เหตุผลสนับสนุนก็ตาม ย่อมเข้าอยู่ในข่ายแห่งความงมงายทั้งสิ้น ผู้มีปัญญานั้นไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ก็จริง แต่พยายามพิสูจน์ ทดลอง ค้นคว้า จนกว่าจะได้เหตุผลอันสมควรที่จะตัดสินลงไปว่า เชื่อ หรือ ไม่เชื่อ

การที่หลวงพ่อสามารถทำให้คนเลื่อมใสศรัทธา โดยเฉพาะผู้ที่เต็มไปด้วยทิฏฐิ มานะ คิดต่อต้านอย่างแรงกล้า ซึ่งได้เปลี่ยนใจกลับอ่อนน้อมต่อท่าน เนื่องจากหลวงพ่อล่วงรู้วาระจิตของแต่ละคน รู้ว่าคนไหนมีพื้นอุปนิสัยควรแก่ธรรมะระดับไหนได้ เพราะในอดีตชาติเคยฝึกฝนมามากน้อยอย่างไร มีบางคนที่มาพบหลวงพ่อแล้วจากไป โดยไม่ได้อะไรติดตัวติดใจกลับไปเลย

เคยมีลูกศิษย์กราบเรียนถามว่า หลวงพ่อวางใจอย่างไร จึงสามารถผจญกับคนประเภทนี้ได้ ก็ได้รับคำตอบว่า

ท่านมองดูบุคคลเช่นนั้นด้วยความเมตตากรุณา พร้อมกับเกิดความปีติขึ้นในใจว่า เราได้ผ่านพ้นสภาพเช่นนี้มานานแล้ว ส่วนเขา ยังต้องวนเวียนอยู่ในความเห็นผิด ซึ่งมีแต่จะชักจูงตนเองไปสู่ความทุกข์อยู่เรื่อยไปตลอดเวลายาวนานอย่างหาที่สิ้นสุดมิได้ เขาจึงเป็นคนที่น่าสงสารมากกว่าจะน่าโกรธเคือง

หลวงพ่อให้ความเมตตาต่อมวลมนุษย์ อย่างที่พ่อทั้งหลายจะพึงรู้สึกต่อลูกจริง ๆ ท่านนำธรรมะมาสอนให้ด้วยความปรารถนาดี ท่านพูดเสมอว่า

"ธรรมะของพ่อ สั้น ยาก ง่าย"

อธิบายว่า ท่านย่นย่อมาให้ **สั้น** ที่สุด การปฏิบัติเป็นเรื่อง **ยาก** แต่ถ้าปฏิบัติแล้ว **ง่าย** ต่อการจะบรรลุมรรคผลนิพพาน ครั้งหนึ่งหลังจากสอนธรรมะเสร็จแล้วท่านเคยพูดว่า

"นี่ละ คืออาหารของพ่อ แต่พ่อเคี้ยวกลืนให้ไม่ได้ ลูกต้องเคี้ยวกลืนเอง เอาไปได้เลย เรียนให้รู้ ดูให้แจ้ง กำจัดให้ได้ แล้วลูกพ้นทุกข์ไปเลย อย่ารอพ่อ เพราะพ่อยังจะต้องอยู่ชี้ทางให้คนอื่นต่อไปก่อน"

เมื่อใครเกิดความรู้สึกผูกพันกับหลวงพ่อ มาก ด้วยความซาบซึ้งในความมีเมตตาของท่าน ท่านก็จะสอนว่า

"อย่ามายึด อย่ามาติดในหลวงพ่อเสือ เพราะหลวงพ่อเสือไม่ใช่ผู้วิเศษ ยังต้องมีเกิด มีตาย ยังอยู่ในภัยของวัฏฏะ ถ้าพลาด ไม่กำหนดปัจจุบัน ก็อาจจะลงสู่อบายภูมิได้เร็วกว่าพวกลูก ๆ เสียอีก เพราะฝึกความไวของจิตไว้มาก พ่อดลบันดาลไม่ได้ ลูกต้องทำด้วยตัวเอง ถ้าพ่อดลบันดาลได้ พ่อก็จะดลบันดาลให้ลูกพ้นทุกข์ไปทีละคน ๆ และพ่อจะยอมเป็นคนสุดท้าย แต่นี่พ่อดลบันดาลให้ไม่ได้ พ่อเพียงแต่ชี้ทางให้ได้เท่านั้น"

และ

"ทุกสิ่งทุกอย่าง ต้องมีทั้งเหตุและปัจจัย แม้แต่พ่อเอง ที่ลูกเห็นว่าทำอะไรได้หลายอย่าง ก็ยังต้องอาศัยร่างทรง ถ้าเขาป่วย สังขารไม่อำนวยให้ พ่อก็เข้าทรงมาพบกับลูกไม่ได้ มีอย่างเดียวเท่านั้น ที่ไม่ต้องอาศัยเหตุ ปัจจัย คือ **พระนิพพาน**"

ภารกิจประจำวัน

หลวงพ่อเสือได้ตักเตือนลูกศิษย์ทั้งหลายอยู่เสมอว่า อย่าปล่อยให้เวลาล่วงไปเปล่า ๆ โดยมิได้ทำสิ่งใดให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น อันตรายของจิตใจ ซึ่งถูกปล่อยให้อยู่ว่างๆ ได้แก่ "ความฟุ้งซ่าน"

ความฟุ้งซ่าน ซึ่งเป็นประดุจลูกตุ้มคอยถ่วงดึงจิตใจมิให้ก้าวหน้าไปสู่ความเจริญ

ท่านเคยชี้ให้ลูกศิษย์ทั้งหลายดูฝูงนกพิราบ ซึ่งกำลังกระโดดโลดเต้นไปมาอยู่บนหลังคากุฏิสงฆ์ ในบริเวณวัดพระเชตุพนฯ นั่นเอง พลางท่านอธิบายว่า

"นกพวกนั้นกำลังใช้เวลาของชีวิตให้หมดเปลืองไปเปล่าๆ"

การทำงานทุกชนิดช่วยให้จิตเป็นสมาธิได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นงานอะไร อ่าน เขียน เย็บปักถักร้อย ปรุงอาหาร กวาดถูทำความสะอาด ฯลฯ คนที่ทำงานต้องใช้สมาธิ ถ้าไม่มีสมาธิงานนั้นก็ต้องล้มเหลว แม้แต่กวาดถูซึ่งเป็นงานดูเหมือนง่าย แต่ถ้าทำไปโดยไม่มีความตั้งใจแล้ว ก็กวาดไม่ถูกผงเป็นแน่

มีคนเคยถามหลวงพ่อว่า งานบางอย่าง เช่น ยิงนก ตกปลา ทำให้เกิดสมาธิหรือไม่

หลวงพ่อตอบว่า มีสมาธิเหมือนกัน แต่เรียกว่ามิจฉาสมาธิ เพราะจิตตั้งมั่นในทางอกุศล ก็ในโลกนี้มีอะไรบ้างที่นอกเหนือไปจาก กุศล และ อกุศล ให้เราเลือกทำและใครทำเหตุชนิดไหน ก็จะต้องได้รับผลตรงกับเหตุชนิดนั้น **ใครทำ ใครได้**

เพราะฉะนั้น เพื่อสร้างสมาธิในทางที่ถูกให้แก่จิตใจ และป้องกันความฟุ้งซ่านมิให้ครอบงำได้ จึงต้องทำงานที่เป็นประโยชน์ ปราศจากโทษ อย่าปล่อยเวลาให้ล่วงไปเปล่าๆ ขณะไหนมิได้ทำงานทางกาย ก็ต้องทำงานทางใจ คือสร้างสติให้เกิดขึ้นตลอดเวลา สร้างสติธรรมดาก็ยังไม่พอ ต้องสร้างให้เจริญขึ้นไปจนถึงขั้น มหาสติปัฏฐาน ๔ ด้วย จึงจะเรียกว่าประคับประคองชีวิตของตนให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยปลอดภัยยิ่ง

หลวงพ่อได้พิสูจน์ด้วยตนเองแล้วว่า ถึงแม้จะลดทิฏฐิ-วิปลาส คือความเห็นผิดจากความเป็นจริง ซึ่งเป็นความวิปลาสที่ลึกซึ้งและมั่นคงไปได้ ก็ยังตกอยู่ในสัญญาวิปลาส คือการมองผิดไปจากความเป็นจริง และจิตตวิปลาส การคิดผิดจากความเป็นจริง จึงต้องเพียรทำกุศลอยู่ทุกขณะ เพื่อมิให้มีช่องว่างสำหรับความฟุ้งซ่านอันจะนำไปสู่ความวิปลาสได้

เนื่องจากในเทวภูมินั้น ไม่มีเครื่องหมายของกลางวันและกลางคืน ทุกสิ่งสว่างไสวเหมือนเวลากลางวันไปหมดทั้งสิ้น ฉะนั้น การกำหนดเวลาที่หลวงพ่อจะลงมาเกี่ยวข้องกับมนุษย์ จึงต้องใช้เวลาในมนุษย์เป็นหลักในการกำหนดนัดหมาย

ภารกิจประจำวันของหลวงพ่อก็คือ

เวลา ๘.๐๐ น. อยู่ที่ธรรมสภา ซึ่งตั้งอยู่ภายใต้ฐานพระจุฬามณีที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ เป็นที่ประชุมฟังธรรมของเทวดาทั้งหลาย ผู้สนใจใฝ่ศึกษาและปฏิบัติธรรม ท่านเป็นผู้นำเทวดาเหล่านั้นสวดมนต์ เจริญสติ แล้วแผ่เมตตาจิตให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย

เสร็จพิธีแล้ว ท่านจะลงมาเมืองมนุษย์เพื่อสอนธรรมะให้แก่ประชาชน ณ โรงเรียนมงคลทิพย อภิธรรมมูลนิธิ วัดพระเชตุพนฯ ทุกวัน เว้นวันพุธ จะใช้เวลาฝึกสมาธิและสอนธรรมะ หลังจากนั้นเป็นการตอบปัญหาที่มีผู้สงสัยในเรื่องธรรมะ การปฏิบัติธรรม และอื่นๆ จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๓.๓๐ น.–๑๔.๐๐ น. จึงกลับไปที่ชั้นดุสิตซึ่งเป็นที่อยู่ของท่าน เพื่อแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ทั้งหลายในส่วนกุศลที่ทำมา

เวลา ๑๕.๐๐ น. ของวันเสาร์ อาทิตย์ จันทร์และอังคาร ท่านจะลงมาเพื่อช่วยบำบัดรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ประชาชน โดยใช้อำนาจจิต เสร็จแล้วท่านก็กลับไปยังชั้นดุสิต เพื่อแผ่ส่วนกุศลและแผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

เวลา ๒๐.๐๐ น. – ๒๔.๐๐ น. ท่านจะลงมาที่ธรรมสภา ซึ่งอยู่ที่ชั้นดาวดึงส์อีกครั้งหนึ่ง เพื่อสอนธรรมะให้เหล่าเทพที่ต้องการเพียรปัญญา แล้วส่งอำนาจจิตไปตรวจดูอาการของลูกศิษย์ที่เจ็บป่วย เพื่อบำบัดรักษาให้ด้วย ทั้งยังตรวจดูการปฏิบัติธรรมของลูกศิษย์โดยทั่วถึงกันทั้งที่เป็นเทวดาและมนุษย์ ใครมีทุกข์มีภัยอย่างไรพอที่จะช่วยลดอกุศลกรรมอันหนักผ่อนให้เป็นเบาได้ ซึ่งท่านทราบได้ด้วยญาณทิพย์แล้ว จะได้ลงมาเตือนให้แก้ไข ท่านใช้อำนาจจิตสอดส่องไปทุกสถานที่

เวลา ๒๔.๐๐ น. – ๘.๐๐ น. ท่านจะสอนการปฏิบัติวิปัสสนาแก่เทพชั้นยามา ซึ่งส่วนมากเคยปฏิบัติสมาธิมาชำนาญ และมักจะติดใจในสมาธิจนเกินไป ท่านได้ฝึกอบรมวิธีที่ถูกต้องให้

ทุกวันพระและวันพุธ เวลา ๘.๐๐ น. – ๒๐.๐๐ น. เป็นเวลาที่หลวงพ่อจะลงไปยังอบายภูมิเพื่อโปรดสัตว์นรกทั้งหลายเป็นประจำ ไม่ใช่เป็นการช่วยให้เขาเหล่านั้นพ้นจากไฟนรก แต่เป็นการดับความร้อนชั่วคราวด้วยบารมีของท่าน แม้จะเป็นเวลาชั่วระยะสั้น ๆ ก็ยังดีกว่าไม่ได้ช่วยเสียเลย และในโอกาสนั้น ผู้ที่ใกล้จะหมดกรรมอยู่แล้ว หลวงพ่อก็จะพาขึ้นจากอบายภูมิได้ทันที

นอกเหนือไปจากนั้น เมื่อมีผู้เชิญให้ท่านไปช่วยเหลือ ปัดเป่าความทุกข์ร้อนต่าง ๆ หรือเพื่อไปร่วมพิธีกรรม ร่วมประชุม ฯลฯ ทั้งมนุษย์และเทพก็ตาม โดยจุดธูป ๙ ดอกเชิญบ้าง หรือแม้เพียงกราบไหว้ระลึกถึง ท่านก็ยังไปตามคำเชิญด้วย

เมื่อได้ทราบภารกิจของหลวงพ่อในวันหนึ่ง ๆ แล้วเช่นนี้ ก็จะเห็นได้ว่า ตลอดเวลา หลวงพ่อมิได้อยู่ว่างเลย ท่านจะต้องบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่บุคคลทั่วไป ทั้งในหมู่เทพ มนุษย์ สัตว์นรก ตลอดถึงสรรพสัตว์ทั้งหลายทั่วไป ไม่เลือกหน้าด้วยความเมตตาอันลึกซึ้ง จึงไม่น่าแปลกใจที่หลวงพ่อเป็นเทพที่มีบารมีสูง เป็นที่เคารพรักใคร่ของผู้ที่เลื่อมใสใฝ่ธรรม และเป็นที่เกรงขามของบรรดาภูตผีปีศาจที่เป็นพาลเกเรอีกด้วย ความเมตตาของท่านแผ่ไปให้แม้แต่ผู้ที่มีจิตใจแปดเปื้อนไปด้วยบาปอกุศล พยายามที่จะช่วยดึงให้เขาเปลี่ยนความคิดนึกอันชั่วร้ายเสีย หันกลับมาสู่แนวทางที่ดีเสียใหม่

ความเมตตาของหลวงพ่อนั้น ผู้ใดได้เข้าใกล้จะเห็นได้ชัดเจน ท่านเป็นผู้ที่สละละโกรธเสียได้ ไม่เคยแสดงความโกรธเคือง แม้แต่กับบุคคลที่แสดงกิริยาวาจาดูหมิ่นก้าวร้าวหยาบคาย ท่านจะปราศรัยกับทุกคนด้วยความสุภาพ วาจา

ไพเราะอ่อนหวาน เมตตาปรานีเสมอ ท่านไม่เคยทักท้วงให้ทุกคนเห็นความสำคัญของท่าน หรือทวงบุญคุณที่ได้ช่วยเหลือทำประโยชน์ให้ ผู้ใดที่ได้รับความเมตตากรุณาจากท่าน เมื่อได้เข้าไปกราบขอบพระคุณด้วยความซาบซึ้ง ท่านกลับตอบว่า การที่ท่านช่วยเหลือเขาได้เป็นผลสำเร็จนั้น ก็เพราะวิบาก คือผลของกุศลกรรมของเขากำลังมาช่วยส่งผลให้นั่นเอง เขาจึงได้รับผลดีดังที่ต้องการ เพราะท่านจะดลบันดาลให้ก็ไม่ได้ถ้าเขาไม่มีเหตุอดีตช่วยหนุนส่งให้ด้วย ท่านจึงไม่มีลักษณะของการโอ้อวดตัวเองอันน่าตำหนิแต่อย่างใด มีแต่ถ่อมตัว และสอนให้ทุกคนยึดถือกรรม คือการกระทำของตนเป็นหลัก ให้เจริญกุศลอยู่เสมอเพื่อตัวของตัวเอง

หลวงพ่อให้ข้อคิดว่า ไม่มีใครเลยที่จะไม่ทำเพื่อตัวเอง แม้แต่หลวงพ่อทำกุศลอยู่ตลอดเวลา ก็เพื่อให้ตัวเองได้รับผลเป็นความผ่องใสของจิตใจ เหมือนกับทุกคนก็ทำอะไรเพื่อตัวเองทั้งนั้น เพียงแต่ว่า คนไหนมีปัญญา การทำเพื่อตัวเองก็เป็นไปโดยถูกทาง แต่ถ้าใครขาดปัญญา การทำเพื่อตัวเองก็ผิดทาง กลับให้ผลร้ายทีหลัง พ่อแม่ที่รักลูก ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อลูก ถ้าใคร ๆ ดูเผิน ๆ ก็จะเห็นว่า พ่อแม่นั้นทำอะไรต่าง ๆ เพื่อลูก เลี้ยงดูอย่างดี อบรมสั่งสอนด้วย

ความเอาใจใส่ ให้การศึกษาอย่างสูง แต่เมื่อวิเคราะห์ให้ดีจะเห็นว่า ที่ทำอย่างนั้นก็เพื่อให้ลูกเป็นคนดี มีความสามารถในกิจการต่าง ๆ เอาตัวรอดได้ ไม่มีปัญหายุ่งยากในการดำรงชีวิต และเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็จะทำให้พ่อแม่นั้นเองสบายตัว สบายใจ ไม่ต้องรับภาระยุ่งยากอันเนื่องมาจากลูกช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ถ้าพ่อแม่เป็นผู้ขาดปัญญา ตกอยู่ภายใต้อำนาจของกิเลส ก็จะทำเพื่อตนเองเหมือนกัน คือ ทอดทิ้งไม่เอาใจใส่ในตัวลูก เพราะมุ่งหวังแต่จะกอบโกยความสะดวกสบายสนุกสนานเฉพาะหน้าให้แก่ตัวเอง โดยไม่คิดถึงอนาคตจนกระทั่งลูกกลายเป็นคนไม่ดี เป็นปัญหาแก่สังคมต่อไป

ฉะนั้น จึงควรอย่างยิ่งที่ทุกคนจะต้องถือเป็นความจำเป็นในชีวิต ที่จะต้องสนใจใฝ่หาปัญญาเอาไว้ให้เป็นเกราะป้องกันภัย มิให้เดินหลงทางไปสู่อันตรายได้ ถ้าทุกคนมีความรู้ความเข้าใจในหลักหรือแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาแล้ว ย่อมจะซาบซึ้งในคำว่า พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ, ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ, สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ เพราะที่พึ่งทั้ง ๓ ประการนี้ให้ความเกษมสูงสุดของชีวิตได้อย่างแท้จริง ไม่มีที่พึ่งอย่างอื่น มิใช่เพียงแต่ท่องติดปากไว้โดยปราศจากความหมาย

โครงการอนาคต

เนื่องจากสถานที่ของอภิธรรมมูลนิธิ ซึ่งใช้ดำเนินกิจการเผยแพร่พระอภิธรรมะอยู่ในปัจจุบันนี้ ตั้งอยู่ภายในบริเวณวัดพระเชตุพนฯ มีเนื้อที่จำกัด นับวันผู้ที่สนใจศึกษาพระอภิธรรมก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกที การบรรยายพระอภิธรรมแม้จะมีไว้ต้อนรับผู้ศึกษาหลายห้อง แต่ทุกห้องก็เต็มแน่นแออัด โดยเฉพาะในวันเสาร์และอาทิตย์ บางครั้งแทบจะไม่มีที่เดินไปมาเลย แม้แต่ในห้องหลวงพ่อเสือ เพียงชั่วระยะเวลาไม่ถึงปีที่หลวงพ่อเริ่มงานสอนธรรมะ ฝึกการปฏิบัติสมาธิและวิปัสสนากรรมฐาน เพื่อสนับสนุนกิจการเผยแพร่พระอภิธรรมอันเป็นจุดประสงค์ของอภิธรรมมูลนิธิแล้ว ปรากฏว่ามีผู้สนใจเข้ามาสมัครเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อเป็นจำนวนมากมาย จนกระทั่งสถานที่คับแคบ ไม่พอเพียงสำหรับจำนวนคนที่หลั่งไหลมาหา วันใดที่ตรงกับวันหยุดราชการ หรือเทศกาลต่าง ๆ ซึ่งมีผู้คนมาหนาแน่น จนถึงขนาดเบียดเสียด และล้นออกมานอกห้อง แต่ก็พยายามใช้ความอดทน เพื่อหวังจะได้ฟังธรรมและฝึกการปฏิบัติด้วยศรัทธาอันแรงกล้า

ฉะนั้น คณะกรรมการอภิธรรมมูลนิธิ ซึ่งมีอาจารย์บุญมี เมธางกูร เป็นประธาน จึงได้ร่วมประชุมปรึกษาหารือ โดยมีหลวงพ่อเสือร่วมให้ความคิดความเห็นด้วย ในที่สุดก็ได้ตกลงกันว่า สถานที่ปัจจุบันนี้คับแคบ ไม่สามารถจะขยับขยายให้กว้างขวางออกไปอีกได้ จำเป็นต้องจัดหาสถานที่แห่งใหม่ที่จะให้ความสะดวกแก่ประชาชนผู้ที่มีศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา และปรารถนาจะมาศึกษาเล่าเรียน สร้างปัญญาให้เกิดขึ้นแก่จิตใจของตน อันทวีจำนวนมากขึ้น มากขึ้น ตามกาลเวลาที่ผ่านไป บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่มองเห็นความทุกข์ที่เกิดขึ้นล้อมรอบตัวเอง จะเป็นทุกข์ที่เกิดขึ้นทางกายหรือทางใจก็ตาม แล้วเกิดปัญญารู้ว่า ทางที่จะแก้ไขความทุกข์เหล่านั้นจำเป็นต้องอาศัยพระพุทธศาสนาเป็นที่พึ่ง เป็นประทีปส่องทางที่ถูกต้องเพื่อเดินไปสู่ความปลอดภัย

บางคนอาจจะเข้ามาสู่อภิธรรมมูลนิธิด้วยจุดประสงค์เริ่มแรก คือ ให้ช่วยเหลือบำบัดปัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บ หรือขอความช่วยเหลืออย่างอื่น อันเป็นปัญหาขัดข้องของตน แล้วต่อมาจึงเริ่มเกิดศรัทธาที่จะเข้ามาศึกษาปฏิบัติธรรมต่อไป สถานที่ใหม่จึงต้องเตรียมจัดไว้ให้พอเพียงสำหรับใช้เป็นที่

รักษาพยาบาลด้วย เพราะนับวันผู้ป่วยไข้ที่จะเข้ามารับการรักษาพยาบาลก็จะเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกที

นอกจากนั้น สำหรับผู้ที่ได้ศึกษาธรรมะและวิธีการปฏิบัติธรรมมามากพอควรแล้ว ก็จะได้วางภารกิจประจำวันเสียชั่วคราว เพื่อเข้าฝึกฝนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอย่างจริงจังบ้าง สร้างปัญญาระดับสูงขึ้นไปอีก สถานที่สำหรับปฏิบัติธรรมของอภิธรรมมูลนิธิซึ่งมีอยู่แต่เดิม คือ สำนักวิปัสสนากรรมฐานที่ตำบลอ้อมน้อย จังหวัดสมุทรสาครนั้นก็มีผู้เข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นจำนวนมาก จนกระทั่งบางครั้ง ผู้มีศรัทธาจะเข้าปฏิบัติต้องผิดหวังเนื่องจากห้องพักเต็ม อีกประการหนึ่งอาจเป็นการไม่สะดวกสำหรับผู้ที่อยู่ห่างไกลจากตำบลอ้อมน้อยมาก จึงเตรียมสถานที่ใหม่นี้ไว้เพื่อสำหรับให้ผู้มีศรัทธาจะเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานได้เข้าพักอาศัย เพื่อการอบรมบ่มปัญญาของตนเองอีกด้วย

สถานที่แห่งใหม่นี้ควรจะต้องกว้างขวางกว่าเดิมสะดวกต่อการคมนาคม ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม จึงเห็นชอบพร้อมกันว่า ให้จัดซื้อที่ดินในบริเวณใกล้เคียงพุทธมณฑล คือให้อยู่ทางด้านหน้าขององค์พระพุทธรูปนั้นเอง ปัจจุบันนี้ พุทธมณฑลย่อมเป็นที่รวมของแหล่งค้นคว้า

เผยแพร่ และจรรโลงพระพุทธศาสนาอยู่แล้ว การคมนาคมสะดวกสำหรับผู้ที่ไปมา

การจรรโลงพระพุทธศาสนาให้มั่นคงถาวรนั้น เป็นจุดหมายสำคัญของ อภิธรรมมูลนิธิ และหลวงพ่อเสืออยู่เสมอมา การที่พระพุทธศาสนาจะยืนยงได้ก็ต้องอาศัยพุทธบริษัทช่วยกันบำรุงรักษา มิใช่เพียงแต่สร้างถาวรวัตถุ สร้างตำรับตำรา เช่น พระไตรปิฎกจำนวนมากมาย เพื่อเก็บไว้ดูเล่นภายในตู้เท่านั้น หากจะต้องบำรุงรักษาด้วยการศึกษา และปฏิบัติธรรมให้ทั่วหน้ากัน ไม่ว่าจะเป็นพระภิกษุสงฆ์ หรือฆราวาส ตราบใดที่พุทธศาสนิกพร้อมใจกันศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ตราบนั้นพระพุทธศาสนาย่อมจะตั้งมั่นอยู่ ไม่มีเสื่อมสลาย

แต่ถ้าคนที่นับถือพุทธศาสนาพากันเมินเฉย ปล่อยให้พระไตรปิฎกเป็นเครื่องประดับสถานที่ ไม่เรียน ไม่ปฏิบัติตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากันเลยแล้ว จะเอาอะไรมาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวให้พุทธศาสนาสถิตย์สถาพรได้

บ่อยครั้งพวกเราชาวพุทธต้องประสบกับความขมขื่นใจต่อการกระทำของพระภิกษุสงฆ์บางรูป ซึ่งปฏิบัติตนไปในทางย่อหย่อนต่อพระธรรมวินัย กระทำตนเป็นผู้ที่ไม่สำรวม

ไม่เหมาะสมกับสภาวะของสมณะ อันเป็นเหตุให้ถูกตำหนิโจมตีจากบุคคลในศาสนาอื่น และทำให้พุทธศาสนิกซึ่งยังมิได้มีความรู้ความเข้าใจในพระธรรมมากพอ เกิดความเข้าใจผิดว่า พระพุทธศาสนาคงจะไม่มีคุณภาพ โดยตัดสินเอาจากการแสดงออกของพระภิกษุสงฆ์ผู้ปฏิบัติผิดแนวทางไปจากพระพุทธบัญญัตินั้น นับว่าเป็นปัญหาที่พวกเราผู้เลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัยจะต้องร่วมมือร่วมใจกันแก้ไข

สาเหตุสำคัญที่เกิดมีพระภิกษุสงฆ์ปฏิบัติย่อหย่อนต่อพระธรรมวินัยนั้น นอกจากเป็นเพราะตนเองไม่ใส่ใจที่จะศึกษา และปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธองค์แล้ว ก็ยังมีสาเหตุอื่นอีก คือชาวพุทธจำนวนมาก ไม่รู้ ไม่เข้าใจถึงคำสอนในพระพุทธศาสนา โดยโยนกลองให้เป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ฝ่ายเดียว จะต้องเป็นผู้รู้ ผู้ปฏิบัติ คิดว่าเพียงแต่นำเอาผ้ากาสาวพัสตรมานุ่งห่มเท่านั้น ก็จะทำให้พระธรรมทั้งหลายซึมซาบเข้าไปในจิตใจของพระสงฆ์ได้ ฉะนั้น จึงมองเห็นไปว่าสิ่งใด ๆ ที่พระสงฆ์ผู้นุ่งห่มสีเหลืองกระทำนั้น เป็นเรื่องที่ถูกต้องไปเสียหมด แม้บางเรื่องที่เห็นว่าไม่ถูกต้อง ก็กลับยกประโยชน์ไปให้แก่พระสงฆ์ เสมือนเป็นผู้มีสิทธิพิเศษที่ทุก

คนจะต้องเอาอกเอาใจ ปรนนิบัติ ยกย่อง ยำเกรงไม่กล้าแตะต้อง เห็นว่าเป็นการบาปที่จะกล่าวตักเตือน จึงเป็นเหตุให้พระสงฆ์ผู้ไม่มีความละอายเกิดความทะนงตัว ไม่แยแสต่อพระธรรมวินัยมากขึ้น จนกระทั่งไม่เหลือความเป็นพระสงฆ์อยู่ในตนเลย คงไว้แต่ผ้าสีเหลืองที่คลุมตัวอยู่ให้เห็นเป็นเครื่องหมายของความเป็นพระ

ถ้าพุทธศาสนิกทั้งหลาย หันมาสนใจศึกษาพระอภิธรรมอันให้ความรู้ในเรื่องของชีวิตจิตใจที่ลึกซึ้งให้เข้าใจพอสมควร รู้พระวินัยไว้ประดับสติปัญญาว่า พระวินัยแต่ละข้อที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้นั้นมีจุดประสงค์อย่างไร มีที่มาจากสาเหตุอะไรบ้าง รู้พระสูตรพอให้เห็นตัวอย่างของการกระทำของบุคคลสมัยพุทธกาล ซึ่งมีทั้งฝ่ายดีและฝ่ายชั่ว ความรู้ดังกล่าวนั้นจะช่วยให้สิ้นความหลงผิด แต่ละคนจะรู้ว่า การหว่านบุญกุศลลงไปในเนื้อนาบุญเพื่อผลอันดีเลิศคุ้มกับความเพียรพยายามกระทำนั้น เราจะเลือกอย่างไร จึงจะได้เนื้อนาบุญอันเอกจริง ๆ

ตามธรรมดา การหว่านข้าว จะให้ได้ผลดี ย่อมจะต้องเลือกนาอันอุดมสมบูรณ์ฉันใด การทำบุญกับพระสงฆ์ก็เป็นฉันนั้น บุญที่ได้กระทำไว้แก่พระสงฆ์ผู้ทรงศีลอันบริสุทธิ์

ย่อมให้ผลอันล้ำค่ากว่าพระสงฆ์ผู้ทุศีลเป็นไหน ๆ พระพุทธองค์ตรัสสรรเสริญผู้ที่ "เลือกเสียก่อนแล้วจึงให้"

เมื่อทุกคนรู้จักเลือกกระทำบุญแต่เฉพาะในพระสงฆ์ที่ปฏิบัติชอบย่อมเป็นวิธีการอันหนึ่งที่จะทำให้พระสงฆ์เริ่มระวังตัว ไม่กล้าทำผิดศีล ผิดวินัย เพราะชาวบ้านเขารู้ เขาไม่เลื่อมใส เขาก็จะไม่อุปถัมภ์บำรุง อันนับว่าเป็นผลร้ายแก่ตนเองโดยแท้

จะมีประโยชน์อะไรเล่า ถ้าพวกเราจะได้แต่บ่นว่าติเตียน ชั่วครู่ชั่วคราว แล้วก็ปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างคงเป็นเช่นเดิม ผลที่จะเกิดขึ้นตามมาก็คือ พุทธศาสนาจะต้องตกอยู่ในภาวะถูกลอยแพไปตามยถากรรม ผลเสียหายย่อมจะตกไปอยู่กับอนุชนรุ่นหลัง ซึ่งจะเป็นผู้อับโชคอย่างน่าสงสาร เขาจะไม่มีโอกาสได้ลิ้มชิมรสพระธรรมอันล้ำค่า เขาจะเกิดแล้วตายไปโดยไม่มีสิ่งที่ประเสริฐสูงสุดไว้ประดับตกแต่งจิตของเขาเลย

สถานที่ฝึกสอนการปฏิบัติธรรม และรักษาพยาบาลคนป่วยเจ็บที่สร้างใหม่นี้ ได้เริ่มทำพิธีวางศิลาฤกษ์แล้ว เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๒๗ โดยบรรดาท่านสาธุชนและลูกศิษย์ของหลวงพ่อร่วมกันบริจาคเงินเป็นค่าซื้อที่ดินและค่าก่อสร้าง

แต่เงินที่ได้จากการบริจาคก็ยังไม่เพียงพอ ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องขอบอกบุญไปยังผู้ที่เห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา ปรารถนาจะช่วยกันจรรโลงไว้ซึ่งการศึกษาและปฏิบัติธรรมตามหน้าที่ของพุทธบริษัท คือพระภิกษุสงฆ์ และอุบาสกอุบาสิกา ตามแต่ศรัทธาและกำลังกายกำลังทรัพย์ที่จะอำนวยให้

หลวงพ่อได้เล่าว่า เทวดาทั้งหลายที่เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ได้สร้างอำนาจทิพย์สาดส่องมายังสถานที่ใหม่นี้ และตั้งชื่อให้ว่า "นครธรรม" เป็นสถานที่ที่จะจรรโลงพระพุทธศาสนาให้เฟื่องฟูขึ้น มิใช่เพื่อใครหรือหมู่คณะใดโดยเฉพาะ แต่เพื่อพุทธศาสนิกชนทั่วไป บุคคลที่ถูกความทุกข์กายทุกข์ใจบีบคั้นแล้ว ย่อมจะต้องแสวงหาที่พึ่ง นครธรรมนี้จึงเป็นเสมือนร่มไม้ชายคาที่จะให้เงาอันร่มเย็นแก่ผู้ที่หลบหนีความร้อนเข้ามาหาตลอดไป

เนื่องจากที่ดินบริเวณที่กำลังก่อสร้างสถานที่ "นครธรรม" ยังมิใช่ชุมนุมชนแออัด การจัดหาที่ดินจึงมีโครงการที่จะขยายตัวออกไปให้กว้างขวางได้ในอนาคต

ส่วนโครงการดำเนินงานของหลวงพ่อ ก็คือ ท่านก็จะสละเวลามาสอนธรรมะทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติต่อไปโดยไม่มีการหยุดยั้ง เพราะท่านจะคงยังอยู่ในสภาพของเทพชั้น

ดุสิตสูงสุดเรื่อยไปอีกเป็นเวลาอันยาวนาน และเมื่อพระศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อไป ท่านก็ยังอยู่ในสภาพเช่นนี้

มีผู้สนใจใคร่รู้ว่า หลวงพ่อเสือก็เป็นผู้ที่มีความเข้าใจในพระธรรมจนแจ่มแจ้งลึกซึ้งเช่นนี้แล้ว เหตุไฉนจึงยังไม่สำเร็จมรรคผลนิพพานไปเลยเล่า

หลวงพ่อได้แถลงให้ทราบทั่วกันว่า ท่านได้ตั้งเจตนาอธิษฐานจิตเอาไว้ว่า จะยังคอยอยู่เพื่อช่วยสั่งสอนให้ลูกศิษย์ทั้งหลายบรรลุมรรคผลนิพพานไปให้มากที่สุดที่จะมากได้แล้วท่านจึงจะติดตามไป

คำตอบของท่านแสดงให้เห็นความเมตตากรุณาที่ประทับฝังแน่นอยู่ในจิตใจของท่านอย่างลึกซึ้ง ท่านได้เสียสละโอกาสทอง เพื่อจะอยู่คอยช่วยเหลือผู้ที่ยังเดินเตาะแตะอยู่ในความมืดมน โดยช่วยฉายแสงประทีปส่องทางให้ถึงที่หมายโดยปลอดภัยทั่วกัน

เคยมีบุคคลบางคนกล่าววิจารณ์หลวงพ่อเสือว่า "ไม่ใช่พระ" โดยอ้างหลักฐานที่กล่าวไว้ตั้งแต่ครั้งพุทธกาลว่าพระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ว่า ผู้ที่จะเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาได้นั้นต้องเป็นมนุษย์ ถ้าเป็นอมนุษย์ก็บวชไม่ได้

สำหรับหลวงพ่อเสือท่านเป็นเทพ ไม่ใช่มนุษย์เหมือนกัน จึงถือว่าท่านไม่มีสิทธิ์จะดำรงสภาวะความเป็นสงฆ์ หากแต่ที่ท่านยังรักษาพรหมจรรย์เหมือนกับในสมัยเป็นมนุษย์ ก็เพราะยังติดอยู่ในอารมณ์สุดท้าย คือความเป็นพระสงฆ์นั่นเอง ถึงอย่างไรก็เรียกว่าพระสงฆ์ไม่ได้ เพราะท่านเป็นเทวดา ไม่ใช่มนุษย์ เรามาเรียกกันเอง

คำกล่าวที่ได้ยกมาบอกเล่าไว้นั้น เป็นเพียงความคิดความเห็นของผู้ที่ยึดถืออรรถพยัญชนะเป็นหลัก แต่ถ้าพิจารณาจากพระพุทธประสงค์ที่ได้บัญญัติข้อบังคับไว้เช่นนั้นก็จะเห็นได้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมุ่งหมายจะป้องกันความยุ่งยากที่จะติดตามมา เมื่อได้อนุญาตให้ผู้ที่มิได้มีสภาพเป็นมนุษย์เข้ามาบวช เพราะความเป็นอยู่แตกต่างกันมาก เมื่อบวชแล้ว ต้องเข้ามาอยู่คลุกคลีร่วมทำกิจการต่างๆ ด้วยกันทุกวันก็ย่อมจะเกิดความขลุกขลักขัดข้อง ดังเช่นเหตุการณ์ที่ได้บังเกิดขึ้นในสมัยนั้นว่า มีนาคซึ่งเป็นโอปปาติกะเนรมิตร่างกายของตนให้เหมือนมนุษย์เข้ามาขอบวช ซึ่งก็เป็นผู้ที่มีศรัทธาตั้งใจจะประพฤติปฏิบัติอย่างดี แต่เพราะความเป็นอยู่ที่ไม่เหมือนมนุษย์ วันหนึ่งจึงเผลอตัว ทำให้ร่างกายที่ได้เนรมิตเป็นมนุษย์กลับกลายไปเป็นนาคตามสภาพเดิมของ

ตน ก่อให้เกิดความตื่นตระหนกตกใจแก่เพื่อนพระสงฆ์ด้วยกันเป็นอันมาก พระพุทธองค์ทรงเห็นอุปสรรคขัดข้อง จึงได้ทรงบัญญัติห้ามไว้โดยครอบคลุมไปถึงอมนุษย์ทั้งหมด คือผู้ที่มิได้อยู่ในสภาพมนุษย์นั่นเอง

สำหรับหลวงพ่อเสือนั้น ใครจะถือว่าท่านเป็นพระสงฆ์หรือมิใช่ ท่านก็ไม่มีความรู้สึกเดือดร้อนอะไร เพราะการบำเพ็ญพรตพรหมจรรย์นั้นอยู่ที่จิตใจของแต่ละบุคคลที่จะมีศรัทธาปฏิบัติ ท่านไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องมาอยู่กับพระภิกษุสงฆ์ที่เป็นมนุษย์ในวัดวาอารามทั้งหลาย มิได้ยึดถือเอาสิทธิของความเป็นพระสงฆ์ที่ทางการบ้านเมืองกำหนดกฎเกณฑ์เอาไว้ให้ มิต้องกังวลกับลาภผลอันจะเกิดขึ้นโดยอาศัยการบวชเป็นเหตุ มิได้มาคอยปนเปในการร่วมรับนิมนต์ของผู้ใดที่จะไปรับปัจจัยไทยทาน ไม่มีแม้แต่การถูกจัดเข้าลำดับที่จะถวายสมณศักดิ์ ฯลฯ

อนึ่ง คำที่ใช้เรียกท่านว่า "หลวงพ่อ" นั้น ท่านก็มิได้กะเกณฑ์ให้ผู้อื่นเรียกขาน เขาเหล่านั้นพากันเห็นพ้องต้องกันว่าควรจะเรียกท่านอย่างนั้น ทุกคนก็รับทราบกันอยู่ดีแล้วว่า ท่านมิใช่พระสงฆ์อย่างที่ในหมู่มนุษย์เราเข้าใจกันแต่เขาเรียกท่านด้วยความเคารพสุดซึ้งในคุณธรรมอันสูงส่ง

เพราะถึงแม้ท่านจะเป็นเพียงพระสงฆ์นอกทำเนียบ ไม่มีผู้ใดยึดถือว่าท่านเป็นพระสงฆ์จริง ๆ แต่ท่านก็มีความเป็นพระอยู่ในจิตใจอย่างเต็มเปี่ยม ศีลของท่านนั้นอยู่คู่กับจิตใจเสียแล้ว ฉะนั้น ป่วยการจะกล่าวไปไยถึงการผิดศีลทางกาย เพราะย่อมจะเป็นสิ่งที่เกิดมีขึ้นไม่ได้อย่างแน่นอน ไม่เหมือนพระสงฆ์มนุษย์บางรูป แม้ตนเองจะทำผิดศีลอย่างร้ายแรงจนถึงขั้นขาดจากความเป็นพระแล้ว ก็ยังเชิดคออยู่เหนือผ้าเหลือง รับการเคารพกราบไหว้ รับไทยทานจากทายกทายิกาได้โดยปราศจากหิริโอตตัปปะ เนื่องจากความผิดยังไม่ปรากฏแก่สาธารณชน

ฝ่ายไหนเล่า ที่ควรจะได้รับขนานนามว่าเป็น "พระปลอม"

ในสภาวะที่หลวงพ่อเป็นเทพอยู่เช่นนี้ การจะติดต่อกับมวลมนุษย์ทั่วไปก็จำต้องอาศัยคนทรงเป็นสื่อเชื่อมโยงให้เพื่อความเข้าใจอันถูกต้อง หลวงพ่อจึงได้กล่าวในที่ประชุมลูกศิษย์ทั้งหลายว่า ท่านจะมีคนทรงไว้เพียงคนเดียวเท่านั้นเพื่อป้องกันความยุ่งยาก และการแอบอ้างอันอาจจะเกิดขึ้นตราบใดที่คนทรงในปัจจุบัน คือคุณศศิธร เมธางกูร ยังมีชีวิตอยู่เป็นปรกติแล้ว ท่านก็จะไม่มีการเข้าทรงผู้อื่นอีกเลย

ประวัติของหลวงพ่อเสือ จึงเป็นอันสิ้นสุดยุติลงด้วยประการฉะนี้ ท่านผู้อ่านทั้งหลายเมื่อได้ทราบการดำเนินชีวิตของท่านมามากพอสมควรแล้ว พอจะตัดสินได้หรือไม่ว่าหลวงพ่อเสือเป็นใคร มีความสำคัญอย่างไรต่อมวลมนุษย์

หยุด ยั้ง ยัง ประโยชน์

หยุด	ตัณหา	พาตน	พ้นเศร้าหมอง
ยั้ง	จิตตรอง	ตัดกิเลส	เหตุยิ่งใหญ่
ยัง	สติ	ตั้งมั่น	คู่กันไป
ประโยชน์	ได้	ปัญญา	พาพ้นทุกข์

หน้าที่....ที่หน้า

มีหน้าที่ ที่หน้า รักหน้าที่
ทำให้ดี สมหน้า อย่าเชือนเฉย
หน้าที่ตน หมั่นตรึก ฝึกให้เคย
ไม่ละเลย หน้าที่ ดีแน่นอน

หากเฝ้าดู ผู้อื่น ตื่นตาจ้อง
ข้อบกพร่อง มากแท้ แลสลอน
มัวเพ่งโทษ โจษจัน ทุกขั้นตอน
ตนเลยหย่อน หน้าที่ เสียที่เอง

ขณะไหน ไปดู ผู้อื่นเขา
ในตัวเรา เผลอใจ มิได้เพ่ง
กิเลสเลย หัวเราะ เยาะครื้นเครง
มันรีบเบ่ง บีบส่ง ลงโลกันต์

รู้ธรรมะ มากไว้ สอนให้เพื่อน
ตนไม่เตือน ตัวเอง เร่งกวดขัน
เสือเฒ่าจำ ศีลนำ ศรัทธาครัน
ปีศาจอัน แบกบาป คาบคัมภีร์

พระพุทธองค์ สอนไว้ ให้ฝึกจิต
เพื่อพินิจ ในตน จนถ้วนถี่
สติตั้ง สังวรไว้ ในอินทรีย์
คือหน้าที่ ชาวพุทธ พิสุทธิ์พร.

สรรเสริญ-นินทา

คำสรรเสริญ

พาให้เพลินเพลิดไปด้วยใหลหลง
ผ่านไปแล้วยังปลื้มลืมไม่ลง
มุ่งพะวงผูกจิตสนิทนาน
ผู้ฉลาดหลอกล่อยอให้ติด
ย่อมสัมฤทธิ์ผลงามตามคำหวาน
ฝ่ายผู้พึ่งพลั้งพลาดอาจเสียการ
ไร้แก่นสารควรสลัดตัดทิ้งเอย.

คำนินทา

มีคุณค่ามิควรด่วนขุ่นข้อง
เสมือนหนึ่งกระจกเงาที่เรามอง
ข้อบกพร่องเพื่อเพิ่มเสริมให้ดี
แม้ถ้อยคำศัตรูคู่อริ
กล่าวตำหนิใส่ร้ายล้วนป้ายสี
เหมือนคลื่นซัดกระทบยังฝั่งวารี
ไม่ช้าทีก็สลายมลายเอย.

ความรู้สึกที่มีต่อหลวงพ่อเสือ

ผมชื่อ วิชิต ธรรมรังษี เป็นเทวดาชั้นดาวดึงส์ จะขอเล่าถึงความรู้สึกส่วนตัวที่ผมมีต่อหลวงพ่อเสือ ซึ่งเป็นทั้งพระอาจารย์ และเปรียบเสมือนบิดาผู้ให้กำเนิด ผมเองมีความรู้สึกในพระกรุณาที่ท่านได้เมตตา อบรมสั่งสอนให้ผมเปลี่ยนวิถีชีวิต ซึ่งเต็มไปด้วยกิเลสตัณหา หันเหชีวิตจิตใจไปในทางที่ถูก ดังนั้น ท่านผู้อ่านที่รักคงจะเข้าใจมาพอสมควรแล้ว จากหนังสือต่าง ๆ ที่ทางอภิธรรมมูลนิธิได้มีจำหน่าย ก็มีเรื่องราวของผมพอประมาณ สรุปได้ว่า ผมเป็นเทพองค์หนึ่งซึ่งความสามารถจากกุศลที่บังเกิด ทำให้ผมสุขสบายกว่ามนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการกินอยู่หลับนอน ความปรารถนาต่าง ๆ ผมสามารถหาให้กับตัวเองได้ มาบัดนี้ผมได้รู้แน่ว่า สิ่งเหล่านั้นไม่ว่าจะเป็นการเนรมิตใด ๆ ก็ตาม หาความจีรังยั่งยืนไม่ได้ ต้องหมุนเวียนเปลี่ยนไปเป็นแน่แท้ ในที่สุดก็ต้องพบกับความหมด ความเสื่อม ทั้งนี้ก็เนื่องจากธรรมะที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้และทรงเผยแพร่มาจนกระทั่งทุกวันนี้ ผมเองไม่สามารถรู้ได้ว่าผมได้เคยผ่านพบมาบ้าง

หรือเปล่าในหลักความจริงนั้น แต่ในปัจจุบันชาติ ผมได้พบแล้วจากการแนะนำพร่ำสอนของหลวงพ่อเสือนี่เอง นอกจากคำสั่งสอนของหลวงพ่อแล้ว สิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกภาคภูมิใจในองค์ท่านก็คือ ท่านมิใช่แต่เพียงสอนผู้อื่นให้ประพฤติดีประพฤติชอบเท่านั้น ท่านยังประพฤติ ปฏิบัติตามคำสอนให้เป็นตัวอย่างได้อีกด้วย ซึ่งคุณสมบัติเช่นนี้ทำให้ท่านเป็นบุคคลที่หาได้ยากมาก

ผมจึงขอสรุปไว้เพียงเท่านี้ว่า ไม่ว่าแต่มนุษย์เท่านั้นที่ท่านพร่ำสอน แม้กระทั่งเหล่าเทพเทวาท่านก็เพียรให้ธรรมะด้วยความเมตตาเสมอเหมือนกันหมด ไม่เลือกชั้นวรรณะ ไม่มีเหลื่อมล้ำต่ำสูง ท่านจึงเป็นยอดแห่งปรมาจารย์ที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณธรรม

ขอให้กุศลที่ท่านได้พากเพียรกระทำมา จงส่งเสริมเพิ่มพลานุภาพให้หลวงพ่อเสือได้สถิตย์ ณ สรวงสวรรค์ตราบนานเท่านาน เพื่อช่วยทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้ยั่งยืนถาวรสืบต่อไปชั่วนิรันดร

ด้วยความเคารพนับถือสูงสุด

วิชิต ธรรมรังษี

ลูกศิษย์เทวดา

หลวงพ่อเสือในทรรศนะของหูตั้ง[1]

ผมมีความปีติยินดีในการที่จะได้ร่วมสร้างหนังสือเกี่ยวกับประวัติของหลวงพ่อเสือ และได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นบางประการที่ตนเองได้ประสบ อาจกล่าวได้ว่า ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่ผมจะเขียนต่อไปนั้น อาจจะพิสดารกว่าท่านทั้งหลายที่ได้แสดงความคิดเห็นกันมา ด้วยเพราะเหตุที่กระผมเป็นเทวดาก็ไม่เชิง เหนือกว่านั้นที่ผมอยากจะพูดก็คือ ความใกล้ชิดที่คอยติดตามดูหลวงพ่อเสือมาตลอดแม้จะเป็นชั่วระยะเวลาอันสั้นกว่าเทวดาอื่น ๆ แต่เพราะเหตุว่าความประทับใจในพระมหากรุณาของท่านที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ สรรพสัตว์ทั้งหลาย ตลอดจนเหล่าเทพเทวาต่าง ๆ ซึ่งการกระทำของท่านนั้นหาที่เปรียบมิได้ โดยเฉพาะความที่ท่านมีวิริยะอุตสาหะในการที่จะประกอบผลบุญด้วยจิตที่ขาว

---

1 แต่เดิมเคยเป็นสุนัขซึ่งสามารถจดจำความหลังครั้งอดีตที่เคยเป็นมนุษย์ ว่าเป็นนายพลทหารเรือและเป็นนักเขียนด้วย เมื่อสิ้นชีวิตจากสุนัขแล้ว ปัจจุบันนี้เป็นเทวดา ถ้าท่านผู้อ่านสนใจใคร่จะทราบรายละเอียด โปรดรออ่านหนังสือชื่อ "หูตั้งคือใคร ?" ซึ่งจะได้พิมพ์ออกเผยแพร่ในอนาคตอันใกล้นี้

สะอาด ปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง ดังจะขอกล่าวต่อไปเป็นลำดับ

ก่อนอื่น ผมใคร่จะเชิญชวนท่านผู้ที่มีศรัทธาในการที่ท่านได้มีความเพียรอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ โปรดจงได้สงบสติให้ตั้งมั่นอยู่ในกุศล เพื่อจะได้เป็นผลของกุศลสำหรับตัวท่านเองเสียก่อน ตัดทิฏฐิออกหรือจะพูดให้ชัดว่า จงเป็นนักอ่านที่มีคุณธรรม เพราะเรื่องราวที่ผมจะเขียนนั้น ถ้าผู้อ่านขาดคุณธรรมแล้ว ก็อาจจะทำให้ท่านได้รับอกุศลกรรมจากการที่ท่านจะหวาดระแวงว่า ผมสรรเสริญเยินยอหลวงพ่อเสือ และคิดไปว่าผมกำลังเขียนนวนิยายให้ท่านอ่าน จะทำให้ท่านขาดความศรัทธา เชื่อมั่น พิจารณาแล้วท่านเองกำลังขาดทุนอยู่ ดังนั้น ผมจึงต้องขอไว้เสียแต่แรกเริ่มเพื่อท่านผู้อ่านที่รักจะได้ความรู้ ความเข้าใจ โดยเฉพาะปัญญาติดตามไป

ผมจะขอกล่าวแนะนำตนเองเสียก่อนเพื่อเป็นการปูพื้นฐานว่าผมเป็นใคร มาจากไหน ทำไมจึงมาเขียนความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวของหลวงพ่อได้ ในอดีต ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๒๖ ผมยังมีอัตภาพเป็นสุนัขรูปพรรณสัณฐานของผมบ่งบอกถึงชื่อเสียงได้ดี คือหูทั้งสอง

ข้างของผมตั้งชันมาก และเมื่อตายจากสุนัขแล้วผมได้ปฏิสนธิใหม่เป็นเทวดา สภาวะที่เปลี่ยนมาเป็นเช่นนี้ผมเองก็ไม่สามารถจะอธิบายได้ ผมเพียงแต่ทราบจากหลวงพ่อเสือว่า ผมมีผลบุญกุศลที่ได้เคยทำมาในอดีตชาติ ซึ่งผมไม่มีญาณพิเศษที่จะล่วงรู้ถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมานานแสนนานนั้นได้ การที่ผมเคยอยู่ในอัตภาพที่เป็นสุนัขนั้นยังประทับอยู่ในจิตใจ ของผมอยู่ ความทรงจำ ความสันทัดจัดเจนในชีวิตของสุนัขยังติดตามผมมา ผมได้เฝ้าติดตามคุณแม่ (มาลี สร้อยพิสุทธิ์) ซึ่งเป็นผู้อุปการะผมด้วยความเมตตามาตลอดในครั้งที่ยังเป็นสุนัขไปในที่ต่าง ๆ ผมตามคุณแม่ไปที่อภิธรรมมูลนิธิ วัดพระเชตุพน ฯ ซึ่งเป็นสถานที่บรรยายพระอภิธรรมปิฎกเพื่อประชาชนทั่วไป นอกจากการเรียนธรรมะแล้วก็ยังมีการรักษาโรคด้วยอำนาจจิต โดยมีเทวดามาเข้าทรงในร่างมนุษย์เพื่อช่วยในการรักษาโรคเป็นการกุศลให้แก่ผู้ที่มีความเจ็บป่วย และยังให้คำแนะนำวิธีการเพื่อแก้ไขปัญหาความทุกข์กายทุกข์ใจต่าง ๆ อีกด้วย หลวงพ่อเสือเป็นเทพชั้นผู้ใหญ่ที่มาเป็นประธานในการรักษาโรคกายโรคใจเหล่านั้น

เมื่อผมได้ไปที่อภิธรรมมูลนิธิครั้งแรก ๆ ผมมิได้เห็นรูปกายของหลวงพ่อเสือ ด้วยความมีมานะอย่างแรงกล้าที่ติด

มาในอดีตชาติหลายชาติ ทำให้ผมคิดไปในทำนองว่า เทวดาอะไรไม่กล้าปรากฏร่างกายของตน คงกลัวเทวดาเช่นเราด้วยความคิดที่ขาดปัญญา รู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงทำให้ผมมีจิตคิดอกุศลต่อหลวงพ่อ เพราะเมื่อรู้ว่าตัวเองตายแล้วได้เกิดเป็นเทวดา ก็เห็นเทวดาในชั้นเดียวกันมากมาย มองไปแห่งไหนก็ทะลุปรุโปร่ง โดยหารู้ไม่ว่า ในเทวโลกนั้น ไม่ใช่มีแต่เพียงชั้นที่เราอยู่เท่านั้น แต่ยังมีชั้นอื่น ๆ ที่อยู่สูงขึ้นไปอีกหลายชั้น เทวดาชั้นที่อยู่ต่ำกว่าไม่อาจเห็นในชั้นที่สูงกว่าตนขึ้นไปได้เลย ยกเว้นแต่ผู้ที่อยู่สูงกว่าจะตั้งใจปรากฏกายให้เห็นเท่านั้น

จนกระทั่งวันหนึ่ง ในขณะที่คุณแม่มาลีได้เข้าไปหาหลวงพ่อ เพื่อให้ท่านรักษาโรคเอ็นที่ข้อเท้าอักเสบ และก็ได้พูดถึงผม หลวงพ่อได้ทำนายเรื่องราวของผมให้คุณแม่ฟังว่า เมื่อผมตายจากสุนัขแล้วก็ได้เกิดเป็นเทวดาในชั้นจาตุมหาราชิกา ผมมองเห็นแต่ร่างทรง กับเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความเยือกเย็น สุขุม และหลังจากการทำนายสิ้นสุดลงผมก็ได้เห็นเทวดาหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งได้ทราบภายหลังว่า คือคุณวิชิต ธรรมรังษี มาปรากฏกายข้างร่างทรงและพูดคุยกับร่างทรงได้เป็นเรื่องเป็นราว จึงทำให้อยากรู้อยากเห็นมาก

ขึ้น ต่อจากนั้น สิ่งที่ไม่คิดมาก่อนว่าจะได้พบก็ปรากฏขึ้น คือ ภาพของพระสงฆ์ ซึ่งสง่างาม ทุกอิริยาบถเต็มไปด้วยความเมตตาปรานี ซึ่งซ้อนอยู่ในร่างทรง

ด้วยความตกใจ ผมถึงกับอุทานด้วยความพิศวงงงงวยว่า สวยจริง (หมายถึงรังสี) ซึ่งผมเองก็มี แต่ความงดงามของแสงนั้นต่างกันมาก บ่งบอกถึงอำนาจและกุศล ภายหลังจากการพยาบาลผู้เจ็บป่วยทั้งหมดเสร็จสิ้นลงในวันนั้น หลวงพ่อก็ได้ออกจากร่างทรงมาปรากฏอยู่เบื้องหน้าของผม ซึ่งดูคล้ายกับรังสีทอดยาวลงมา ทำให้รู้ตัวเองว่าอยู่ต่ำกว่าท่านมาก ความวิจิตรพิสดารของวิมานที่ท่านยืนอยู่ งามอย่างหาที่ติมิได้

หลวงพ่อได้กล่าวถ้อยคำออกมาว่า "จงหยุดยั้งความคิดซึ่งเต็มไปด้วยมิจฉาทิฏฐิเสียก่อน แล้วสงบสติหาปัญญา" ท่านได้อธิบายและเนรมิตภาพให้ผมได้เห็นถึงเขตจำกัดของสวรรค์แต่ละชั้น ส่วนตัวผมนั้นอยู่ในชั้นจาตุฯ ซึ่งเป็นชั้นต่ำที่สุด เป็นความเมตตาของหลวงพ่อที่หยุดยั้งความหลงผิดของผมได้ จึงทำให้ผมไม่อาจลืมพระคุณของท่านได้เลย ถ้าหากว่าท่านไม่เมตตาให้แสงสว่างแก่ผมแล้ว ก็จะทำให้ผมจมปลักอยู่กับความหลงผิด คิดว่าผมนั้นเหนือชั้นแล้ว ซึ่งผล

กรรมอันใหญ่หลวงในความที่มีมิจฉาทิฏฐินั้น จุดหมายแน่นอนก็คือ "อบายภูมิ"

หลวงพ่อได้ให้คำแนะนำในการดำรงชีวิตในการเป็นเทวดาให้ถูกต้อง ท่านสอนให้เห็นถึงเหตุแห่งการเกิดว่าเป็นทุกข์ ไม่ว่าจะเป็นเทวดา มนุษย์ เปรต อสุรกาย ก็ตามที แต่ละบุคคลก็ไม่สามารถกำหนดกฎเกณฑ์ตายตัวได้ว่า ตนจะต้องได้เป็นได้มีสภาพเช่นนั้นตลอดไปอยู่ที่ผลของกรรมจะชักนำให้เป็นไป

คำพูดของหลวงพ่อที่ทำให้ผมรู้สึกศรัทธา เลื่อมใสมากก็คือ

"การขึ้นสวรรค์ ก็เปรียบเสมือนการขึ้นบันได จะขึ้นได้มากน้อยนั้นตามกำลัง (กุศล) แต่ถ้าการขึ้นนั้นปราศจากราวบันได หรือที่ยึดเหนี่ยว (ปัญญา) ก็สามารถล่วงตกลงสู่พื้นล่างได้เสมอ โดยที่เราไม่ทันตั้งตัว"

เป็นคำสอนที่มองเห็นภาพพจน์ตามความเป็นจริงได้อย่างแน่นอน ด้วยโอวาทนี้เอง ทำให้ผมหันเหความนึกคิดซึ่งเต็มไปด้วยความมานะ อวดดีหยุดยั้งได้ เพราะกลัวภัยที่จะเกิดขึ้นตามมาอย่างที่เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

ด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นได้ว่า กุศลกรรมในอดีตที่ได้ส่งผลให้ผมได้เกิดเป็นเทวดานั้น ย่อมเป็นกุศลที่ประกอบไปด้วยปัญญาโดยแท้จริง จึงทำให้ผมได้มาพบหลวงพ่อ และเมื่อได้ฟังคำแนะนำสั่งสอนด้วยเมตตาของท่านแล้ว ก็หันเหเปลี่ยนใจจากความเห็นผิดเสียได้

หลังจากนั้นท่านก็เพียรลงมาอบรม ตรวจตราผมอยู่เสมอ ผมเองก็พยายามหาปัญญาให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการค้นคว้าหาสัจธรรม ตามองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นการเพิ่มกุศลผลบุญ ผมจึงได้มีโอกาสปฏิสนธิใหม่ในชั้นดาวดึงสา ในชั้นนี้มีโอกาสที่จะแสวงหาปัญญาได้มากยิ่งขึ้น

จากสายตาของผมที่ได้เฝ้าติดตามดูหลวงพ่อ ได้พบได้เห็นว่าภารกิจของท่านนั้นมีมากมาย มีการอบรมสั่งสอนธรรมะ ช่วยเหลือผู้ที่เจ็บป่วย ท่านประกอบภารกิจไปด้วยความเมตตาปรานีอย่างหาที่เปรียบมิได้ ทุกอย่างเต็มไปด้วยความมีอุเบกขา ตั้งมั่น ไม่สั่นคลอนต่อสิ่งที่มากระทบ จึงเป็นที่ประจักษ์ต่อเหล่าเทพในสรวงสวรรค์ ต่อมวลมนุษย์ที่เข้ามาพบเห็น ต่อสรรพสัตว์ที่จมอยู่ในกองทุกข์ ต่างได้ประจักษ์ต่อจิตของตนว่า หลวงพ่อเสือเปี่ยมล้นไปด้วยความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ครบถ้วนอย่างหาที่ติมิได้ และเป็นตัวอย่างที่ดีต่อลูกศิษย์ ทั้งการกระทำและการปฏิบัติตัว

ผมจึงขอกล่าวคำบูชาคุณไว้ ณ ที่นี้ว่า คุณธรรมที่ได้รับจากหลวงพ่อนั้นประเสริฐยิ่ง เปรียบเสมือนดวงประทีปที่ส่องสาดแสงทองลงมาปกป้องคุ้มครอง ให้ความชุ่มฉ่ำเย็นกายสบายใจ เป็นแนวทางที่ดีที่ควรยึดถือปฏิบัติตาม และแน่นอนที่สุดว่า ถ้าใครสามารถรับฟังธรรมะจากท่านด้วยจิตที่เป็นสมาธิแน่วแน่ และปฏิบัติตามแนวทางที่ท่านเองได้ปฏิบัติ ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อสายตาท่านที่มาพบเห็นได้แล้วหนทางแห่งการพ้นทุกข์ก็จะไม่ยากเลย

ขณะที่ผมกำลังเขียนเรื่องนี้อยู่ ผมก็ได้บวชเพื่อเจริญรอยพระธรรม และปฏิบัติตัวให้อยู่ในขอบเขตของพรหมวิหารโดยมีหลวงพ่อเสือเป็นผู้ช่วยเหลือผมอยู่ตลอดมา หาไม่แล้วผมอาจจะไม่มีโอกาสเช่นนี้ก็ได้ ถ้าจิตมีมิจฉาทิฏฐิมากแล้วแน่นอน ผมก็คงมืดมิดบอดสนิทอยู่ในอบายภูมิดังนั้น ผมจึงเคารพเลื่อมใสในพระมหากรุณาของหลวงพ่อเสือเป็นอย่างมาก และก็ตั้งจิตอันบริสุทธิ์ว่า จะตั้งมั่นในการเพียรเพื่อพ้นทุกข์ด้วยการศึกษาและปฏิบัติ เพราะรู้ค่าแห่งหนทางเดินแล้วว่า ถ้าขาดปัญญา ก็จะไม่มีโอกาสหลุดรอดจากวงเวียนกรรมได้เลย

ด้วยกุศลเจตนาดังที่ได้กล่าวมา ขออำนาจแห่งกุศลจิตนี้ จงได้เป็นเครื่องบูชาแด่หลวงพ่อเสือ ขอให้ท่านจงตั้งมั่นในกุศล รอดพ้นจากอกุศลกรรม นำความสว่างไสวมาสู่มวลมนุษย์ และสัตว์โลก ให้รอดพ้นจากทุกข์ภัย ด้วยใจที่ปี่ยมด้วยพระมหากรุณาคุณ จนถึงวาระแห่งการเจริญก้าวสู่มรรคผลนิพพานด้วยเทอญ.

ด้วยความเคารพสักการะอย่างสูงยิ่ง

หูตั้ง

ถือมาก – หนักมาก

ถือน้อย – หนักน้อย

ไม่ถือเลย – ไม่หนัก

ถืออะไรก็ไม่หนักเท่า ถือตัว

อย่าบ่นว่าน่าเบื่อ แต่ จงเบื่อที่จะบ่น

เมื่อข้าพเจ้าพบหลวงพ่อเสือ

เมื่อวันที่ ๙ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาพบกับหลวงพ่อเสือ เทพเจ้าแห่งวัดไตรเทพาราม (สามกอ) อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยการชักนำแกมบังคับจากน้องสาวของข้าพเจ้า (ซึ่งในปัจจุบันเธอเป็นนางพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลยาสูบ ซึ่งเธอมีความเชื่อมั่นและศรัทธาในตัวหลวงพ่อเสือยิ่งนัก) ในร่างทรงของผู้หญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งทราบนามภายหลังว่า ชื่อศศิธร เมธางกูร สถานที่คือ โรงเรียนมงคลทิพย อภิธรรมมูลนิธิ วัดโพธิ์ ท่าเตียน ในครั้งแรกข้าพเจ้ามีความรู้สึกจากการบอกเล่าของน้องสาวของข้าพเจ้าว่า หลวงพ่อเป็นพระสงฆ์ที่ทรงคุณธรรมสูง มีเมตตาจิตสูง ท่านให้เมตตาจิตด้วยธรรมะพาให้พ้นทุกข์ และสามารถแทงส้มเขียวหวานออกมาเป็นพระเครื่องต่าง ๆ ได้ ในขั้นแรกข้าพเจ้าไม่ค่อยจะเชื่อในคำบอกเล่าเท่าใดนัก เพราะมาคิดดูว่าถ้าทำได้ก็คงจะเป็นการเล่นกลหรือใช้คาถาเวทย์มนต์กำบังตา แต่เมื่อทนต่อความรบเร้าแกมบังคับ และแรงคะยั้นคะยอจากแม่บ้านของข้าพเจ้าไม่ไหว ข้าพเจ้าก็เลยมาตามที่ได้เรียนไว้แต่ตอนต้น

เมื่อข้าพเจ้าย่างเท้าเข้ามาถึงมูลนิธิแห่งนี้ น้องสาวของข้าพเจ้าก็ได้พาข้าพเจ้าไปหาหลวงพ่อเสือ ในห้องหมายเลข ๓ ทันที ภายในห้องมีบุคคลทั้งหญิงชายมากหน้าหลายตาประมาณเกือบจะร้อยคนได้ ตรงหน้าของข้าพเจ้าด้านทิศตะวันออกของห้อง ข้าพเจ้าได้พบหลวงพ่อเสือในร่างของคุณศศิธร เมธางกูร หลวงพ่อเสือประทับนั่งอยู่บนเก้าอี้บุนวมสีแดง น้องสาวของข้าพเจ้าได้เบียดเสียดเข้าไปนั่งภายในห้องและหันมาเรียกให้ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งด้วย แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมเข้าไปนั่ง ยังคงยืนตระหง่านด้านหน้าของหลวงพ่อภายในจิตใจขณะนั้นแบ่งแยกออกเป็นสองอย่าง กล่าวคือประการแรกข้าพเจ้าไม่เชื่อ ไม่มีศรัทธาต่อร่างที่เป็นหญิงสาวและแสนจะบอบบาง ผิวขาว ที่หลวงพ่อใช้เป็นร่างประทับทรงข้าพเจ้าจะจ้องจับดูการกระทำของหลวงพ่อ อย่างชนิดไม่ให้คลาดสายตาไปได้ ประสาทหูก็รับฟังธรรมะทางหลวงพ่อว่าจะถูก–ผิด ประการใด ข้าพเจ้ามีคาถาอาคมที่ได้รับมอบจากคุณพ่อบ้าง จากการศึกษาค้นคว้าธรรมะต่าง ๆ ในด้านของอาคมที่ทรงฤทธิ์อานุภาพบ้าง จากหลวงพ่อต่าง ๆ ให้บ้าง ยืนกำหนดจิตสวดพระคาถาเหล่านั้น ต่อต้านอิทธิฤทธิ์ของหลวงพ่อตลอดเวลา อีกจิตหนึ่งก็ยังบ่งบอกภายในจิตว่า

ถ้าหลวงพ่อเสือเป็นพระสงฆ์ที่มีอิทธิฤทธิ์ มีบุญฤทธิ์จริง ๆ ข้าพเจ้าก็จะขอกราบไหว้ สมาทานอภัยและขอฝากตัวเป็นศิษย์ แต่ถ้าไม่จริงจะไม่ขอนับถือ

ผลของการพบปะหลวงพ่อในวันนั้น ข้าพเจ้าได้พบกับธรรมะที่หลวงพ่อแจกจ่ายได้อย่างชนิดง่าย ๆ ฟังแล้วมองเห็นภาพพจน์หรือรู้ตามได้ทันที เป็นภาษาที่ง่ายๆ แบบชาวบ้านพูดจากัน แต่ข้าพเจ้ายังไม่ศรัทธาเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจจะเป็นครั้งแรกหรือตัวมานะแห่งกิเลสยังฝังแน่นอยู่ก็เป็นได้ในด้านของการเรียกศรัทธาที่จะให้

คนทั้งหลายเชื่อว่า "ชาติหน้ามีจริง" ด้วยการใช้บุญ-ฤทธิ์แทงส้มเขียวหวานออกมาเป็นพระนั้น หลวงพ่อทำได้จริงๆ และคาถาอาคมของข้าพเจ้าไม่สามารถจะต่อฤทธิ์หลวงพ่อได้ องค์แล้วองค์เล่าที่หลวงพ่อแทงส้มเขียวหวานออกมาเป็นรูปพระสมเด็จทรงนิยมแบบสมเด็จพุฒาจารย์ (โต พรหมรังษี) ทั้งสิ้น สีสรรแตกต่างกันตามดินสอที่หลวงพ่อนำมาใช้เสกเป่า และที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ในวันนั้นก็คือ หลวงพ่อนำเทียนขาวประมาณ ๙ แท่ง มัดติดกันจุดเทียนทำน้ำพุทธมนต์ บนขันน้ำมนต์ขนาดใหญ่สีขาว สูง

ประมาณคืบเศษ น้ำตาเทียนแผ่กระจายเต็มขันน้ำมนต์ ข้าพ-เจ้าก็คิดว่า อย่างนี้ใคร ๆ ก็สามารถทำได้ แต่เมื่อหลวงพ่อทำพิธีเสร็จ ท่านก็ใช้กำไม้ตอกที่ใช้ประพรมน้ำมนต์ลงไปกวนในขันน้ำพุทธมนต์ พอท่านบริกรรมพระคาถาสักครู่หนึ่ง เมื่อท่านยกกำไม้ตอกที่กวนน้ำพุทธมนต์ขึ้น สิ่งที่ข้าพเจ้าได้บอกแต่ตอนต้นว่ามหัศจรรย์ได้บังเกิดขึ้น หูของข้าพเจ้าได้ยินเหมือนเสียงซู่ ๆ น้ำตาเทียนภายในขันน้ำพระ-พุทธมนต์ได้วิ่งมาชนกันกลับกลายเป็นพระพิมพ์องค์เล็ก ๆ แบบนาคปรกเต็มขันไปหมด อะไรกันนี่ เป็นไปได้อย่างไรกัน เป็นไปต่อหน้าต่อตาของข้าพเจ้า หลังจากนั้น หลวงพ่อได้ตักน้ำพุทธมนต์ออกแจกจ่ายแก่ศิษย์ ๆ ของท่าน ด้วยถุงน้ำมนต์ถุงเล็กๆ

และในวันนั้น.... ข้าพเจ้าไม่ได้รับแจกจากหลวงพ่อเลยไม่ว่าจะเป็นพระเครื่องที่แทงมาจากผลส้มหรือแม้แต่น้ำพระ-พุทธมนต์ภายในขันใบนั้น แต่น้องสาวของข้าพเจ้าได้รับจากมือของหลวงพ่อ ในตอนนั้นข้าพเจ้าอ่านจิตของน้องสาวของข้าพเจ้าออกตลอดว่า เธอภาวนาขอให้หลวงพ่อเสือจงแผ่เมตตาบารมีให้พระหรือน้ำมนต์กับข้าพเจ้าด้วย (ภายหลัง

จากเลิกแล้วข้าพเจ้าได้สอบถามเธอซึ่งเธอก็ตอบว่าเป็นความจริง) ก็จะได้อย่างไรเล่า ในเมื่อข้าพเจ้าไปพบหลวงพ่อในขณะนั้น เป็นไปในลักษณะที่ต่อต้านขาดความเชื่อถือ ขาดความศรัทธา และสรุปลงด้วยขาดความเคารพในตัวหลวงพ่อเสือ ที่ประทับทรงในร่างของหญิงสาวที่มีชื่อว่า ศศิธร เมธางกูร.

ด้วยความเคารพและนับถือ

น.ท. วิชาญ สุวรรณแจ่มศรี

โรงเรียนจ่าอากาศ

ดอนเมือง กทม.

อย่าหวังจะได้ความสุข (เพราะไม่มี)

แต่จงหวังจะได้ความพ้นทุกข์ (เพราะมีแน่)

เหตุที่ข้าพเจ้ามาหาหลวงพ่อเสือ

ข้าพเจ้าเริ่มเข้ามาศึกษาพระอภิธรรมกับท่านอาจารย์บุญมี เมธางกูร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓ ณ ศาลาโพธิ์ลังกา วัดพระเชตุพนฯ ขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังศึกษาอยู่ในชั้น ม.ศ. ๓ โรงเรียนปทุมคงคา ด้วยความรู้สึกเกี่ยวกับชีวิตที่เกิดขึ้นโดยมีความเห็นว่า "ตัวเราเกิดมาทำกรรมไม่ดีหลายอย่างหลายประการ ทำไมหนอเราถึงได้ทำไปเช่นนั้น อะไรเป็นตัวการที่ทำให้เราเป็นไปเช่นนั้น" เหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้กระทำไปแล้วมันเกิดขึ้นรวดเร็วเกินกว่าการพิจารณาและยับยั้ง ข้าพ-เจ้าครุ่นคิดหาเหตุผลต่างๆ นานา และพยายามค้นหาคำตอบ วันหนึ่งหลังจากข้าพเจ้ากลับจากโรงเรียน บังเอิญหมุนวิทยุไปพบรายการธรรมะทางสถานีวิทยุยานเกราะ ๗๘๕ และมีการประกาศเกี่ยวกับธรรมะที่มีตามที่ต่าง ๆ ให้ทราบ เมื่อข้าพเจ้ามีเวลาว่าง ข้าพเจ้าจึงเริ่มตระเวนศึกษาตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เพื่อหาความจริงเกี่ยวกับชีวิตที่อยากรู้ แต่ที่ที่ข้าพเจ้าไปเป็นประจำได้แก่ สำนักสมเด็จ วัดมหาธาตุ และศาลาโพธิ์ลังกา วัดพระเชตุ-

พนฯ นอกจากนั้นข้าพเจ้าก็ได้พยายามศึกษาจากหนังสือธรรมะและทางสื่อมวลชนต่าง ๆ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตและสามารถตอบคำถามต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าได้อย่างหมดสิ้น

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ข้าพเจ้าสำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยพณิชยการเชตุพน และเข้าทำงานเป็นครูสอนหนังสือที่โรงเรียนพณิชยการสยาม ในช่วงนี้ข้าพเจ้าเกิดเหตุการณ์ยุ่งยากเกี่ยวกับชีวิตหลายประการ ประกอบกับมีการเปลี่ยนแปลงที่ทำงานใหม่ โดยสอบบรรจุเข้ารับราชการครู ณ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง และสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ช่วงชีวิตนี้เป็นช่วงชีวิตที่ข้าพเจ้ารู้สึกเหน็ดเหนื่อยมากที่สุด และต้องจำใจทุเลาการศึกษาธรรมะลงไปบ้าง หยุดบ้าง

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ หลังจากที่ข้าพเจ้าสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย และแต่งงาน ข้าพเจ้าก็เกิดรู้สึกว่า "ชีวิตของคนเราเกิดมาเพื่ออะไร เกิดมาเพื่อทำงานหาเงินเพื่อนำมาบำเรอให้กับกิเลสตัณหาที่มีความต้องการนั้น ต้องการนี่อยู่ตลอดเวลา และกิน อยู่ หลับนอน เป็นอย่างนี้ตลอดปีตลอดชาติไม่มีที่สิ้นสุดละหรือ" ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่าย และได้ใคร่ครวญพิจารณาเห็นว่าทางที่จะไปเสียให้พ้นจากกิเลสตัณหาเหล่านี้เสียได้ก็คือ การที่เราจะต้องรู้จักกับ

ตัวกิเลสตัณหา แล้วจึงละคลายเพื่อดับเหตุแห่งการเกิด นั้นคือ การเจริญสติปัฏฐาน แต่ลำพังความรู้ความเข้าใจในธรรมะของข้าพเจ้าจากการที่ได้ศึกษามา ข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่เป็นการเพียงพอที่จะทำให้ข้าพเจ้ามีบารมีที่จะทำให้หลุดพ้นไปจากวงเวียนชีวิตได้ ข้าพเจ้าคิดว่าจำเป็นจะต้องมีปัจจัยหลักที่จะเป็นฐานส่งเสริมให้ข้าพเจ้าก้าวไปถึงหนทางอันเป็นที่สุดแห่งทุกข์ ข้าพเจ้าจึงพยายามค้นคว้าแสวงหาแหล่งหรือผู้ที่จะช่วยส่งเสริมสนับสนุนข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าแสวงหาไปหลายที่ และครั้งสุดท้ายข้าพเจ้าได้มาที่อภิธรรมมูลนิธิ และได้คุยกับเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งโดยไม่ได้ตั้งใจ และในวันต่อมาข้าพเจ้ามีความรู้สึกกระวนกระวายใจ ความรู้สึกบอกว่าให้ไปอภิธรรมมูลนิธิซิ แล้วจะสบาย เป็นอันว่าข้าพเจ้าต้องมามูลนิธิ เกือบจะทุกวันหลังเลิกงาน ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้พบกับท่านอาจารย์บุญมี ข้าพเจ้าจึงได้เล่าเรื่องให้ท่านอาจารย์ฟัง ท่านอาจารย์บอกว่าจะต้องมีอะไรแน่ ให้ไปพบหลวง-พ่อเสือ ข้าพเจ้ารู้สึกงง เพราะข้าพเจ้าเองยังไม่รู้จัก หรือยังไม่ทราบเลยว่าที่มูลนิธินี้มีหลวงพ่อเสือซึ่งเป็นพระอยู่ด้วย เพราะเท่าที่เคยมาศึกษาพระอภิธรรมกับท่านอาจารย์ก็ยังไม่เคยทราบเลยว่ามีหลวงพ่อเสือ มาถึงก็เดินขึ้นชั้นสองเลย

ท่านอาจารย์บุญมีจึงพาข้าพเจ้าเข้าไปพบกับหลวงพ่อ เมื่อพบกับหลวงพ่อครั้งแรก ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวัง เพราะหวังที่จะได้พบกับพระไม่ใช่คนทรง จึงเกิดความลังเลใจ แต่ไหนๆ ก็มาแล้วก็ลองดูไปสักตั้ง เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปพบกับหลวงพ่อเสือในร่างทรงคุณศศิธร เมธางกูร หลวงพ่อได้เสกพระจากส้มให้ข้าพเจ้าองค์หนึ่ง สีเขียวองค์ค่อนข้างใหญ่ ข้าพเจ้าก็รู้สึกแปลกดี และก็คอยดูว่าร่างทรงจะแอบทำอะไรที่จะนำพระมาจากที่อื่น ข้าพเจ้ามาเป็นประจำเพื่อพิสูจน์ความจริงและใครจะมาหลอกข้าพเจ้าเห็นจะกินยาก เพราะข้าพเจ้าไม่ยอมง่าย ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นร่างทรงทำอะไรให้เห็นผิดสังเกต แม้หลวงพ่อจะถอยร่างแล้วข้าพเจ้าก็ยังอยู่ และอยู่จนกระทั่งเย็นแต่ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นอะไรผิดสังเกตได้เลยแม้แต่น้อย ข้าพเจ้าจึงค่อย ๆ คลายความสงสัย เพราะเท่าที่เรียนพระอภิธรรมมา การแสดงอิทธิต่าง ๆ มีและเป็นไปได้จริง แต่ความไม่แน่ใจก็ยังมีอยู่ ว่าหลวงพ่อในร่างทรงจะสอนอะไร จากคำสอนของหลวงพ่อ หลวงพ่อได้สอนเน้นถึงทางแห่งความพ้นทุกข์โดยตรง สอนอย่างนี้ทุกครั้งถึงแม้จะจำเจ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกเบื่อ เพราะเป็นสิ่งที่ตรงกับใจของข้าพเจ้าที่ปรารถนาไว้ ความลังเลใจค่อย ๆ คลายออก ใจของข้าพเจ้าค่อย ๆ มีศรัทธาขึ้นเรื่อย ๆ ทุกครั้งที่มาหาหลวงพ่อ นี่เพราะ

ทางพ้นทุกข์ที่หลวงพ่อได้พร่ำสอน อันเป็นเรื่องของปัญญา และมีอิทธิปาฏิหาริย์ อันเป็นการพิสูจน์พระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นความจริง ด้วยการเสกพระเสกของ จากอากาศบ้าง จากสิ่งของต่าง ๆ บ้าง นอกจากนั้นหลวงพ่อยังได้มีจิตเมตตาช่วยรักษาผู้เจ็บป่วย สิ่งต่าง ๆ ที่หลวงพ่อได้กระทำไป เป็นการสร้างศรัทธาให้เกิดขึ้นแก่ตัวหลวงพ่อ แม้ว่าหลวงพ่อจะไม่ใช่มนุษย์แต่เป็นโอปปาติกะเทวดาแล้วก็ตาม แต่หลวงพ่อก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้สร้างศรัทธาและปัญญาอย่างแท้จริง

ข้าพเจ้าได้มาพบหลวงพ่อราวต้นเดือนมกราคม 2527 ซึ่งครั้งแรกข้าพเจ้าไม่อยากจะมาเท่าไหร่ เพราะไม่ค่อยชอบเรื่องการเข้าทรง เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องไม่ใช่ทางตรงแห่งการพ้นทุกข์ แต่เมื่อข้าพเจ้ามาหาบ่อยเข้า ข้าพเจ้าก็เข้าใจเพราะการเข้าทรงนี้ หลวงพ่อมาเพื่อช่วยสร้างศรัทธา และสร้างปัญญาในการพ้นทุกข์ อีกทั้งยังรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ อีกด้วย ข้าพเจ้าแน่ใจว่าหลวงพ่อเสือ ที่มาลงร่างทรงคุณศศิธรนี้ เป็นหลวงพ่อเสือจริง เพราะมีหลักฐานจากวัตถุและตัวบุคคลยืนยัน ข้าพเจ้าจึงมั่นใจ ศรัทธา และเคารพในความเมตตาและปัญญาของหลวงพ่อเสือ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่โชคดีที่หลวงพ่อได้ครอบครูเบ่าเทียนให้ และข้าพเจ้าก็ได้

ช่วยหลวงพ่อรักษาโรค เพื่อสร้างบารมีแห่งความพ้นทุกข์เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน และข้าพเจ้าจะสร้างกุศลกับหลวงพ่อเสือตลอดไปตราบชีวิตของข้าพเจ้าจะหาไม่

ว่าที่ ร.ต. ธีรยุทธ ปริญญาชลานนท์
โรงเรียนสายน้ำผึ้ง กรุงเทพฯ

รู้เพราะลอกลอกไปได้แต่เขียน
รู้เพราะเรียนมากล้นจนเพ้อผ้น
รู้เพราะเพียรท่องบ่นจนงงงัน
รู้เพราะปัญญาส่องถูกช่องทาง

มากหมอ

ไปหาแพทย์ตรวจตราว่าโรคร้าย บ่อนทำลายสุขภาพปราบไม่ไหว
รักษาเป็นแรมปีนี้อย่างไร โรคจึงไม่บางเบาบรรเทาเลย
ทั้งฉีดยา กินยา ว่ากันวุ่น เฝ้าแต่หมุนเวียนไปใช่เชือนเฉย
จนระอิดระอาใจไม่เสบย หมอกลับเอ่ยอ้างว่าอุปาทาน

ฝ่ายโหราอาจารย์ท่านทายทัก เคราะห์ร้ายนักบอกกล่าวส่งข่าวขาน
ดาวราหูผู้ทำเรื่องรำคาญ ต้องคิดอ่านเพื่อสะเดาะเคราะห์ของเรา
น้อมคำนับรับวจีที่ท่านแนะ ไม่เหลาะแหละลบหลู่คำผู้เฒ่า
บูชาองค์เทพไทให้แบ่งเบา ก็ยังเป็นเช่นเก่าแสนเศร้าใจ

ข้างฝ่ายหมอทรงเจ้าและเข้าผี ว่าเพราะปีศาจโกรธพิโรธใหญ่
ที่เสาตกน้ำมันนั้นเป็นไร จึงทำให้ทุกข์เข็ญถึงเช่นนี้
ต้องแต่งเครื่องเซ่นเสาเจ้าโทสะ อย่าลืมละเคารพประจบผี
จะได้หายโกรธาทำกาลี กลับคืนดีหายทุกข์สุขสำราญ

อยากสิ้นทุกข์ขุกเข็ญเช่นหมอว่า มิรอช้ารีบทำตามคำท่าน
ทั้งเซ่นสรวงบวงบนบ่นอยู่นาน ทำอาการพิรี้พิไรให้เมตตา
จงหายโกรธโทษกรณ์ขอผ่อนผัน ดูน่าขันพร่ำบ่นเหมือนคนบ้า
ผีก็เงียบเชียบไว้ไม่ตอบมา สิ้นปัญญาอับจนสิ้นหนทาง

จึงบ่ายหน้าหาธรรมโอสถ พุทธพจน์เยียวยารักษาบ้าง
รู้เหตุผลต้นเรื่องเคืองระคาง เพราะกรรมสร้างสมไว้ในปางบรรพ์
อดีตนั้นผันผ่านนานเกินแก้ อย่าท้อแท้ทอดจิตคิดสร้างสรรค์
กรรมใหม่ดีหนีชั่วเลิกพัวพัน ต้องถึงวันว่างทุกข์สบสุขแล.

อดีตชาติของเทพวิชิต ธรรมรังษี

สมัยที่ผมเกิดเป็นมนุษย์ ผมมีสิทธิ์จะถือได้ถึงสองสัญชาติ เพราะว่ามารดาเป็นชาวสุโขทัย เลือดไทยแท้ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แต่บิดาเป็นชาวฟิลิปปินส์ และมีเลือดของสเปนปนอยู่ด้วย

แรกเริ่มเดิมทีแม่ของผมไม่เคยคิดจะแต่งงานกับชาวต่างชาติ แต่บุพเพสันนิวาสทำให้พ่อเผอิญมาที่เมืองไทย เพื่อจะตรวจงานเหมืองแร่เพียงระยะเวลา ๖ เดือน เมื่อได้มาพักในเมืองไทยแล้ว ก็ได้ท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ จนกระทั่งถึงสุโขทัยแล้วก็ได้พบกับแม่ ทั้งสองฝ่ายก็ถูกศรกามเทพทำให้แม่ลืมไปเลยว่าพ่อไม่ใช่คนไทย

ความรักยังไม่ทันจะได้ผลิดอกออกช่อก็ถูกญาติผู้ใหญ่คือ พ่อแม่ ปู่ย่า ตายายทั้งหลาย แสดงความเป็นปฏิปักษ์จนออกนอกหน้า ทุกคนรังเกียจความเป็นต่างชาติของพ่อพยายามขัดขวางทุกวิถีทางที่จะไม่ให้ความรักดำเนินต่อไป ยิ่งถูกขัดขวาง แม่ก็ยิ่งเห็นอกเห็นใจพ่อมากขึ้น ในที่สุดแม่ก็เลยหนีออกจากครอบครัวติดตามพ่อไปถึงฟิลิปปินส์

เมื่อไปถึงใหม่ๆพ่อได้เช่าที่พักให้แม่อยู่ที่เมืองบาบูไฮ ทางฝ่ายปู่กับย่าซึ่งอยู่ที่เมืองมะนิลานั้น ยังไม่ได้รับรู้ในการที่พ่อจะมีภรรยา จึงเป็นเรื่องที่ยังต้องปิดบังอยู่ เพราะคะเนไม่ถูกเหมือนกันว่า ท่านผู้ใหญ่นั้นจะยินดีและยอมรับแม่เป็นลูกสะใภ้หรือเปล่า ส่วนฝ่ายตายายของผมนั้น ท่านตัดแม่ออกจากความเป็นลูกอย่างไม่มีเยื่อใยเลย

ในระยะแรก ๆ ของชีวิตครอบครัว พ่อเดินทางไป ๆ มา ๆ ระหว่างเมืองมะนิลากับเมืองบาบูไฮ จนกระทั่งแม่เริ่มตั้งครรภ์ผม พอดีขณะนั้นฐานะทางครอบครัวของพ่อเริ่มตกต่ำ เป็นธรรมเนียมของคนฟิลิปปินส์ซึ่งคล้าย ๆ กับของจีน คือ พ่อแม่มักจะเป็นผู้จัดการแต่งงานให้แก่ลูกเพื่อกู้ฐานะของตนเอง โดยคัดเลือกฝ่ายหญิงซึ่งเป็นญาติกันและมีฐานะดี สำหรับเจ้าสาวของพ่อเป็นลูกสาวเจ้าของบริษัทกระจกแห่งหนึ่ง มีสาขาอยู่ในเมืองไทย ชื่อว่า ไทย–อาซาฮี เมื่อตกลงกันแน่นอนแล้ว พ่อก็มาบอกกับแม่ถึงความจำเป็นของครอบครัว ซึ่งทำให้พ่อจะต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่ผู้ใหญ่จัดให้

แม่ก็ไม่ได้ขัดข้องอะไร แต่รวบรวมข้าวของมีค่าที่ติดตัวไปขายพอเป็นค่าเครื่องบินกลับเมืองไทย และแอบหนี

เดินทางกลับตอนพ่อไม่อยู่ วันที่มาถึงเมืองไทยนั้นเป็นวันที่ผมอยู่ในท้องแม่ครบ ๖ เดือนพอดี เมื่อแม่รู้ตัวว่าถูกตายายตัดขาดเสียแล้ว ก็เป็นอันว่าเข้าบ้านไม่ได้จึงไปเช่าไร่คนอื่นทำ โดยมีป้าซึ่งเป็นพี่สาวคนเดียวของแม่ให้เงินมาทำทุนด้วยความสงสาร และช่วยกันปิดบังตากับยาย เพราะเกรงว่าจะถูกสมน้ำหน้า ไร่ที่แม่ไปเช่าอยู่นี้ อยู่ต่างอำเภอกับบ้านเดิม จนกระทั่งคลอดผมใน พ.ศ. ๒๔๘๔ ระหว่างนั้นพ่อไม่เคยมาเลย แม่ได้เขียนจดหมายไปบอกว่าลูกเป็นผู้ชาย ไม่ต้องเป็นห่วง อยู่สบายดี หลังจากนั้นพ่อก็บินมาเยี่ยม

เมื่อผมอายุได้ ๒ ขวบ ฐานะของแม่ยากจนมากจนเลี้ยงลูกไม่ไหว พ่อบอกว่าจะขอเอาไปเลี้ยงเอง แม่เห็นว่าถ้าผมไปอยู่กับพ่อก็คงจะสบายกว่าและยังได้เรียนหนังสือด้วย เพราะถึงอย่างไร พ่อก็ยังมีฐานะดีกว่าแม่ซึ่งไม่มีอนาคต แม่จึงจำใจอนุญาตให้ไป ผมจึงไปเติบโตที่ฟิลิปปินส์โดยปู่กับย่าเป็นผู้เลี้ยงดูและให้ความรักเป็นปรกติ จำได้ว่าเรียนพูดภาษาตากาล็อก คนที่ฟิลิปปินส์เขาไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้ชายจะมีภรรยาหลายคน เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นของแปลกที่ปู่กับย่าจะจะเลี้ยงหลานซึ่งเกิดจากสะใภ้ที่เป็นคนไทยไว้ในบ้าน

พอผมอายุได้ ๗ ขวบ ผมก็เดินทางกลับมาเมืองไทย โดยที่ผมจำไม่ได้ว่าแม่หรือป้าเป็นผู้ไปรับ ทราบว่าแม่ไม่สบายด้วยความตรอมใจคิดถึง พ่อก็ตามมาส่งด้วยและให้ทุนไว้สำหรับเรียนหนังสือ เป็นเงินจำนวนหนึ่งซึ่งไม่มากนัก พอใช้จ่ายในการเรียนที่เมืองสุโขทัยจนกระทั่งจบประถม ๔ ต่อมาป้าได้ขายไร่ที่สุโขทัยย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพ ฯ แม่ยังส่งเสริมให้เข้ามาเรียนโดยให้พักอยู่กับป้า เพราะถึงแม้ว่าจะแยกกันอยู่แต่ก็ยังไปมาหาสู่กันได้ดีกว่าไปอยู่ต่างประเทศ ผมมากรุงเทพ ฯ ครั้งแรกเริ่มเข้าเรียนมัธยม ๑ ที่โรงเรียนสีตบุตรบำรุง ต่อมาย้ายมาเข้าโรงเรียนปทุมคงคา บ้านของป้าอยู่ริมทางรถไฟที่สามเสน เป็นบ้านสองชั้นป้าขายอาหารหลายอย่าง ตอนเช้าขายขนมครก ตอนกลางวันขายข้าวแกง และตอนเย็นขายขนมบัวลอย

ป้ามีลูกมากจึงต้องทำมาหากินตัวเป็นเกลียว ฝ่ายลุงเขยก็เป็นคนขี้เมา อาหารที่รับประทานในครอบครัวจึงต้องประหยัด ที่บ้านมีต้นมะละกอ กับข้าวก็คือมะละกอผัดกับไข่ แกงส้มมะละกอ ต้มจืดมะละกอกับหมูบะช่อ วนไปวนมาจนกระทั่งผมรับประทานไม่ลง เวลาไปโรงเรียนก็ตัก-ข้าวเปล่าติดตัวไปด้วย ป้าให้เงินติดตัวไปโรงเรียนวันละสามสลึง ความที่ชอบเล่นก็นำเงินสามสลึงนั้นไปซื้อลูกหิน

เล่นหมด ไม่ได้ซื้อกับข้าว แต่ก็ไม่ได้เบียดเบียนเพื่อนฝูง พอโรงเรียนหยุดพักรับประทานอาหารกลางวัน ผมก็วิ่งก่อนเพื่อนไปตักน้ำส้ม น้ำปลา น้ำตาลใส่ในข้าวที่ร้านอาหารเขาตั้งไว้โรยพริกไทย และขอกระเทียมเจียวเจ๊ร้านก๋วยเตี๋ยวมาคลุกข้าวกินทุกวัน รู้สึกว่าอร่อยดี เมื่ออิ่มแล้วก็ไปเล่นต่อ ปฏิบัติตนอย่างนี้เป็นประจำ ต่อมารู้สึกตัวว่ามีอาการปวดท้องบ่อย ๆ แต่ก็ไม่ได้สนใจอะไร

ระหว่างที่อยู่กับบ้านั้น แม่มาเยี่ยมบ่อย ๆ ผมเป็นคนรักแม่ก็ตั้งใจว่าจะพยายามเรียนให้ดีที่สุด แต่ต่อมาเมื่อเข้าเรียนที่ปทุมคงคาแล้ว เกิดความรู้สึกเบื่อบ้านบ้า เพราะได้เห็นป้า ทำงานเหน็ดเหนื่อยทั้งวัน ฝ่ายลุงได้แต่กินเหล้าเมายาและขอเงินป้าเป็นประจำ ถ้าไม่ได้ก็จะเตะ ผมรู้สึกอึดอัดใจที่เห็นป้าถูกรังแก เมื่อเป็นเด็กก็จำทน แต่เมื่อโตแล้วก็เริ่มรู้สึกว่าทนไม่ได้ ถ้าอยู่ก็คงจะต้องมีเรื่องเตะต่อยกับลุงอย่างแน่นอน จึงคิดหาทางย้ายไปอยู่ที่อื่นตามลำพัง เริ่มด้วยไปขายของฝรั่งแถวอู่เรือพระราชพิธี หน้าวัดพระแก้ว แม้แต่เพื่อนผู้หญิงเขาถักไหมพรม ถักโครเชท์ก็หัดถักกับเขา ถักเนคไทขายเส้นละ ๘๐ บาท และเล่นดนตรีตอนกลางคืนด้วย ประเภทดนตรีโฟล์คซองซึ่งกำลังเป็นที่นิยมสมัยนั้นตามคลับและงานวัด เนื่องจากไม่ชอบอยู่ว่าง ใช้เวลาในการทำงาน

เพื่อให้คลายความคิดถึงแม่และยังได้รายได้เพิ่มขึ้น สามารถรวบรวมเงินได้พอสมควร ก็บอกป้าว่าจะไปอยู่กับเพื่อน แต่ไม่ได้บอกว่าจะไปเช่าเขาอยู่ เกรงว่าป้าจะเป็นห่วง และขัดข้องไม่ให้ย้ายมา ขณะนั้นกำลังเรียนอยู่ชั้นเตรียมอุดมปีที่ ๒ แผนกวิทยาศาสตร์ กำลังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย ชีวิตของผมช่วงนี้จึงใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อน ๆ มาก เมื่อเลิกเรียนตอนเย็นก็ติดกลุ่มเพื่อนไปเตร่อยู่แถวใกล้ ๆ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง ซึ่งเป็นโรงเรียนผู้หญิงใกล้ ๆ กับโรงเรียนของเรา คอยยืนดักดูเพื่อนผู้หญิงที่ป้ายรถเมล์ พวกเพื่อน ๆ เขาชอบจีบ แต่ผมไม่ชอบ ได้แต่ยืนดู

ขณะที่ยืนดูก็คิดว่า คนที่มีรถเก๋งนั้นคงจะมีความสุขมาก นักเรียนผู้หญิงวัยรุ่นคนหนึ่ง มีรถเก๋งยี่ห้อมัสแตงมาคอยรับส่งเป็นประจำ ตาดูพลางใจก็คิดว่า ทำไมเธอจึงมีรถมารับ พ่อแม่ของเธอทำอะไรจึงรวยมาก ทำไมแม่เราจึงไม่รวย ทำไมพ่อของเราจึงไม่ช่วยให้เราได้สบายบ้าง คนที่มีรถมารับนี่สบายมาก ส่วนเรานี่ขึ้นรถเมล์ วันไหนสตางค์ไม่มีก็ต้องเดินกลับบ้าน บางทีคนแน่นมากก็ใช้วิธีขึ้นข้างหน้ารถ พอกระเป๋าเดินมาข้างหน้าก็กระโดดไปขึ้นข้างหลัง สับหลีกกันไปตลอดเวลา ผมตามเพื่อนไปดักดูนักเรียนผู้หญิงทุกวัน จนกระทั่งวันหนึ่ง รถติดมาก เธอผู้นั้นยังกลับบ้าน

ไม่ได้ เพราะรถยังไม่มารับ เรายืนอยู่นาน เธอหันมามองดูผม ผมก็เลยถามเธอว่า

"วันนี้รถไม่มารับหรือครับ"

เธอยิ้ม และบอกว่า "เดี๋ยวคงจะมากระมัง รถติด"

วันนั้นรถติดมากจริง ๆ ผมจึงบอกลาเธอว่า "งั้นผมไปละ"

เธอกลับขอร้องผมว่า "ยืนเป็นเพื่อนหน่อยซิ รถยังไม่มา ยืนคนเดียว พวกจิ๊กโก๋มันจะแกล้ง"

ผมก็เลยยืนเป็นเพื่อนเธอจนกระทั่งรถมารับ เธอถามชื่อผม

"ผมอยู่ปทุมคงคา"

"ไม่ต้องบอกชื่อโรงเรียนหรอก หน้าอกก็บอกอยู่แล้ว บอกแต่ชื่อก็ได้" เธอพูดเหมือนแกล้งเลียนผม

ผมเลยบ่นว่า "น่าดูนะนี่"

"ทำไมเหรอ ก็เอ๋พูดเรื่องจริงนี่ ถ้าเผื่อจะบอก บอกแต่ชื่อก็ได้"

ผมก็เลยบอกไปว่าผมชื่อวิชิต ธรรมรังษี เขาก็บอกให้เรียกเขาว่า เอ๋ ก็แล้วกัน

"ยินดีที่ได้รู้จักเอ๋ เอ๋มีบุญนะ มีรถนั่ง บ้านผมจน-จน ถ้าเผื่อได้นั่งรถ มันคงนิ่มกว่ารถเมล์นะ" ผมชมบุญเธอ

"พี่คงอยากจะนั่งอย่างนี้ แต่ตัวเอ๋เองอยากจะนั่งรถเมล์มากกว่า มันอิสระดี ทุกวันนี้เหมือนอยู่ในกรง เช้าเขาก็เอามาปล่อย เย็นก็มารับ" เธอเล่าถึงความรู้สึกของตัวเอง

"ทำไมเอ๋จึงพูดอย่างนั้นล่ะ ผมอยากนั่งรถเก๋งจะตายไป"

"ลองมาเป็นอย่างเอ๋ซิ แล้วจะรู้ว่า เช้าก็ถูกจับมาปล่อย เย็นก็ถูกจับเข้ากรง ไม่มีอิสระหรอกพี่" เธอบอกอย่างนี้

"ยังดีนะ ขึ้นรถเมล์มันเหนื่อยจะตายไป แล้วบางทีถ้าไม่มีตังค์ก็ต้องเดิน ไม่มีใครจะช่วยเราได้" ผมพยายามจะชี้ให้เห็นความจริงในด้านที่ผมกำลังเผชิญอยู่

เอ๋กลับพูดว่า "คนเราก็เป็นอย่างนี้แหละ ไม่ค่อยพอใจของตัวเอง"

ผมรู้สึกว่าเธอเป็นคนดี ไม่ถือตัว ผมจึงบอกเธอว่า "ถ้าผมมาที่นี่ วันไหนว่างก็คุยกันก็แล้วกันนะ ถ้าผมมีอะไรที่จะช่วยปรึกษาได้ คิดว่าผมเป็นเพื่อน ผมช่วยได้ก็จะช่วย"

คุยกันได้แค่นี้ก็พอดีรถมารับ จึงเป็นอันได้รู้จักกันตั้งแต่วันนั้น

ต่อมาเผอิญรถเจ้ากรรมก็มาได้สายทุกวัน เพราะรถติดมาก มิหนำซ้ำเอ๋เล่าว่า น้องชายซึ่งเคยขึ้นรถของโรงเรียน

อยู่นั้น เกิดมีเรื่องวิวาทกับคนอื่น แม่จึงไม่ให้ขึ้นรถโรงเรียนอีกแล้ว แต่ให้รถที่มารับเอ๋นี้แวะรับน้องชายก่อน จึงมารับเอ๋ทีหลัง เป็นอันว่ารถจะต้องมาช้ากว่าที่เคย ผมก็นึกในใจว่า ดี เราจะได้คุยกันนานหน่อย เราได้พบกันทุกวัน วันละประมาณ ๑๐ นาที ผมจึงได้รู้ว่าเอ๋เป็นลูกสาวของนายทหารเรือ ยศชั้นนายพล และแม่เป็นนางงามจังหวัดลำพูน เอ๋กำลังเรียนอยู่ชั้นเตรียมอุดมปีที่ ๑ จึงเป็นรุ่นน้องของผม วันหนึ่งเธอถามผมว่า ผมเรียนจบเตรียมแล้วจะไปเข้าอะไร ผมบอกว่าอยากจะไปเข้าธรรมศาสตร์ ระหว่างที่คุยกัน ผมก็คุยเรื่องบ้าน เธอถามว่าทำไมหน้าผมเหมือนแขก ผมเล่าให้เธอฟังว่าผมไม่ใช่เลือดไทยแท้ มีเลือดผสมของฟิลิปปินส์และสเปน แต่นิสัยใจคอนั้นเป็นไทยแท้ร้อยเปอร์เซนต์ ผมเลยเล่าเรื่องแม่ให้เธอฟัง

เธอปรารภว่า เพื่อนของผมคนหนึ่ง ซึ่งเป็นแฟนกับเพื่อนของเอ๋นั้น ไม่เห็นเหมือนกับผม หมายถึงท่าทาง นิสัย เธอว่าเพื่อนผมคนนั้น ท่าทางหลุกหลิก ส่วนผมนั้นมีท่าทางเฉย ๆ ผมบอกว่า ไม่เหมือนกัน เพราะผมเกิดมาเป็นคนจนต้องเจียมตัว ระวังตัว

การที่เอ๋มองเห็นว่าผมท่าทางดีเช่นนั้น ก็คงเป็นเพราะผมคงจะมีบุญอย่างหนึ่ง คือ รูปหล่อ และมีบุคลิกดี แม้

ว่าจะไม่ได้แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าดี ๆ อย่างเพื่อน ๆ แต่สะอาดเรียบร้อย ไม่เคยปล่อยเสื้อออกมารุ่มร่าม สมัยนั้นพวกเพื่อน ๆ ชอบปล่อยชายเสื้อออกมานอกกางเกง ทั้งนี้ก็เพราะป้าสอนไว้ กวดขันว่า "ขออย่างเดียวว่าอยู่กับป้าอย่าเป็นกุ๊ย แม่ก็มีเราคนเดียว เรามาทำตัวไม่ดีเขาจะช้ำใจตาย"

วันหนึ่งที่โรงเรียนสายน้ำผึ้ง มีงานสังสรรค์ศิษย์เก่าสายน้ำผึ้ง ผมก็ไปด้วย ไปและ ๆ เล็ม ๆ มั่วเขาเข้าไปได้พบเอ๋ เธอตั้งร้านขนมเบื้อง ผมเข้าไปช่วยเธอละเลงขนมเบื้อง ช่วยหยอดโน่นหยอดนี่ ก็เลยเพิ่มความสนิทสนมคุ้นเคยกันยิ่งขึ้น ผมบอกเธอว่า ถ้าเผื่อสอบเข้าธรรมศาสตร์ไม่ติดแล้วก็ไม่อยากเข้าที่อื่น ถ้าเข้าไม่ได้ก็จะกลับไปอยู่สุโขทัย เอ๋สั่งว่า ให้จดหมายมาหาเธอบ้าง ส่วนเธอจะสอบเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการสอบปรากฏว่า ผมสอบเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ไม่ได้ ที่จริงก็น่าแปลกอยู่ ผมชอบการวาดรูปมาก เห็นใครวาดรูปก็นึกอยากวาด แต่กลับใฝ่ฝันจะเข้าธรรมศาสตร์ เหตุที่อยากจะเข้าธรรมศาสตร์นั้นก็คงเป็นเพราะติดเพื่อน มีเพื่อนหลายคนมุ่งหน้าไปที่นั่น สมัยนั้นธรรมศาสตร์กำลังมีชื่อเสียงโด่งดังเรื่องฟุตบอลล์ โดยเฉพาะการแข่งขันฟุตบอลล์ประเพณีระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กับมหา-

วิทยาลัยธรรมศาสตร์ ใจมุ่งมั่นอยากจะเข้าร่วมทีมฟุตบอลล์ธรรมศาสตร์ด้วย ทั้ง ๆ ที่ยังไม่มีจุดหมายว่าจะเรียนสาขาวิชาอะไร

เมื่อผิดหวังเพราะสอบเข้าไม่ได้แล้ว จึงเป็นอันว่าเดินทางกลับไปอยู่กับแม่ที่สุโขทัย ช่วยแม่ทำไร่ และเอาผลไม้มาขายกรุงเทพฯ ขึ้นล่องอยู่จนกระทั่งพอมีเงินเป็นค่าใช้จ่ายเดินทางไปหาพ่อ แล้วหาทางซื้อสินค้าทางฟิลิปปินส์มาขายทางกรุงเทพฯ มีจานกระเบื้องที่ตกไม่แตก แล้วติดต่อสั่งซื้อผ้าใยสับปะรดมาขาย ผมเป็นคนแรกที่ริเริ่มกิจการนี้ วิ่งเต้นค้าขายอยู่ ๒ ปี ก็ซื้อที่ดินสำหรับทำไร่ได้บ้าง แต่ก็ยังต้องเช่าอยู่เป็นบางส่วน มีบ้านหลังเล็กๆ อยู่

ระหว่างนั้น ผมติดต่อกับเอ๋เป็นประจำทางจดหมายทราบว่าเธอสอบเข้าเรียนคณะบัญชีจุฬาฯ ได้ ในขณะที่ผมยังเตะฝุ่นค้าขายอยู่นั่นเอง ผมไม่เคยพูดคำว่ารัก แต่ตอนนั้นก็เริ่มชอบเขาแล้ว คือชอบนิสัย ผมเคยเขียนกลอนให้เธอบทหนึ่งว่า

คิดถึง

เมื่อเราสองต้องพรากจากไกลกัน
ในความมืดหม่นมัวสลัวนั้น
มองฟากฟ้าแสนไกลใจละเมอ
ในห้วงลึกอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้น
กระซิบสั่งดาวเดือนช่วยเตือนใจ

ใครจะซึ้งคำนี้ดีเท่าฉัน

รู้ไหมฉันเฝ้าคำนึงคิดถึงเธอ
ดวงฤดีฉันพะวงหลงคอยเก้อ
บ้านนี้เธอจะคะนึงคิดถึงใคร
จะมีฉันเป็นส่วนหนึ่งถึงครึ่งไหม
คิดถึงคนอยู่ไกลบ้างไหมนะ.

ครั้งหนึ่งผมกลับจากฟีลิปปินส์ ได้ซื้อหอยสวยๆ ซึ่งเป็นของแปลกเหมาะที่จะเป็นของฝาก ผมจึงส่งไปให้เอ๋ทางพัสดุไปรษณีย์ เอ๋เขียนจดหมายตอบมาว่า วันที่ของไปถึงมือเธอนั้น ตรงกับวันเกิดของเธอพอดี เธอจึงสงสัยว่าผมรู้ได้อย่างไรว่าเป็นวันเกิด เป็นอันว่าของที่ได้รับนั้นเป็นของขวัญชิ้นแรก แม้แต่คุณพ่อคุณแม่ของเอ๋ก็ยังไม่ได้ให้อะไรก่อนหน้านี้ ที่จริงเป็นเหตุบังเอิญแท้ๆ ต่อมาเอ๋ก็กระตุ้นให้ผมกลับมาทดลองสอบเข้ามหาวิทยาลัยดูใหม่ เธอว่าพลาดแล้วก็น่าจะให้เป็นครู ขอให้ขยันสอบใหม่ ถ้าได้เรียนต่อจะได้มาอยู่กรุงเทพฯ ได้อยู่ใกล้ๆ กัน คุยกันได้โดยไม่ต้องเขียนจดหมาย

ฝ่ายแม่ผมเห็นว่า ฐานะ การเงิน ค่อย กระเตื้อง ขึ้น นิดหน่อยแล้ว ก็เริ่มรื้อฟื้นเรื่องการเรียนของผมขึ้นมาพิจารณาใหม่ แม่มีความหวังดี ต้องการให้ผมเรียนให้สูงขึ้นไปกว่าที่แล้วมา อยากให้เข้าไปสอบเรียนต่ออีกครั้งหนึ่ง จะเป็นวิชาอะไรก็ได้ จะเป็นช่าง หรือเรียนเป็นเสมียนอะไรเหล่านี้ตามแบบคนไทยทั่วๆ ไป คืออยากให้ลูกรับราชการ แม่บอกว่าไม่มีสมบัติอะไรจะให้นอกจากความรู้

ผมเอง เมื่อตอนที่ยังอยู่กรุงเทพฯ ก็คิดถึงแม่เป็นกำลัง ครั้นได้มาอยู่ใกล้กับแม่แล้ว ใจก็กลับหวนคิดถึงการ

เรียนขึ้นมาบ่อยๆ เพราะระหว่างที่ขึ้นล่องค้าขายอยู่นั้นก็มากรุงเทพฯ เสมอ ได้พบปะเพื่อนฝูงที่กำลังเรียนกันอยู่ทำให้อดนึกอยากเรียนบ้างไม่ได้ เมื่อตัวเองก็คิด ซ้ำยังมีแรงหนุนของแม่ แรงกระตุ้นจากเอ๋ ก็เลยเลิกท้อแท้ ตัดสินใจมาอยู่กับป้าอย่างเดิม เพื่อเตรียมตัวกวดวิชาเข้าสอบอีกครั้ง สถานที่กวดวิชาคือโรงเรียนวัดสามพระยา ตอนมากวดวิชานี้ก็ได้พบกับเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็นช่างศิลป์ เขาแนะนำให้ไปสอบเข้ามหาวิทยาลัยศิลปากรดีกว่า คนมีหัวทางนี้ จะไปเรียนอย่างอื่นทำไม

พึ่งคำแนะนำชี้แจงแล้วก็มาคิดดู ผมอยากจะเข้าธรรมศาสตร์เพราะอะไร เหตุผลก็เป็นแบบเด็กๆ คืออยากเตะบอลล์ขึ้นใจ การแข่งขันระหว่างจุฬากับธรรมศาสตร์ผมต้องไปดูทุกนัด อยากเป็นนักเตะแข้งมหากาฬ ไม่มีแผนการว่าจะเรียนอะไร คิดอยู่แต่ว่าขอให้เข้าไปได้ก็คงต้องเรียนจบออกมาแน่นอน บัดนี้ผมก็โตขึ้นมาก ความคิดอ่านเป็นผู้ใหญ่กว่าเมื่อก่อน จึงเห็นคล้อยตามว่าคำแนะนำของเพื่อนนั้นน่าจะรับไว้ ผมเองก็ชอบทางนี้อยู่แล้ว จึงได้ลองสมัครเข้าเรียนในคณะจิตรกรรมและปฏิมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร และก็ได้เข้าเรียนจริงๆ ยังได้ทันโชว์รูปกับอาจารย์ศิลป์ พีระศรีด้วย

ขณะที่กำลังเรียนอยู่ปีที่ 1 ผมจำใจต้องอดทนอยู่กับป้า ทั้ง ๆ แสนอึดอัดใจเรื่องลุงเขยขี้เมาอย่างที่ได้เล่าแล้วตั้งแต่ต้น จำเป็นต้องอยู่เพื่อจะไม่ต้องเสียค่าเช่า จะได้ประหยัดเอามาเป็นค่าใช้จ่ายอย่างอื่น เช่นอุปกรณ์การเรียน มีสีบ้าง เครื่องมือช่างเขียนบ้าง พยายามตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่

เมื่อกลับเข้ามาอยู่กรุงเทพ ฯ แล้ว ผมก็ได้ไปพบกับเอ๋อาทิตย์ละครั้ง โดยผมไปหาเธอที่จุฬา ฯ ที่จริงผมไม่ค่อยอยากจะไปที่นั่น เพราะผมรู้ว่ามีเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันหลายคนเข้าเรียนอยู่ ออกจะรู้สึกอับอายและน้อยหน้าอยู่บ้างที่ผมต้องมาเรียนล้าหลัง สถานที่นัดพบจึงหลีกเลี่ยงเพื่อไม่ให้ต้องเผชิญหน้ากับพวกเพื่อน ๆ ที่ว่านั้น เรามักพบกันที่สระน้ำเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในสมัยนั้นว่า "สามแยกปากหมา" นอกจากนั้นก็มีสังคีตศาลา ไปทุกครั้งที่มีการแสดงดนตรี

ต่อมาผมก็ผูกมัดตัวเองไว้กับเธอด้วยคำพูดที่ว่า "ผมไม่เคยคบผู้หญิงอื่น มีแต่เอ๋คนเดียว แต่ผมก็ให้ความหวังอะไรไม่ได้ เพราะผมมีแม่ ผมมีภาระ แต่ถ้าผมเรียนจบมีงานทำเมื่อไร ผมอาจจะไปขอคุณก็ได้ รังเกียจผมหรือเปล่า"

เอ๋หัวเราะ และบอกว่าเธอจะรอ

สมัยนั้นผมชอบเขียนกลอนอยู่แล้ว ผมก็มักจะเขียนกลอนให้เธอ ใช้ภาษากวีเป็นเครื่องสื่อความรัก เอ๋ก็ตอบมาเป็นกลอนเหมือนกัน แต่เธอเขียนไม่ค่อยเป็น เป็นอันว่าเราก็เข้าใจซึ่งกันและกัน มีกลอนบางบทที่ผมยังจำได้ไม่ลืม ได้นำมาลงเป็นตัวอย่าง

เอ๋จ๋าน่ารักนัก ดูดวงพักตร์ผ่องดังจันทร์ฉาย
พิศสองเนตรสุกสกาวดังดาวราย ยามยิ้มพรายงามนักน่ารักจริง

หลังจากนั้นผมก็แสดงโดยเปิดเผยว่า ผมเป็นคนมีแฟนแล้ว ผมจะรักผู้หญิงอื่นอีกไม่ได้ ใครจะคบกับผม ต้องรับรู้ว่าเราเป็นได้แต่เพื่อนฝูง ผมจะปฏิบัติตนต่อเธอทุกคนเหมือนกับว่าเป็นเพื่อนเพศเดียวกัน ผมเป็นคนที่มีเพื่อนผู้หญิงเป็นจำนวนมากและสนิทสนมกันมากด้วย เพราะผมเป็นคนรักแม่ และสงสารผู้หญิงทุกคน ผมมักจะเข้าข้างผู้หญิงเสมอเมื่อมีกรณีผิดพ้องหมองใจเกิดขึ้นระหว่างเพื่อนผู้ชายกับเพื่อนผู้หญิง และถ้าเพื่อนผู้ชายเป็นฝ่ายผิด ผมต้องเตะเพื่อนผู้ชายในฐานที่ไปหลอกลวงเขา การปฏิบัติตัวของผมทำให้เป็นที่ไว้วางใจสำหรับผู้หญิง เขาพูดกันว่าถ้าไปไหนกลางคืน ไปกับผมละก็เป็นอันปลอดภัย คำกล่าวขวัญในทางดีนี้ เอ๋ก็เคยรับทราบด้วย เคยมีพ่อของผู้หญิงคนหนึ่งออกปากยกลูกสาวให้ผม เพราะชอบที่ผมเป็นคนขยันทำงาน

และมีความกตัญญู ผู้หญิงคนนั้นก็ชอบผมด้วย แต่ผมก็บอกว่าผมมีแฟนเสียแล้ว

พอขึ้นปีที่ ๒ ผมก็เริ่มมองเห็นหนทางหารายได้จากการเขียนรูปขายฝรั่ง มีภาพเหมือน ภาพลายรดน้ำ อะไรเหล่านี้ ไปช่วยพวกรุ่นพี่ที่รวมกันทำโดยรับงานเหมาเอามาทำกันเป็นคณะ เมื่อได้เงินก็นำมาแบ่งกันไปตามส่วน มีรายได้ประมาณเดือนละ ๒๐๐ กว่าบาท กลางคืนไปเล่นดนตรีได้ชั่วโมงละ ๔๐ บาท กลับจากเล่นดนตรีก็มาวาดรูปอีก ตอนนี้พอจะมีเงินบ้างแล้ว จึงขอแยกออกมาอยู่หอพัก ตรงข้ามหัวลำโพง ค่าเช่าหอเดือนละ ๘๐ บาท อยู่รวมกับเพื่อนช่วยกันออกคนละครึ่งเป็นห้องเปล่า ๆ ไม่มีเครื่องใช้อะไรเลย เพื่อนคนนี้เป็นชาวสุโขทัยเหมือนกัน แต่เขาเรียนที่โรงเรียนกรุงเทพการบัญชี

ระยะนั้น ผมไม่มีเวลาได้กลับไปสุโขทัยเลย มัวทำแต่งาน ผมบอกแม่ว่าไม่ต้องส่งเงินให้ผมอีกต่อไปแล้ว แม่เคยให้ผมใช้เดือนละ ๒๐๐ กว่าบาท กว่าเท่าไรผมจำไม่ได้ นอกจากแม่จะไม่ต้องส่งเงินให้ผมอย่างที่เคยแล้ว ผมจะหาเงินส่งให้แม่เป็นค่าเช่าไร่เดือนละ ๓๐๐ บาทด้วย ผมคิดว่าผมพอจะมีทางทำให้ได้พอเพียง มันเป็นเพียงความตั้งใจอัน

แน่วแน่เด็ดเดี่ยวของเด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งสงสารแม่ อยากให้แม่สบายไม่มีกังวล ผมยอมลำบากเสียเอง ไปซื้อสีที่ร้านศุภสาส์น ท่าพระจันทร์ เพราะซื้อด้วยเงินเชื่อได้ เมื่อขายรูปได้แล้วจึงนำเงินไปชำระ

ทั้งเรียน ทั้งวาดรูป ทั้งเล่นดนตรี ทำงานหามรุ่งหามค่ำ ถึงแม้ว่าอาหารจะดีขึ้นกว่าสมัยที่ยังเป็นเด็ก แต่การกินนอนไม่เป็นเวลาอยู่ตลอดมานั้นก็เป็นเหตุให้อาการปวดท้องเกิดขึ้นเสมอ เพราะแต่เดิมก็เคยปวดอยู่แล้ว คราวนี้ปวดมาก ครั้งหนึ่งปวดขนาดหนัก ต้องไปหาหมอที่โรงพยาบาลศิริราช หมอตรวจแล้วบอกว่า กระเพาะอาหารอักเสบเป็นแผล จะต้องให้น้ำเกลือ กับกินยาครบชุด หมอเขียนใบสั่งยาให้ ผมก็นำไปที่เจ้าหน้าที่คิดเงิน เขาบอกว่าค่ายาประมาณ ๓๐๐ หรือ ๓๕๐ บาท ผมจำไม่ใคร่ถนัด ผมบอกเขาว่าจะไปเอาเงินก่อน แต่แล้วกลับลงเรือข้ามฟากไปท่าพระจันทร์ ไปนั่งนึกอยู่นานว่า "เราทำยังงี้ถูกไหม" แล้วก็ตอบตัวเองว่า "ถูก" เพราะเราตั้งปณิธานไว้ว่าต้องให้แม่มีเงินอยู่เท่านี้ ถ้าซื้อยากิน ก็ไม่มีเงินให้แม่" เป็นอันตัดสินใจว่าไม่ต้องกินยา ตอนนั้นก็ยังไม่ถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อ เพียงแต่ปวดท้องมาก ปวดทุกครั้งที่รับประทานอาหาร

บางครั้งถึงอาเจียน มื้อเช้าไม่ได้รับประทานเพราะตื่นสาย ส่วนมื้ออื่นก็มักจะล่วงเลยเวลา เพราะมัวแต่ทำงานเพลิน พักผ่อนก็น้อย

อาการปวดท้องรบกวนมาก จนกระทั่งบางครั้งที่นัดพบกับเอ๋ไว้แล้วก็ไม่ได้ไปพบเธอ จนเอ๋มาถามข่าวที่ศิลปากร แต่ผมก็ไม่ได้บอกอะไรมาก นอกจากว่าไม่สบายกำลังมีงานมากเท่านั้น แต่เราก็ยังนัดพบกันบ้างเป็นครั้งคราว รายการดนตรีที่สังคีตศาลานั้นยังนัดไปดูด้วยกันเสมอ

พอเริ่มการเรียนในปีที่ ๓ เคราะห์กรรมก็เริ่มรุกรานผมเป็นระลอก ดุจลูกคลื่นที่เกิดจากพายุร้าย ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น แล้วถาโถมเข้ามาซัดสาดเพื่อจะลากทิ้งเอาตัวผมไปสู่ห้วงแห่งความหายนะนั้นเทียว ผมป่วยมากจนกระทั่งไปเล่นดนตรีไม่ได้ รายได้จึงลดลง การเงินเริ่มฝืดเคือง สีก็มีราคาแพงขึ้น ได้แต่ทำงานวาดรูปอย่างเดียว ทั้งง่วงและเหนื่อย เพลีย พยายามจิบเหล้าเพื่อจะช่วยให้หายง่วง จะได้วาดรูปได้จนดึก คิดแต่เพียงว่าจะให้ทำงานได้แล้วจะได้เงินเท่านั้น ไม่มีทางออกอย่างอื่น

แล้วคลื่นแห่งความหายนะระลอกที่สองเริ่มกระเพื่อมเข้ามาหาผมในวันหนึ่ง ซึ่งผมนัดพบกับเอ๋เช่นเคยที่ข้าง

สระน้ำจุฬาฯ ผมไปรออยู่นานจนรู้สึกผิดปรกติ ในที่สุดเธอก็ลงจากรถมาหาผม เธอสวมชุดสีชมพู กระโปรงสีชมพูเสื้อสีขาวมีลายสวยมาก เธอถือถุงกระดาษสีน้ำตาล เป็นถุงใส่ของตามห้างร้านที่มีตัวหนังสือพิมพ์ไว้ว่า "โชคดี" และด้านหนึ่งพิมพ์เป็นตารางหมากฮอส สมัยนั้นเวลาเรามานั่งอยู่ด้วยกัน บางทีเราก็ใช้ตารางหมากฮอสที่ข้างถุงนั่นแหละเล่นหมากฮอสกันสนุก ๆ เอ๋ส่งถุงกระดาษนั้นให้ผมพลางพูดว่า

"เอาไปอ่านที่บ้านนะ วันนี้เอ๋มีธุระ รถคอยอยู่"

ผมก็ตอบเขาไปว่า "ไปเถอะ เพื่อแม่"

ทำไมผมจึงตอบว่าอย่างนั้น ก็เพราะวันก่อนเราพบกันครั้งหนึ่ง เอ๋ปรารภให้ฟังว่า แม่ของเธอจะให้ลาออกจากจุฬาฯ เลิกเรียนกลางคัน จะให้ไปเรียนต่อวิชาดีไซน์เสริมสวยที่เมืองนอก ผมก็บอกว่าผมยินดีสนับสนุน มีโอกาสไปเรียนได้ก็ไปเถอะ เอ๋กลับบอกผมว่า "พรุ่งนี้พบกันนะ ที่เดิม"

แต่เมื่อผมมารอพบ เธอส่งถุงกระดาษให้แล้วก็บอกว่าต้องรีบไปธุระ ไม่มีเวลาคุยกัน ผมก็ยังไม่ได้ตั้งข้อสังเกตอะไร ยังนึกว่าในถุงนั้นคือกระดาษที่เธอแต่งกลอนมาให้ผมอ่านอย่างที่เคย คือเธอชอบแต่งกลอนโต้ตอบกับผม แต่เธอ

แต่งไม่ค่อยสันทัด เธอจึงอายถ้าผมจะอ่านต่อหน้า เอ๋จะสั่งว่าให้ผมเก็บไปอ่านที่หอพักทุกครั้ง คราวนี้ผมก็นึกว่าจะเป็นอย่างที่เคย แต่พอเธอไปแล้ว ก็เกิดสังหรณ์ใจ อยากรู้ว่ามีอะไรอยู่ในถุง และเอ๋ก็กลับไปแล้ว ถึงจะดูตอนนี้ก็คงจะไม่ทำให้เธอต้องกระดากอายเป็นแน่

พอเปิดถุงก็เห็นซอง ผมก็แปลกใจว่า ทำไมวันนี้จึงต้องใส่ซอง จ่าหน้าว่า "สำหรับพี่อ๊อด" และมีรอยหยดเหมือนรอยน้ำตาทำให้ตัวหนังสือพร่ามัว ผมตกใจ รีบดึงออกมาในนั้นไม่ใช่จดหมาย ไม่ใช่กลอนอย่างที่เคยเขียน แต่เป็นบัตรเชิญงานแต่งงานของเอ๋กับลูกชายนายทหารเรือคนหนึ่ง

ผมรู้สึกหน้ามืด สะอึก งง อธิบายเป็นคำพูดออกมาไม่ได้ ผมนั่งถือบัตรนั้นไว้ในมือนิ่งอยู่เป็นเวลานานเท่าไรก็ไม่รู้ตัว จนกระทั่งหลุดมือหล่นลงสระน้ำไป มารู้สึกตัวก็เมื่อเวลาประมาณ ๒–๓ ทุ่ม มืดสนิท มีแต่ยามเดินไปมา พวกเล่นฟุตบอลล์กลับไปหมดแล้ว ผมจึงเดินกลับ มาถึงร้านเอกโภชนา ร้านเอกนี้ถูกที่สุด และเชื่อไว้ก็ได้ พวกเพื่อน ๆ เข้ามาก็เรียกให้กินเหล้ากัน แต่ไม่พูดกับใครสักคนเดียว จมอยู่ในความคิดว่าทำไม ทำไมจึงต้องพบกับเหตุ-การณ์อย่างนี้ ทำไมจึงไม่พูดความจริง ทำไมต้องหลอกเราว่า

จะไปเรียนเมืองนอก ทำให้ผมเตรียมใจไว้ว่าผมจะรอ ไม่ว่าเธอจะไปนานเท่าไร ผมก็จะต้องรอ ผมจะเป็นคนดีที่สุด ผมจะได้มีเวลาตอบแทนพระคุณแม่นานขึ้น แต่แล้วก็กลายเป็นเรื่องเหลวไหล หลอกลวงทั้งเพ ทำไมเอ๋จึงไม่บอกความจริงอย่างตรงไปตรงมา ทำไมต้องมุสา ทำไมต้องเล่นละครกับผม

กินเหล้าเต็มที่แล้วก็กลับไปหอพัก ไม่รู้กลับไปได้ยังไง ไปนอนก่ายหน้าผาก ได้ยินเสียงแม่แว่วเข้ามา........

จริงซิ........แม่ยังอยู่ เราต้องอยู่เพื่อแม่ ไม่ใช่ผู้หญิงคนนี้

ลุกขึ้นวาดรูปต่อไป ผมวาดภาพใหม่ตามมโนภาพที่เห็น เป็นภาพวิว มีควายที่ปราศจากชีวิตจิตใจเป็นตัวเอกอยู่ในภาพนั้น เหมือนหนึ่งว่าจะให้มันเป็นตัวแทนที่แสดงบทบาทซึมเซื่องเงื่องหงอย ปราศจากความยินดียินร้ายในทุกสิ่งทุกอย่าง ภาพนี้ได้นำไปฝากขายที่ร้านของเพื่อนที่ท่าช้าง

เมื่อถึงวันแต่งงานของเอ๋ ผมก็ไปอวยพรด้วย ตอนที่พบกัน เอ๋ก้มหน้า ผมจับมือเอ๋ส่งซองใส่การ์ดสีขาวให้แก่เธอพร้อมกับบอกว่า "ของ ๆ พี่มีแค่นี้"

การ์ดสีขาวแผ่นนั้นมีข้อความว่า

พอกันทีทั้งเธอฉันอย่าพานพบ　อย่าประสบพบกันอีกเป็นซ้ำสอง
ไปให้ไกลอย่าหวนกลับมามอง　ลืมที่ครองความรักและภักดี
เพราะผมแน่ตระหนักในรักมั่น　จึงจำนรรจ์ข้อเสนอเพื่อศักดิ์ศรี
ขอรักใหม่ของเธอจงอยู่ดี　ดวงใจนี้ขออวยพรวอนยกไป.

เอ๋ชวนให้ผมอยู่รับประทานอาหาร แต่ผมบอกเธอว่า ผมมีงานที่จะต้องทำเพื่อแม่ ต้องไป

คืนนั้นผมก็ไปกินเหล้าอีก แล้วก็เลยไปเที่ยวกับผู้หญิงพาร์ตเนอร์ในบาร์ ผู้หญิงจะพูดอะไรกับผมบ้าง ผมไม่ได้ยินเลยหมกมุ่นอยู่แต่ความคิดที่ว่า วันนี้จบสิ้นกันเสียทีสำหรับชีวิตรักระหว่างเราทั้งคู่ ในมโนภาพเห็นแต่เอ๋อยู่ในชุดวิวาห์ตลอดเวลา จนกระทั่งถึงที่สุด คือเหวี่ยงแก้วเหล้าแตกดัง "เพล้ง" แล้วก็จ่ายค่าเหล้าค่าอะไรทุกอย่างจนหมด กลับไปหอพัก เขียนกลอนอีกเป็นการระบายอารมณ์ว่า

..... ทั้ง ๆ รู้ว่าที่ทำนั้นแสนเจ็บ　มันร้าวเหน็บระบมจนสุดฝืน.....

เขียนได้เพียงแค่นี้ รู้สึกตัวว่าร้องไห้ เลยเขียนต่อไปไม่ได้อีก

หลังจากนั้นผมก็พยายามทำใจ ตัดใจ แต่ก็หยุดเรียนไม่ได้ไปเรียนเพราะเกิดความเบื่อหน่าย ขี้เกียจ นั่งวาดรูปไปอย่างเดียว หาเงินส่งให้แม่เพื่อจ่ายค่าเช่าไร่ก่อนวันที่ ๖ ของทุกเดือน ระหว่างนั้นการเรียนของผมอยู่ในชั้นปีที่ ๔ แล้ว

วันแต่งงานของเอ๋ล่วงเลยไปสองเดือนเศษ เมื่อลูกคลื่นแห่งความโชคร้ายระลอกที่ ๓ ทุ่มตัวเข้ามาถึง น้ำมาหาผมที่หอพัก นำจดหมายของแม่มาให้ผม แม่กำลังมีปัญหาหนักมีคนกลั่นแกล้ง ผมต้องรีบกลับไปสุโขทัย จึงทราบว่าเด็กหนุ่ม ๆ รุ่นราวคราวเดียวกับผม ลูกชายเจ้าของไร่ข้างเคียงเป็นตัวกลั่นแกล้ง เหตุเพราะอิจฉาเมื่อเห็นพืชผลในไร่ของแม่งดงามดี แม่เคยส่งผลไม้เข้าประกวดในงานของจังหวัด ได้รับรางวัลเพราะงามกว่าของเขา เขาจึงพยายามแกล้งด้วยการเอาแมลงเข้ามาปล่อยในไร่บ้าง ไปยุพ่อค้าที่รับซื้อผลไม้ของแม่ให้กดราคา และอื่น ๆ เท่าที่จะหาทางบ่อนทำลายได้ ผมจึงหาโอกาสไปพูดกับเขาตรง ๆ ขอร้องว่าอย่าพยายามกลั่นแกล้งแม่เลย แม่ไม่มีที่พึ่ง ทำงานอาชีพด้วยความสุจริต แม่ผมก็มีผมเพียงคนเดียว ขอให้หยุดการรังแกกลั่นแกล้งเสียเถิด แต่ก็ไม่ได้ผล แม่บอกว่าคนแบบนี้พูดยาก ผมแค้นใจมาก เดินทางกลับมากรุงเทพ ฯ กลัดกลุ้มคิดวนเวียนแต่เรื่องงาน เรื่องไม่มีเงิน ผมเริ่มกินเหล้าหนักทุกสิ่งทุกอย่างมีแต่บีบคั้นจิตใจ มองหาทางออกไม่ได้ ตอนนั้นพอมีเงินอยู่บ้างที่ขายรูปได้ จึงไปซื้อปืนเถื่อน ราคา ๒๐๐ บาท ค่ากระสุนนัดละ ๓ บาท ซื้อแล้วเดินทางกลับไป

สุโขทัยอีกครั้ง จะฆ่าคนที่มันทำร้ายจิตใจของแม่เสียให้วอดวายไปเลย

เผอิญยังไม่ทันไร แม่รู้ทัน เห็นกระเป๋าของผมตุงก็ซักไซ้ว่าพกอะไรมาด้วย แม่ค้นจนพบปืน ถามผมว่า เอาปืนมาทำไม ผมก็บอกว่าผมจะยิงมัน ไอ้คนที่แกล้งรังแกแม่

แม่ถามว่า "อ๊อดจะฆ่าแม่แล้วหรือ"

เมื่อถูกห้ามไม่ให้ทำ ผมจำเป็นต้องเชื่อแม่ แต่ผมอยู่ต่อไปไม่ได้เด็ดขาด เพราะถ้าผมอยู่ผมต้องยิงมันแน่นอน เป็นอันว่าคืนวันนั้นผมต้องอาศัยรถสิบล้อเดินทางกลับกรุงเทพฯ ทันที ผมขืนอยู่ต่อไปผมต้องทรมานใจตาย

พอมาถึงหอพัก ผมเดินตรงไปที่หน้ากระจก หยิบชอล์คขึ้นมาเขียนระบายความคับแค้น

ดูนี่ซิเห็นไหมนัยน์ตาแค้น จารึกแน่นแววอาฆาตอย่างมาดขวัญ
อย่าเผลอนะจะปรี่เข้ารี่พัน ให้ร่างมันยับลงแหลกตรงนี้
เมื่อทำดีดีไม่ได้ไม่ทำแล้ว จะยึดแนวอสัตย์ความบัดสี
จะช่วงโชติโหดร้ายหมายราวี โอกาสมีอย่าหวังจะรั้งรอ.

โอกาสของผมก็หมายถึงว่า ถ้าแม่ผมตายละก็ ผมต้องฆ่ามันแน่ๆ ถ้าแม่ผมยังอยู่ตราบใด ถ้าผมยิงมันก็เท่ากับฆ่าแม่ จิตใจของผมมันมีแต่ความหนักอึ้ง

เช้าวันนั้นพอดีได้เงินค่าขายรูป ภาพที่วาดเมื่อคืนวันที่เอ๋แต่งงานนั้นเอง ได้ราคาถึง ๘๐๐ บาท นับว่าเป็นราคางามมาก ที่จริงหักกลบลบกันแล้วกับที่เสียไป ได้กลับมาแค่นี้ไม่คุ้มกันเลย ภาพนั้นวาดออกมาจากจิตใจจริง ๆ แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้เลย วันนั้นครบ ๓ เดือนหลังจากที่เอ๋แต่งงานไป

เมื่อนำเงินไปใช้หนี้ที่ร้านศุภสาส์นจนหมด และส่งเงินให้แม่แล้ว เหลือกลับไปเพียง ๑๑๗ บาท

พอก้าวเข้าไปถึงหอพักนั้น ก็พบเจ้าของหอมาทวงค่าเช่าห้องพัก รวดเดียว ๓ เดือน นี่แหละคือคลื่นระลอกที่ ๔ ที่กระแทกโครมเข้ามาที่ตัวผมจนตั้งตัวไม่ติด ตอนนั้นเพื่อนร่วมห้องของผมไม่มีเงินจ่ายแน่นอน ผมจะต้องหาเงินมาจ่ายทั้งหมด ๒๔๐ บาท ผมมีเงินอยู่ในมือเพียง ๑๑๗ บาท แต่ก็มีความหวังว่าพรุ่งนี้ผมจะขายรูปได้อีก ๑ รูปแน่ ๆ ในระยะนั้นผมกำลังมือขึ้น ฝีมือวาดรูปของผมดีกว่าเมื่อก่อนมากจึงมีคนสนใจซื้อรูปของผมมากกว่าเดิม แต่ปัญหาเฉพาะหน้าคือผมจะต้องชำระหนี้ถึง ๒๔๐ บาท ผมส่งเงินให้เจ้าของหอพักไป ๑๐๐ บาท บอกเขาว่าผมมีเท่านี้ ขอให้เท่านี้ก่อน เดี๋ยวผมจะไปหามาให้จนครบ

ในกระเป๋าคงเหลือเงินอีก ๑๗ บาท ไปซื้อข้าวแกงกินเสีย ๓ บาทกับน้ำแข็งเปล่า ค่ารถไปหาบ้า ซื้อเงาะไปฝาก

ป้าเสียบ้าง คงเหลือเงินอีก ๖ บาท กะการว่าจะไปยืมเงินป้าไปจ่ายค่าหอพักเสียก่อน รุ่งขึ้นคงจะได้เงินค่าขายรูป จะนำไปคืนป้า ผมไม่เคยยืมเงินคนอื่นนอกจากป้า เพราะป้ารู้ดีว่าผมหาเงินส่งแม่อยู่ และไม่เคยเหลวไหล ยืมแล้วต้องใช้คืนทุกครั้ง

กว่าจะก้าวขึ้นบันไดบ้านป้าไปถึงขั้นบนสุด ไม่ทันเสียแล้ว คลื่นแห่งความหายนะระลอกที่ ๕ ใหญ่โตมโหฬารเกินคาดหมาย ถาโถมเข้ามาหาผมด้วยความบ้าคลั่ง มิยอมให้ตั้งตัวติด ผมทรุดตัวลงนั่งที่บันไดบ้านของป้านั่นเอง ปวดท้องอย่างรุนแรงที่สุด ปวดจนตัวงอ อาหารที่รับประทานไปเมื่อสักครู่กลับออกมาทางปากจนหมดสิ้น หูผมได้ยินเสียงลุงกำลังเมาเช่นเคย ส่วนป้าไม่อยู่ในบ้าน ไปขายขนมครกยังไม่กลับ

อาการปวดท้องและอาเจียนอย่างหนัก ทำให้ผมใกล้จะหมดความรู้สึกตัว แต่ยังพอจำได้ว่า ลุงคนขับรถตุ๊ก ๆ เพื่อนบ้านของป้าเข้ามาจับแขนผมถามว่า "เป็นอะไร อ๊อดเอ๊ย"

ผมบอกว่า "ไม่ไหว ผมปวดท้องมาก ลุงช่วยหายาธาตุให้ผมกินที"

ต่อจากนั้นผมก็ไม่รู้สึกตัวจนกระทั่งไปอยู่ที่โรงพยาบาลจุฬา ตอนที่ฟื้นขึ้นใหม่ ๆ เป็นเวลาสาย ๆ เห็นคนเดินกันพลุกพล่าน รู้ทันทีว่าผมนอนอยู่ในห้องคนไข้อนาถา ที่แขนมีสายรุงรังเต็มไปหมด แขนถูกยึดไว้แน่น เพราะผมตัวบิดงอด้วยความปวดท้องขนาดหนัก

"น้ำเกลือ" คำนี้ผุดขึ้นในสมอง น้ำเกลือต้องซื้อนี่นะ ความจำแต่ครั้งก่อนผุดขึ้นมาในสมอง ผมจำได้ว่าที่ผมเคยไปตรวจครั้งหนึ่ง หมอสั่งให้ซื้อน้ำเกลือ มันคงแพงมาก คราวนั้นทั้งน้ำเกลือทั้งยา เขาคิดราคาตั้ง ๓๐๐ กว่าบาท ผมจำได้ สมองของผมทำหน้าที่คิดลำดับเหตุการณ์อย่างรวดเร็ว แล้วขณะนี้ เดี๋ยวนี้ เขากำลังเอาน้ำเกลือมาใส่ให้ผม แล้วนี่เขาจะคิดเงินเท่าไร ผมไม่มีเงินจ่ายค่าน้ำเกลือ ไม่มีจริงๆ ถ้ามีเงินก็ต้องไปจ่ายอย่างอื่นก่อน ไม่มีสำหรับค่าน้ำเกลือ อย่าทำให้เดือดร้อนคนอื่น ผมยังไม่ตาย อย่าเอาน้ำเกลือมาให้ผม

ผมกระตุกสายน้ำเกลือออกจากแขน ทันใดเจ้าความปวดท้องมันก็จู่โจมเข้ามาเล่นงานผมทันที ผมต้องงอตัวจนเข่ากดอยู่กับท้อง ลุกขึ้นไม่ได้ พอลุกขึ้นก็ตัวเอียงไปทางขวา ตาลาย เห็นทุกสิ่งทุกอย่างพร่าหมด ทุกคนแม้แต่หมอหมุนเคว้งคว้างอย่างรวดเร็ว บ้าซึ่งยืนอยู่ก็หมุนตัว

น่าแปลกที่มีพระภิกษุรูปหนึ่ง นอนป่วยอยู่บนเตียงใกล้ ๆ กับผม ทำไมท่านไม่พลอยหมุนตามสิ่งอื่น ๆ ไปด้วย ผมกดท้องไว้มือหนึ่ง อีกมือหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบเงินที่ยังคงเหลืออยู่ ๖ บาท โยนส่งไปทางพระรูปนั้น พลางพูดว่า "หลวงพ่อ ผมให้ ทำบุญด้วย" แล้วผมก็หมดความรู้สึก

ผมมารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง มองเห็นตัวเองนอนอยู่ มีน้ำลายไหลเต็มแล้วก็นึกถึงเรื่องที่ค้างอยู่ จะต้องเอาเงินไปให้ค่าหอพัก ไปทำงาน ยืมเงินป้าไม่ได้ก็ต้องไป ไปเอาของ ของอยู่ที่ศิลปากร ก็เลยตรงไปที่นั่น เรื่องอื่น ๆ ลบเลือนไปหมด แม้แต่แม่ก็นึกไม่ได้

เพียงแต่คิดว่าจะไปที่ศิลปากรเท่านั้น ผมก็ไปถึงที่นั่นเสียแล้ว ผมจึงเริ่มสังเกตเห็นว่าตัวเองเดินเร็ว เร็วมากสามารถจะไปถึง จุดหมาย ได้ ในชั่ว ขณะ ที่นึก ต้อง การจะ ไป และการเดินก็เดินอยู่ในที่สูง ลอยอยู่เหนือพื้นดินมาก มองเห็นผู้คนเดินอยู่ที่พื้นดินเบื้องต่ำนั้นขวักไขว่ทั่วไป ไม่มีผู้ใดทำท่าว่ามองเห็นตัวผมเลย จึงเกิดสงสัยว่านี่เราไม่ใช่คนเสียแล้วหรือ เราอยู่ในอีกสภาพหนึ่ง หรืออีกมิติหนึ่งแน่นอน

แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือมีความรู้สึกว่าสบายมาก มีความสุขมาก ความเจ็บป่วยทรมานทั้งหลายหายไปสิ้น ไม่มีความรู้สึกหิวโหยใด ๆ เลย

ความรู้สึกนึกคิด และ ความ จำ เรื่อง เมื่อ ก่อน ตาย นั้นเลือนหายไป เพราะว่าตั้งหน้าตั้งตาทำงานวาดรูป และก็มีเพื่อน ๆ ที่ทำงานอย่างเดียวกัน คือเป็นศิลปินเหมือนกัน มีเด็กนักเรียนมาให้ผมสอน เมื่อวาดรูปแล้วก็นำไปตั้งแสดงและขายด้วย มีคนมาดู ทุกอย่างราบรื่นไปหมด จนกระทั่งลืมไปว่า เมื่อก่อนนี้เป็นอะไร และทำไมเดี๋ยวนี้จึงมาเป็นอย่างนี้

ต่อมาก็ได้พบกับอาจารย์เหม เวชกร เลยได้เรียนเพิ่มเติมกับอาจารย์เหมอีก

หลังจากนั้นประมาณปีเศษ ได้มาอยู่กับพระพิฆเนศวร์ ที่ว่าเป็นพระพิฆเนศวร์ ก็คือ มีเทวดาองค์หนึ่งศักดิ์สิทธิ์มากมาประจำอยู่ที่รูปของพระพิฆเนศวร์ แต่ไม่ได้หมายความว่า ท่านมีรูปร่างหน้าตาแบบรูปปั้นของพระพิฆเนศวร์ เมื่ออยู่กับพระพิฆเนศวร์เกือบครึ่งปีก็นึกขึ้นได้ถึงแม่ เพียงนึกอยากจะพบก็ไปถึงบ้านแม่ทันที ปรากฏว่าบ้านนั้นไม่มีเสียแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป ผมก็ไม่ทราบว่าจะไป

หาท่านพบที่ไหน จึงต้องกลับมาทำงานต่อไป อันที่จริง ถึงแม้จะไม่ได้พบแม่ ผมก็ไม่ได้มีความรู้สึกเสียใจ เพราะตัวเองมีความสุขสบาย จนกระทั่งมิได้ฝังใจในเรื่องอะไรนาน

แต่สำหรับเอ๋นั้น เป็นเพราะก่อนที่ผมจะสิ้นใจ ยังหมกหมุ่นครุ่นคิดถึงเธออยู่ ความคิดอันนั้นจึงฝังอยู่ในความทรงจำ ผมยังวนเวียนไปดูเธออยู่เสมอ และได้รู้ความเป็นไปของเธอเป็นระยะ ๆ ตลอดมาว่า หลังจากที่เธอมีลูกแล้ว ๔ คน เธอก็หย่าร้างกับสามี โดยที่สามีกลับไปแต่งงานกับคู่รักเก่า เพราะทั้งสองต่างก็แต่งงานกันด้วยความเห็นชอบของผู้ใหญ่เท่านั้น

เด็กๆ ที่เป็นลูกศิษย์ของผมส่วนมากมาจากเด็กนักเรียนนาฏศิลป์หลายคน ที่ตายเพราะออกไปรำละครลิเกแล้วทำผิดครูผิดแบบแผน ถูกแรงครูลงโทษถึงตาย ก็มารวมกันอยู่ที่นั้นมากมาย นอกจากเด็ก ๆ แล้วก็ยังมีนางฟ้าสวย ๆ ทั้งนั้น ลงท้ายก็ลืมแม้กระทั่งเอ๋

มีเด็กมาเรียนรำละครอยู่คนหนึ่ง น่ารักมาก แต่รูปร่างเล็กนิดเดียวสูงเพียง ๑ ฟุต ไม่โตไปกว่านั้นสักที ชื่อพรทิพย์ เมธางกูร ชื่อเล่นว่า “กรอก” เธอบอกว่าบ้านอยู่ที่ฝั่งธน ๆ ผมเคยตามไปดูเขาถึงบ้าน ในบ้านนั้นมีเทวดาเด็ก

เป็นจำนวนมาก เจ้าของบ้านคือ อาจารย์บุญมี เมธางกูร ผมคิดในใจว่า ตาลุงคนนี้แกเลี้ยงเทวดาเก่ง ต่อมาอาจารย์บุญมีผู้นี้เองได้ไปอธิษฐานขอให้พระพิฆเนศวร์จัดหาช่างเขียนรูปมาให้ เพื่อจะได้มาช่วยงานโดยแสดงฝีมือเขียนรูปผ่านคนที่ถูกสะกดจิตซึ่งถูกปิดตาทั้งสองข้างให้ประชาชนชมและพิสูจน์ให้เห็นว่า ผีสางเทวดามีอยู่ การเวียนว่ายตายเกิดมีจริง ผีสางเทวดาก็คือผู้ที่เคยเป็นมนุษย์สร้างกรรมดีและชั่วไว้ จึงได้ภพภูมิใหม่ตามกรรมที่กระทำไว้นั่นเอง จะได้หันมาศึกษาและปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์กันต่อไป พระพิฆเนศวร์ได้บอกให้ผมรับหน้าที่นั้นเป็นการทำกุศล ผมก็ยินดีรับ ชื่ออาจารย์บุญมี เมธางกูร ผมก็เคยได้ยินอยู่แล้วจากเด็กหญิงพรทิพย์ ทราบดีว่าอาจารย์บุญมีมีจิตใจเป็นกุศลเผยแพร่ธรรมะอยู่ที่อภิธรรมมูลนิธิวัดโพธิ์ จึงเต็มใจที่จะไปทำงานด้วย ก็ได้เริ่มการแสดง "ปิดตาวาดรูป"[1] เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ ในงานที่ท่าน ผมทราบว่ามีเทวดาองค์หนึ่ง ศักดิ์สิทธิ์มาก แต่ผมไม่สามารถจะมองเห็นได้ เนื่องจากว่าท่านเป็นเทวดาชั้นสูงกว่า และเทวดาองค์นี้แหละที่มาคอยควบคุมงานของอาจารย์บุญมีอยู่ เห็นแต่รัศมีของท่านกำกับเท่านั้น จนกระทั่งผมได้ออกแสดงปิดตาวาดรูปได้ ๒–๓ ครั้ง ท่านจึง

---

1 ดูรายละเอียดการแสดงจากหนังสือ "ตาทิพย์"

มาแสดงองค์ให้เห็นก็คือ หลวงพ่อเสือนั่นเอง ท่านได้บอกให้ร่วมกันทำกุศลเถิด แล้วเนรมิตภาพให้เห็นว่า คนตายคนเกิดอย่างไร มีความทุกข์เพียงไหน ผมจึงปวารณาตัวที่จะช่วยงานของอภิธรรมมูลนิธิ วัดพระเชตุพน ฯ ต่อไป และหลวงพ่อเสือเป็นผู้ที่ช่วยให้ผมระลึกเรื่องราวในอดีต ซึ่งแต่เดิมลืมหมดนั้นได้ชัดเจน ผมจึงได้นำมาเล่าสู่กันฟัง ถ้ามิฉะนั้นเรื่องของผมก็คงจะลบเลือนไป เหมือนดังเรื่องของเทวดาองค์อื่น ๆ ส่วนมากซึ่งต่างก็จำอดีตของตัวเองไม่ได้

ต่อมาผมก็ได้เรียนธรรมะ ได้ฝึกสมาธิกับหลวงพ่อ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อตอนที่ผมสิ้นชีวิตมาใหม่ ๆ ได้ปฏิสนธิอยู่ชั้นจาตุมหาราชิกา ชั้น ๕ หลังจากที่มาช่วยงานการกุศลแล้ว ก็ได้จุติปฏิสนธิใหม่ ขึ้นไปอยู่ชั้น ๗ เมื่อฝึกสมาธิและปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อแล้ว ก็ได้จุติปฏิสนธิใหม่อีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันวิสาขบูชา ปี ๒๕๒๖ ที่ผ่านมานี้เอง ขึ้นไปอยู่ชั้นดาวดึงส์ ชั้น ๔

เมื่อตอนที่จะจุติปฏิสนธิใหม่ก็จะมีสิ่งบอกเหตุให้รู้ คือดอกไม้ที่ทัดหูเริ่มเหี่ยว พอปฏิสนธิแล้วดอกไม้ก็กลับบานอย่างเก่า และยิ่งสวยกว่าเดิม ที่ผมรู้ได้ว่าจะเปลี่ยนสภาพใหม่เป็นอะไรนี้ ทราบจากหลวงพ่อ แต่เทวดาทั่วไปนั้นไม่

สามารถจะรู้ได้ ท่านให้ผมทำกุศลนั่งสมาธิ เมื่อได้เวลาก็เห็นวิมานเก่าหายไป มีวิมานใหม่ที่สวยกว่าเดิมขึ้นมาแทนที่ เสื้อผ้าที่สวมก็มีรัศมีแพรวพราวกว่าที่เคยมี

เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคมนี้ หลวงพ่อได้จัดให้ผมบวช ในพิธีบวชหลวงพ่อได้เชิญให้แม่ของผมมาร่วมในงานด้วย และในวันนั้นเองผมจึงได้ทราบจากคำบอกเล่าของหลวงพ่อว่า หลังจากที่ผมสิ้นชีวิตแล้ว แม่รู้ว่าผมอด ๆ อยาก ๆ พยายามทำงานหาเงินเพื่อช่วยเหลือแม่ จนกระทั่งป่วยหนักถึงล้มตายลง ก็ทำให้แม่โศกเศร้าเสียใจ เลิกอาชีพทำไร่ไปบวชเป็นชี ปฏิบัติธรรมอยู่ และถึงแก่กรรมหลังจากนั้นเพียง ๒ ปี ปัจจุบันนี้แม่เป็นเทพอยู่ชั้นยามา

เมื่อพบกันในวันบวช ผมจำแม่ไม่ได้ แต่แม่เป็นฝ่ายจำผมได้ หลวงพ่อได้เนรมิตภาพอดีตที่ผ่านมาแล้วให้ผมดูจึงนึกได้ อันที่จริงก่อนหน้านี้ ผมก็เคยกราบเรียนถามหลวงพ่อถึงแม่เหมือนกัน ท่านตอบว่าแม่สบายดี แต่ผมก็ยังไม่ทราบว่าแม่ไปอยู่ที่ไหน เพิ่งจะมารู้เอาในวันบวช

การบวชของเทวดานี้ไม่เหมือนกับของมนุษย์บวช เพียงแต่รับสัจจะกับหลวงพ่อที่เป็นอุปัชฌาย์ว่า จะปฏิบัติธรรมอยู่ในความควบคุมของท่าน โดยยอมให้ท่านว่ากล่าว

ตักเตือนได้ตามความเหมาะสม หากฝ่าฝืนข้อปฏิบัติโดยเจตนาแล้ว ก็จะต้องถูกรังสีของพระอุปัชฌาย์ทำให้เจ็บปวดเป็นการลงโทษ นับว่ามีการควบคุมกันอย่างแข็งขันและใกล้ชิดกว่าพระอุปัชฌาย์ของมนุษย์

ผมบวชและปฏิบัติธรรมอยู่เพียง ๙ วันก็จำเป็นต้องสึกเนื่องจากอภิธรรมมูลนิธิกำลังมีงานมาก เพราะจะต้องขยับ-ขยายหาสถานที่ก่อสร้างโรงเรียนพระอภิธรรมและโรงพยา-บาลแพทย์แผนโบราณ รวมทั้งสำนักสงฆ์ที่อยู่ในแผนการจะต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้น ผมมีหน้าที่หลายอย่างในกิจการนี้แต่ผมก็ตั้งใจไว้ว่า ถ้าเมื่อใดมีช่องโอกาสก็จะกลับไปบวชและปฏิบัติธรรมต่อไปอีก

กิจการกุศลต่าง ๆ ที่ผมได้กระทำไปอย่างไม่ย่อท้อเบื่อหน่ายนั้นก็ได้บังเกิดผลให้ผมได้จุติปฏิสนธิใหม่ ขึ้นไปอยู่ในชั้นที่ ๕ ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของดาวดึงส์ เมื่อวันอังคารที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๒๖ เวลา ๒๐.๐๐ น. นี่เอง เป็นการเลื่อนชั้นอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่ได้เลื่อนเมื่อวันวิสาขบูชาที่แล้วมา

หวังว่าเกร็ดชีวิตของผมที่ได้เล่าสู่กันฟังนี้ จะเป็นอุทาหรณ์สำหรับขบคิดพิจารณา นำไปเป็นแนวทางสำหรับดำเนินชีวิตได้บ้าง ร่างกายของมนุษย์นั้นเป็นเพียงสิ่งปฏิกูล

จะอาศัยได้เพียงเวลาอันสั้น แม้ทรัพย์สมบัติก็มิได้เป็นที่พึ่งได้อย่างแท้จริง สิ่งที่เป็นแก่นสารสาระ เป็นที่พึ่งได้แท้จริงนั้น ก็คือคุณธรรมประจำใจ ซึ่งจะติดตามตนไปได้ทุกภพทุกชาติเท่านั้น

ที่ประเสริฐเลิศล้ำกว่าสิ่งอื่นใด ก็คือ คุณธรรมที่ฝึกฝนตนเองให้พ้นจากภพชาติ พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งจะเป็นการพ้นจากความทุกข์ทั้งปวงได้อย่างสิ้นเชิง เพราะตราบใดที่ยังต้องเกิด ก็ต้องพบกับปัญหา พบกับความทุกข์ตลอดไป เมื่อไม่มีความเกิด ความทุกข์จะพบกับเราได้ที่ไหน....?

อย่าแสวงหาความรัก แต่ จงให้ความรัก

แด่....คุณวิชิต ธรรมรังษี

ได้ฟังสารคดีเรื่องชีวิต　คุณวิชิตเล่าแจ้งแถลงไข
ถึงเรื่องราวล่วงกาลมานานไกล　อดีตสมัยเป็นมนุษย์สุดลำเค็ญ
เป็นเด็กฮาร์ดแต่ต้นจนเป็นหนุ่ม　มรสุมรุมรุกได้ทุกข์เข็ญ
ต้องตรากตรำลำบากแสนยากเย็น　มองไม่เห็นที่ซึ่งจะพึ่งพา
ถึงคับแค้นเพียงใดไม่สิ้นหวัง　อุตส่าห์ตั้งหน้าเรียนเพียรศึกษา
กอปรการงานเพื่อให้ได้เงินตรา　ให้มารดาจ่ายใช้ไม่ขาดแคลน
มีคนรักสาวสวยสำรวยร่าง　ก็เริศร้างราไปเศร้าใจแสน
ร่ำระทมทุกข์เทวศเหตุเพราะแฟน　สุดคับแค้นขัดข้องหมองฤดี
ความเจ็บไข้ได้ป่วยยังช่วยซ้ำ　โหมกระหน่ำเร่งรุกบุกถึงที่
ต้องทนทุกข์เวทนาน่าปรานี　จนชีวีวางวายสลายลง
แต่ยังมีศรัทธาปัญญาช่วย　เอื้ออำนวยนำประสบพบพระสงฆ์
ถวายทานก่อนชีวิตจะปลิดปลง　กุศลส่งสบพลันอาสัณกรรม
อุบัติเป็นเทวาชั้นจาตุ　เป็นแดนสุขาวดีที่ชื่นฉ่ำ
พร้อมกุศลยิ่งใหญ่ที่ได้ทำ　อุปถัมภ์มารดามาตามทัน
พ้นจากความลำบากความยากแค้น　อยู่ในแดนรุ่งเรืองเมืองสวรรค์
แต่มิได้มัวเมาเฝ้าผูกพัน　เพราะมีปัญญาส่งตรงถูกทาง
เข้าศึกษาธรรมะปฏิบัติ　ทั้งช่วยจัดกิจการงานหลายอย่าง
เพื่อเผยแผ่ธรรมะไม่ละวาง　ให้กว้างขวางขยายไปในมวลชน
จึงเกิดเป็นผลบุญหนุนนำให้　โอกาสไปจุติปฏิสนธิ์
ในดาวดึงส์สวรรค์ชั้นเบื้องบน　พาให้ดลสุขจริงยิ่งกว่าเดิม
แต่ก็ไม่ใหลหลงคงตั้งมั่น　เพียรสร้างสรรค์กุศลผลพูนเพิ่ม
หมั่นฝึกฝนปัญญาเข้ามาเติม　ช่วยส่งเสริมทางส่งตรงนิพพาน
เพราะทราบดีสุขใดไม่เที่ยงแท้　ต้องปรวนแปรเปลี่ยนไปไร้แก่นสาร
ไม่อยู่ยงคงมั่นนิรันดร์กาล　แค่ทางผ่านชั่วคราวไม่ยาวยืน
เป็นตัวอย่างชีวิตให้คิดเห็น　แม้ยากเย็นทุกข์ใจไม่ชุ่มชื่น
แต่ความดีมีอยู่คู่วันคืน　ย่อมหยิบยื่นสุขใจให้แท้จริง.

ส.ค.ส. ๒๕๒๗

แด่ คุณวิชิต ธรรมรังษี

ได้เป็นถึงเทพบุตรสุดประเสริฐ ก็ล้ำเลิศกว่าใครในแหล่งหล้า
สุดเลือกสรรสิ่งใดในโลกา เพื่อจะมาพร้อมพร่ำอำนวยพร
ปรารถนาสิ่งใดในดวงจิต เนรมิตเองได้ไม่หยุดหย่อน
จึงเพียงแต่แค่คิดประดิษฐ์กลอน วาดอักษรสอดคล้องร้อยกรองกานท์
ดุจลำนำดนตรีที่ไพเราะ แสนเสนาะซ้องศัพท์ขับประสาน
กล่อมฤทัยให้ชื่นรื่นสราญ ในวันวารพักผ่อนอ่อนฤดี
เพื่อจะเตือนความจำให้รำลึก มโนนึกเนื่องไปในวิถี
แห่งอดีตที่ผ่านเนิ่นนานปี กอปรกรรมดีเกิดกุศลผลอนันต์
เป็นประโยชน์แผ่ไปในมนุษย์ มากมายสุดพร้อมพร่ำคำกล่าวขวัญ
ด้วยเดชแห่งกรรมดีที่ร่ำพัน ย่อมสร้างบัญญาส่งตรงนิพพาน
อันลำนำบทนี้ที่จะด้อย ไม่เพริศพร้อยพริ้งความยามขับขาน
มิเทียมทิพย์ดนตรีทิวิมาน กล่อมบรรสานโสตสดับศัพท์ซึ้งทรวง
แต่เพียรร้อยกรองความตามที่คิด คุณวิชิตผู้เป็นที่ห่วง
เพราะความดีตรึงจิตมิตรทั้งปวง ประดุจดวงประทีปทองส่องแสงไกล
ต้องลำบากตรากตรำทำงานหนัก คนที่รักเรียกแม่แลเห็นได้
ทั้งมีมารผจญมากยุ่งยากใจ ถึงใครใครไม่ดูแม่รู้เอง.

วันหนึ่งคุณวิชิตนึกสนุกขึ้นมา ก็คิดตั้งกระทู้ธรรมเป็นกลอนสุภาพรวม ๒ วรรคมาให้ผู้เขียนแต่งต่อตามประสา "นักเลงกลอนนอนเปล่าก็เศร้าจิต เพราะความคิดอยู่เฉยเลยดับด้าน" ผู้เขียนเห็นว่าไม่เหลือบ่ากว่าแรง พอจะเข้าร่วมวง "อักษรบันเทิง" ด้วยได้เข้าทำนอง "อย่าปล่อยให้กวีแห้งแล้งอยู่นาน หมั่นขับขานคงแพรวแววกวี" จึงไม่ขัดข้อง เขียนเสร็จแล้วเห็นว่าไม่ควรทิ้ง จึงนำมาพิมพ์ไว้เป็นที่ระลึก

คุณวิชิตเขียนมา ๒ วรรค คือ

"เชิญท่านเชิญหาปัญญามาแก้ไข ถึงเหตุในการเกิดประเสริฐแน่......"

ผู้เขียนจึงเขียนต่อไปว่า

"...ชีวิตนั้นผันผวนต้องปรวนแปร เกิดแล้วแก่กลับกลายตายแน่นอน
ทั้งยังมีเจ็บป่วยด้วยโรคร้าย เฝ้าเวียนตายเกิดไปไม่หยุดหย่อน
นี่คือทุกข์ตามต้อยคอยบั่นรอน จะซอกซอนหนีไปก็ไม่พ้น
เพราะมีอวิชชาตัณหาด้วย มาคอยช่วยชักไปให้เกิดผล
เหมือนอยู่ในคอกขังวังน้ำวน หากทุกคนรู้เหตุตามเลศนัย
พึงละเหตุข้อนั้นคือตัณหา เพียรเข่นฆ่าให้ลดหมดไปได้
ด้วยสติปัฏฐานงานทางใจ จึงจะไม่ต้องเกิดดีเลิศแล."

ส่งท้าย

หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงชีวประวัติของผู้ที่ผ่านภพภูมิทั้งสอง คือ มนุษยภูมิและเทวภูมิ เพียงสองชาติเท่านั้นซึ่งเป็นเพียงส่วนเล็ก ๆ ช่วงหนึ่งแห่งวัฏจักรอันยาวนานที่ผ่านมาแล้ว และยังดำเนินต่อไปโดยไม่มีใครอาจคาดคะเนได้ว่าจะสิ้นสุดลงในวันใด โดยสภาพของชีวิตที่ประกอบขึ้นจากจิตใจและร่างกายเช่นเดียวกับมนุษย์ เพียงแต่ร่างกายของเทพนั้นละเอียดบางเบา ใส จนไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ พรั่งพร้อมไปด้วยความสามารถที่จะรู้สึกนึกคิด เคลื่อนไหวไปในที่ต่าง ๆ ได้ ที่พิเศษยิ่งกว่ามนุษย์ก็คือสามารถจะเคลื่อนไหวไปในที่ต่าง ๆ ได้รวดเร็วยิ่งระยะทางใกล้หรือไกลไม่มีความหมายสำหรับเทวดาเลย ยิ่งกว่านั้น ความสามารถที่จะเห็นหรือได้ยินนั้นก็กว้างไกลยิ่งกว่ามนุษย์ไม่ทราบว่ากี่เท่า ความสามารถของท่านเหล่านั้นอย่าว่าแต่จะเห็นการกระทำหรือได้ยินคำพูดของมนุษย์เท่านั้นเลย แม้ความคิดภายในจิตใจของคนเรา ท่านก็สามารถจะรู้ได้

หลายคนได้พบว่า การปฏิบัติธรรมของเขาในขณะที่อยู่บ้าน หลวงพ่อเสือสามารถทราบได้โดยละเอียด และท่านได้ยกขึ้นมาแนะนำตักเตือนได้อย่างน่าอัศจรรย์ เพราะคนที่เป็นร่างทรงนั้นมิได้เคยไปที่บ้านของเขาเลย และบางครั้งท่านสามารถจะกล่าวถึงความคิดที่อยู่ในใจของเขาและยังมิได้พูดกับใครมาก่อนหน้านั้น

อย่างไรก็ดี หลวงพ่อเป็นเทพชั้นสูง ซึ่งประพฤติพรหมจรรย์ มิได้ข้องแวะกับเรื่องของรูป รส กลิ่น เสียงอีกแล้ว ท่านก็จะลงมาเกี่ยวข้องกับมนุษย์ภายในขอบเขตอันสมควร สถานที่หรือสังคมของมนุษย์บางแห่งที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย ยุ่งเหยิง เต็มไปด้วยโลภะ โทสะและโมหะ ท่านก็คงจะไม่ย่างกรายเข้าไป แต่สำหรับคุณวิชิต ธรรมรังษี ซึ่งเป็นเทพชั้นดาวดึงส์ ยังเป็นฆราวาส รักษาศีลปฏิบัติธรรมอยู่ในขั้นของอุบาสก และยังรักการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้รอบตัวอยู่ ชอบการสนทนาปราศัย ฉะนั้น จึงมักจะท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ เพื่อหาประสบการณ์อยู่เสมอ ถ้าใครได้มีโอกาสสนทนากับคุณวิชิต ก็ย่อมจะเห็นได้ว่าคุณวิชิตนี้ได้ท่องเที่ยวไปในโลกกว้างทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าจะเป็นมุมมืดหรือมุมสว่าง ในสังคมชั้นสูงสุดจนกระทั่งต่ำสุด คุณวิชิต

ไม่ชอบอยู่เฉย ๆ ดื่มด่ำความสุขในเทวภูมิไปวันหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่ายอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้น คุณวิชิตอาจจะเดินกระทบไหล่อยู่กับเรา ๆ ท่าน ๆ ณ ที่ใด เวลาไหนก็ได้

อาจจะกำลังอนุโมทนาในการกระทำอันเป็นกุศลของท่าน และอำนวยพรให้แก่ท่านอยู่ เพราะชื่นชมในคุณงามความดี

หรือมิฉะนั้น ในทางตรงกันข้าม อาจจะกำลังหัวเสียฮึดฮัด เมื่อเห็นการกระทำอันเป็นบาปชั่วร้าย เบียดเบียนตนเอง เบียดเบียนผู้อื่น ที่ท่านกำลังกระทำอยู่ก็ได้

ท่านที่เคยนึกน้อยเนื้อต่ำใจว่าท่านกำลังทำความดีอยู่แต่ไม่มีผู้ใดรู้เห็น ไม่มีใครยินดีในการกระทำของท่าน หรือกำลังนึกทะนงตัวว่า ความชั่วที่กำลังกระทำอยู่ จะมีผู้รู้เห็นก็หามิได้นั้น ที่แท้แล้ว ท่านมิได้ยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยว ข้างๆตัวท่าน อาจมีคุณวิชิตยืนมองดูการกระทำของท่านอยู่ด้วยความรู้สึกชื่นชม หรือทุเรศเวทนา แล้วแต่กรณี

เทวดาในโลกนี้มิได้มีแต่คุณวิชิต ธรรมรังษีองค์เดียว ยังมีเทพองค์อื่นอีกนับจำนวนไม่ถ้วน ที่รู้เห็นการกระทำของท่าน แล้วนำไปสรรเสริญหรือสาปแช่ง

คำพูดของคนรุ่นโบราณที่กล่าวไว้ว่า การกระทำใด ๆ ก็ตามของคนเรานั้น แม้ว่าคนด้วยกันจะมองไม่เห็น แต่ผีสางเทวดาก็จะต้องมองเห็น ซึ่งมีคนเป็นจำนวนมากหัวเราะเยาะ เพราะคิดว่าเป็นคำพูดที่แสดงถึงความเพ้อฝัน ถ้าใครได้สนทนากับคุณวิชิตแล้ว ก็จะต้องนึกสมเพชคนที่หัวเราะเยาะนั้นเป็นแน่

ฉะนั้น ถึงเวลาหรือยังที่เรา มนุษย์ทั้งหลายจะได้เริ่มต้น ระวังตัว ระวังใจของเราให้อยู่ในร่องรอยของคุณธรรมความดี เพื่อมิให้เป็นที่ดูหมิ่นเหยียดหยามของเทวดาผู้รู้เห็นการกระทำของเราทุกย่างก้าว **ในที่อันว่างเปล่านั้น หาได้ว่างเปล่าจริงดังที่นัยน์ตาของเรารับรู้ไม่**

อย่าหวังจะได้อะไรจากผู้อื่น แต่ จงพร้อมที่จะให้เขามากกว่า

อย่าแสวงหาความพอใจ แต่ จงทำใจให้พอ

บทแผ่ส่วนกุศล

ขอให้กุศลผลบุญที่ลูกได้กระทำไปแล้ว จงเป็นพลวปัจจัยให้บังเกิดผลแก่พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย ครูอาจารย์ ญาติพี่น้อง สัตว์ทั้งหลาย ตลอดจนโอปปาติกะ ที่ปฏิสนธิอยู่ในภูมิต่าง ๆ ผู้ซึ่งมีกรรมชักนำให้เป็นไป มีกรรมนำให้เวียนเกิด เวียนตาย ได้ความทุกข์ และเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับผลของกุศล โดยมีน้ำใสสะอาดดื่ม มีอาหารบริโภคสมบูรณ์ มีที่อยู่อาศัยที่ถูกใจ มีเสื้อผ้าและเครื่องใช้สอยครบทุกอย่าง ขอให้มีดวงจิตแจ่มใส ปราศจากโรคภัย ทั้งมีสติปัญญาสามารถถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้โดยรวดเร็ว

และขอให้ผลของกุศล ที่ลูกได้เพียรกระทำไปแล้ว ทั้งในปัจจุบันชาติก็ดี ทั้งในอดีตชาติก็ดี ทั้งที่ระลึกรู้ได้ก็ดี ทั้งที่ระลึกรู้ไม่ได้ก็ดี มีการบริจาคทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ศึกษาเล่าเรียนและเผยแพร่พระธรรม คำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงได้เป็นพลวปัจจัยให้ลูกมีสติ เจริญด้วยปัญญา นำพาชีวิตให้พ้นจากทุกข์ ให้พ้นจากโศก ให้พ้นจากโรค ให้พ้นจากภัย และถึงซึ่งสันติสุข คือพระนิพพานได้โดยเร็วเทอญ.

ใคร ทำ ใคร ได้

ใคร คนไหน กันเล่า เป็นเจ้าของ
ทำ จนคล่อง ชั่วดี ที่เจนจัด
ใคร สร้างกรรม ทำตาม ความสันทัด
ได้ ผลชัด แจ้งเห็น เป็นแน่นอน

ใคร พบ ใคร พ้น

ใคร ศึกษา ธรรมะ ปฏิบัติ
พบ อริยสัจ ทั้งสี่ ที่มุ่งหมาย
ใคร ละกิ- เลสกาม ความงมงาย
พ้น เวียนว่าย ตายเกิด ล้ำเลิศคน

ประวัติ หลวงพ่อเสือ